

JOSÉ ANTONIO URETA i JULIO LOREDO

A dramatic night photograph of St. Peter's Basilica in Rome, Italy. The large dome is illuminated from within, casting a warm glow. The sky is dark and stormy, with several bright lightning bolts striking down. In the foreground, the Tiber River flows under a stone bridge with arches. The overall mood is intense and dramatic.

PRZERWANA TAMA

FIDUCIA SUPPLICANS
KAPITULACJA PRZED
LOBBY HOMOSEKSUALNYM

José Antonio Ureta i Julio Loredó

PRZERWANA TAMA
FIDUCIA SUPPLICANS
– KAPITULACJA PRZED RUCHEM
HOMOSEKSUALNYM

Przerwana tama
Fiducia Supplicans
– kapitulacja przed ruchem homoseksualnym

José Antonio Ureta i Julio Loredó de Izcue

Warszawa 2024

Tłumaczenie na język polski © 2024

Tłumaczenie: Marcin Beściak

Fundacja Instytut Edukacji Społecznej
i Religijnej im. Ks. Piotra Skargi
ul. Rotmistrzowska 18,
02-951 Warszawa

www.POLSKAKATOLICKA.org
kontakt@polskakatolicka.org
tel. 22 699-98-98, kom. 729-087-100

© Wszelkie prawa zastrzeżone.

Żadna część niniejszej publikacji nie może być powielana, rozpowszechniana ani przekazywana w jakiegokolwiek formie lub w jakikolwiek sposób, w tym za pomocą fotokopii, nagrywania lub innych metod elektronicznych lub mechanicznych, bez uprzedniej pisemnej zgody wydawcy, z wyjątkiem krótkich cytatów zawartych w krytycznych recenzjach i innych niekomercyjnych zastosowań dozwolonych przez prawo autorskie.

Prośby o zezwolenie należy kierować na adres:

Fundacja Instytut Edukacji Społecznej i Religijnej im. Ks. Piotra Skargi
ul. Rotmistrzowska 18 | 02-951 Warszawa

*Matce Bożej z La Salette
jako zadośćuczynienie za ciężkie przewinienia
przeciw Bogu i przeciw anielskiej cnocie czystości,
które doprowadziły Ją do łez.*

Po raz pierwszy opublikowane w języku włoskim jako
La Diga Rotta.
La resa di Fiducia supplicans alla lobby omosessuale.
© 2024 Associazione Tradizione Famiglia Proprietà Rzym

Inne TFP i organizacje siostrzane również publikują
tę książkę w języku holenderskim, angielskim, francuskim, niemieckim,
polskim, portugalskim i hiszpańskim.

Wydrukowano w Polsce

(B115) Paperback ISBN: 978-83-969146-2-0
Ebook ISBN: 978-83-969146-3-7

SPIS TREŚCI

Przedmowa	9
Wprowadzenie	11
Rozdział 1	17
Błogosławienie par homoseksualnych jest sprzeczne z Objawieniem i Tradycją.....	17
Cztery błędy mające „usprawiedliwić” błogosławienie grzesznych związków.....	20
Rozdział 2	23
<i>Fiducia Supplicans</i> szokuje <i>sensus fidei</i> kardynałów, biskupów, księży i świeckich, a jednocześnie jest oklaskiwana przez ruch homoseksualny.....	23
Sugestie, które „wywołałyby skandal i niezrozumienie”	23
Deklaracja Watykanu sprzyja ruchowi homoseksualnemu	25
Rozdział 3	27
Cel ruchu homoseksualnego: obalić Kościół za pomocą homoherezji	27
Stopniowy proces rozkładu formacji seminaryjnej.....	30
Rozdział 4	33
Teologiczna „piąta kolumna” rozpoczyna wrogie działania przeciwko tradycyjnemu nauczaniu	33
Pierwsza salwa jezuitów o. Johna J. McNeilla	33
Ks. Charles Curran wkracza na scenę.....	36
O. André Guindon również promuje stabilne związki homoseksualne	37
O. Guindon przyjazny pederastii	39
Praca zbiorowa sponsorowana przez Katolickie Towarzystwo Teologiczne Ameryki	40
O. Robert Nugent i siostra Jeannine Gramick: kłopotliwy duet	42
Agenda homoseksualna w Europie rozprzestrzenia się z Holandii.....	45

Wkład queerowej teologii wyzwolenia	49
Ofensywa homoseksualna nie omija Ameryki Łacińskiej.....	51
Rozdział 5	52
Katolicycy homoseksualiści wychodzą z ukrycia i wpływają na debatę.....	52
Rozdział 6	57
Kościół uwięziony w brutalnych kleszczach buntu i szantażu	57
Rozdział 7	64
Stolica Apostolska powtarza, że akty homoseksualne to „poważna deprawacja”	64
Rozdział 8	70
Ściany tamy zaczynają pękać... ..	70
Rozdział 9	81
Próba zmiany doktryny Kościoła na Synodzie pod pretekstem „radikalnego włączania”	81
Rozdział 10	87
Błogosławienie homoseksualnych związków partnerskich: pierwszy krok w kierunku „radikalnego włączania”	87
Rozdział 11	97
Ostateczny cel: zmiana Katechizmu Kościoła Katolickiego.....	97
Zakończenie	107
INDEKS CYTOWANYCH ŹRÓDEŁ	110

Ramki

Uwagi wstępne.....	12
„Nieregularne związki” i „nieregularne pary”	17
Jak ruch homoseksualny skłonił Amerykańskie Towarzystwo Psychiatryczne do podjęcia decyzji politycznej?	27
Czy Bóg stworzył homoseksualistów?.....	34
Kardynał Daneels milczał, kiedy największe czasopismo katolickie we Flandrii pomagało w promowaniu pedofilii	47

PRZEDMOWA

Deklaracja *Fiducia supplicans* (dalej: FS) wywołała poruszenie na całym świecie, głównie z powodu zamętu, jaki wywołuje. FS przewiduje możliwość błogosławienia par tej samej płci, podczas gdy dwa lata wcześniej (Responsum 2021) Watykan wyraźnie wypowiedział się przeciwko takiej możliwości. Pogląd, że FS jest zgodna z Responsum oraz doktryną i tradycją na ten temat, jest nie do utrzymania. FS zawiera oczywiste sprzeczności. Biblia i Tradycja wypowiadają się jednoznacznie na temat moralnych konsekwencji homoseksualizmu. FS zrywa z tym, otwierając możliwość błogosławienia grzesznego związku w imieniu Boga. Fakt, że samo błogosławieństwo może trwać tylko kilka minut i nie jest udzielane w pobliżu ołtarza, niczego tu nie zmienia. Praktyka takiego błogosławieństwa nie ma podstaw w Piśmie Świętym ani Tradycji.

Kardynał Fernández powiedział, że nauczanie dotyczące małżeństwa pozostaje niezmienione. Nie na tym jednak polega problem. Właściwe pytanie brzmi: czy kapłan może udzielić błogosławieństwa związkowi, który Biblia uznaje za grzeszny? Jest to rzecz jasna pytanie retoryczne. Oczywiście, można prosić Boga o błogosławieństwo, aby uzdrowić złamane życie, a nie po to, aby utrwać swoją nieuporządkowaną sytuację. Nie można odrzucać Bożego sądu i wymagań moralnych, a jednocześnie odwoływać się do Jego miłosierdzia.

Problem polega głównie na tym, że FS nie odnosi się do moralnego wymiaru związku. FS odmawia nazwania zła złem. Pod tym względem dokument ten jest w zgodzie z duchem czasu (*Zeitgeist*): z negowaniem rzeczywistości grzechu, co jest konsekwencją dominującej dziś postawy subiektywizmu i relatywizmu oraz z negowaniem prawdy, która z definicji odnosi się do wszystkich ludzi wszystkich epok.

Innym problemem jest głoszenie miłosierdzia bez skruchy. Każdy jest mile widziany: *Todos, todos, todos* („wszyscy, wszyscy, wszyscy”) – woła nieustannie papież Franciszek. Czy wszyscy są mile widziani? Z pewnością. Ale nie bezwarunkowo. Bóg stawia wymagania. Całą Biblię można podsumować jako wezwanie do pokuty i obietnicę przebaczenia. Jednego aspektu nie można oddzielić od drugiego. Każdy jest mile widziany, ale nie każdy przyjmuje zaproszenie. Znamy przypowieść o królu, który za-

prosił wszystkich na ucztę weselną swojego syna. Przychodzi jednak czas, gdy drzwi zostają zamknięte. W piekle natomiast panuje inny scenariusz. Tam każdy jest mile widziany bezwarunkowo. Diabelski slogan brzmi: „Chodź taki, jaki jesteś” (*Come as you are*). Nie musisz się zmieniać, nie musisz prosić o przebaczenie, nie musisz nawet kiwnąć palcem, by pomóc innym w ich potrzebach. W piekle każdy jest mile widziany: *Wszyscy, wszyscy...*

Miłosierdzie istnieje, ponieważ istnieje grzech. Miłosierdzie istnieje, ponieważ istnieje sąd. Miłosierdzie istnieje, ponieważ istnieje piekło. Tam, gdzie przesłania się grzech, przesłania się również istotę miłosierdzia. Celem miłosierdzia nie jest mówienie innym o tym, jacy są źli, ale mówienie im o przebaczeniu grzechów. Wszystko, co musisz zrobić, to szczerze prosić o przebaczenie. Nie ma żadnych innych warunków. Każdego dnia dziękuję Bogu za Jego nieskończone miłosierdzie. W naszych czasach widzę tak wiele gniewu i agresji. Ale ludzie nie byłiby tak agresywni i źli, gdyby wiedzieli o Bożym przebaczeniu. Niemniej jednak prośenie o przebaczenie oznacza uznanie grzechu. To właśnie jest klucz do pokoju umysłu i serca. Nic nie działa tak katastrofalnie, jak zaprzeczanie złu. Zazwyczaj sprawy przybierają tylko jeszcze gorszy obrót.

Wydaje się, że FS ma być zawarciem pokoju z laickim społeczeństwem, ale pokój zawarty kosztem moralności i prawdy jest najbardziej okrutnym „pokojem”, jaki można sobie wyobrazić. Bóg kocha wszystkich ludzi, kocha wszystkich grzeszników, ale nienawidzi grzechów. Ma gorącą nadzieję, że powrócimy do Niego, tak jak miał nadzieję na powrót syna marnotrawnego. Niczego nie pragnie bardziej niż tego, byśmy mieli udział w Jego miłości.

Dlatego z zadowoleniem przyjąłem wyjaśnienia zawarte w książce „Przerwana tama” autorstwa José Antonio Urety i Julio Loreda. Znakomicie pokazuje ona, że *Fiducia supplicans* jest rezultatem procesu przygotowanego przez bardzo dobrze zorganizowaną grupę nacisku w Kościele katolickim.

+ Rob Mutsaerts,
biskup pomocniczy ‘s-Hertogenbosch (Holandia)

WPROWADZENIE

Rewolucje są jak pęknięcia tamy. Bardziej niż nagły wzrost objętości wody, to osłabienie struktury samej konstrukcji, spowodowane niewykrytym uszkodzeniem, powoduje nagle otwarcie wylotów, a gwałtownie przedzierające się masy wody porywają z sobą coraz większe części ogromnego dzieła inżynierii, zaprojektowanego w celu ich powstrzymania.

Podobnie, stopniowy postęp rewolucyjnych tendencji i idei, napędzany przez nieuporządkowane ludzkie namiętności, zasila zbiornik niezadowolonia i pragnienia zmian. Ale tradycyjne przekonania, zwyczaje i instytucje powstrzymują ich napór, działając jak tama. Jednak pod żrącym naciskiem nowych trendów w murze oporowym zaczynają pojawiać się pęknięcia osłabiające jego kulturowe fundamenty, aż w końcu duchowa burza napędzana czynnikami psychologicznymi i ideologicznymi (czasami towarzyszy jej potężny wpływ nadprzyrodzony) uderza w społeczeństwo, powodując załamanie, uwalniając niszczącą wszystko na swej drodze falę wód powodziowych, a w konsekwencji przemodelowanie całego krajobrazu religijnego, kulturowego i politycznego.

W społeczeństwie zachodnim Kościół katolicki jest wielką zaporą, która chroni twierdze niezdobyte jeszcze przez neopogańską rewolucję. Opierając się na niezmiennych nakazach Ewangelii i prawa naturalnego, Jego nauki moralne uniemożliwiają paroksyzmom niepohamowanych namiętności pozostawienie po sobie zrujnowanego pola, którego potrzebują skrajnie lewicowe prądy ideologiczne. Jest to szczególnie prawdziwe w odniesieniu do ruchu homoseksualnego i ideologii transpłciowej, których żądania, jeśli odniosą sukces, doprowadzą do rozkładu rodziny i wymazania podstawowych zasad moralnych, na których opiera się każda cywilizacja godna tego miana.

Niestety, zepsucie intelektualne i rewolucja seksualna otworzyły pęknięcia w niegdyś solidnej i zwartej doktrynalnej tamie katolickiej teologii moralnej. Teraz zaś pęknięcia te stają się potężnymi wyłomami. Wystarczy jedna burza i wynikające z niej spiętrzone niezadowolenie, aby rzeka niepohamowanych namiętności obaliła ludzkie struktury świętego gmachu, który wciąż jeszcze stanowi bastion chroniący resztki zachodniej cywilizacji chrześcijańskiej.

Uwagi wstępne

Intencją autorów tej książki nie jest zniesławianie ani dyskredytowanie kogokolwiek, a motywem, którym się kierują, nie jest nienawiść do żadnego człowieka. Występując intelektualnie przeciw osobom lub organizacjom promującym homoseksualną agendę w Kościele, kierują się wyłącznie potrzebą obrony katolickiej doktryny dotyczącej czystości i małżeństwa.

Jako praktykujący katolicy, autorzy są pełni szacunku dla tych, którzy zmagają się z pociągami do osób tej samej płci i modlą się za tych, którzy z powodu ludzkiej słabości popadają w grzech homoseksualny. Są świadomi ogromnej różnicy między nimi a tymi, którzy swój homoseksualny styl życia przedstawiają jako powód do dumy i usiłują zmusić Kościół katolicki do jego zaakceptowania.

Robiąc wszystko, co dozwolone przez katolicką moralność i prawo cywilne, aby zablokować ich starania, autorzy modlą się także za radykalnych aktywistów forsujących homoseksualną agendę wewnątrz Kościoła, a także za ulegające im władze kościelne.

Bezkrytyczne używanie słowa „homoseksualista” i jego synonimów spowodowało w opinii publicznej wiele zamieszania. Często nie jest jasne, czy odnosi się ono do osoby odczuwającej jedynie pociąg do osób tej samej płci, czy może do kogoś, kto praktykuje akty homoseksualne. To zamieszanie sprzyja programowi homoseksualistów. Nie możemy stawiać na równi ludzi z pociągami do osób tej samej płci, którzy jednak opierają się mu i zachowują czystość, oraz tych, którzy angażują się w praktyki homoseksualne. Są to dwie odrębne i zasadniczo różne rzeczywistości moralne. Dlatego terminu „homoseksualista” będziemy używać tylko w odniesieniu do tych, którzy praktykują akty homoseksualne i tym samym zasługują na moralne potępienie.

Dla celów dokumentacyjnych odnosimy się do niektórych stron internetowych i publikacji o treściach budzących moralne zastrzeżenia. Dlatego czujemy się zobowiązani ostrzec czytelnika.

Wielką tragedią jest, że wiele osób w Kościele katolickim, na których spoczywa obowiązek dbania o zachowanie wiary i moralności w nienaruszonym stanie, przyczynia się do przekształcania pęknięć tamy w wyrwy. Postępują oni odwrotnie niż ich poprzednicy, którzy ostrzegali przed niebezpieczeństwem infiltracji i starali się wzmocnić i uszczelnić mury wału przy pomocy stosownych dokumentów przypominających tradycyjne nauczanie Kościoła.

Wśród nich wyróżnia się *List do Biskupów Kościoła Katolickiego o duszpasterstwie osób homoseksualnych*, opublikowany w październiku 1986 roku przez Kongregację Nauki Wiary, z podpisem jej prefekta, ówczesnego kardynała Josepha Ratzingera. Ubolewano w nim, że w kręgach katolickich debatujących nad kwestią homoseksualizmu „zostały zaproponowane interpretacje nadmiernie przychylnie samej skłonności homoseksualnej, do tego stopnia, że niektórzy posunęli się do zdefiniowania jej jako obojętnej lub, co więcej, jako dobrej” (nr 3). Zaproponowano nową egzegezę, twierdząc, że Pismo Świąte „nie ma nic do powiedzenia na temat homoseksualizmu, albo też daje mu w jakiś sposób cichą apro-

batę, albo w końcu podaje nakazy moralne tak uwarunkowane kulturowo i historycznie, że nie mogą one być już stosowane do życia współczesnego” (nr 4)¹.

W dokumencie tym skarżono się również, że „w Kościele powstała tendencja, wytworzona przez rozmaite grupy nacisku o różnych nazwach i różnym zasięgu, która usiłuje uchodzić za przedstawiciela wszystkich osób homoseksualnych, będących katolikami” (nr 9). W rzeczywistości jednak „gromadzi pod egidą katolicyzmu osoby homoseksualne, które nie mają żadnego zamiaru zerwania z zachowaniem homoseksualnym” (nr 9) i które „bądź lekceważą nauczanie Kościoła albo chcą je w jakiś sposób zmienić” (nr 9)².

List Kongregacji Doktryny Wiary podpisany przez kardynała Ratzingera opisuje z wielką jasnością *modus operandi* tego doktrynalnego przewrotu: „Jedną ze stosowanych metod jest wykazanie drogą protestu, że jakakolwiek krytyka lub zastrzeżenie wobec osób homoseksualnych, ich działania i stylu życia, jest po prostu formą niesprawiedliwej dyskryminacji” (nr 9). Końcowa instrukcja dla biskupów mówi, że „powinno wycofać się wszelkie poparcie dla jakiegokolwiek organizacji, która usiłowałaby zmienić istotne nauczanie Kościoła, byłaby dwuznaczna w zajmowanych stanowiskach lub zupełnie je lekceważyła. Takie poparcie lub nawet jego pozór może zapoczątkować poważne nieporozumienia.” (nr 17)³.

Niestety, zdecydowana większość biskupów w Europie, obu Amerykach i Australii, regionach, w których homoseksualność stała się powszechna w następstwie rewolucji seksualnej lat sześćdziesiątych, nie zastosowała się do tych roztropnych poleceń Stolicy Apostolskiej z 1986 roku.

W wielu krajach tej znacznej części świata, wraz z prawnym uznaniem związków cywilnych i „małżeństw” homoseksualnych, powstały grupy nacisku na zewnątrz i wewnątrz Kościoła, domagające się pełnej integracji w życie Kościoła katolików żyjących publicznie w trwałych związkach z partnerami tej samej płci.

1 Kongregacja Nauki Wiary, List do biskupów Kościoła katolickiego o duszpasterstwie osób homoseksualnych, 1 października 1986. Polski przekład za: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19861001_homosexual-persons_pl.html

2 Tamże.

3 Tamże.

Pierwszym krokiem do pełnego uznania takich poważnie niemoralnych związków było znalezienie księży, którzy błogosławiliby pary osób tej samej płci (pseudo-pary) przy specjalnych okazjach, takich jak Dzień Świętego Walentego, a następnie robiliby to w pseudo-liturgicznych ceremoniach po zarejestrowaniu związku cywilnego lub „małżeństwa” w urzędzie.

18 grudnia 2023 roku, nowa Dykasteria Nauki Wiary wykonała wysoce symboliczny „pół-krok” na tej długiej drodze do pełnego uznania, publikując deklarację *Fiducia supplicans* z podpisem prefekta, kardynała Víctora Manuela Fernández. Deklaracja ta upoważnia księży do błogosławienia konkubentów, cudzołożników i par tej samej płci, które o to poproszą, o ile będzie się to odbywać w sposób „nieobrzędowy”.

Chociaż Watykan podkreślał, że nie oznacza to zmiany nauczania na temat małżeństwa i etyki seksualnej, media głównego nurtu i opinia publiczna zinterpretowały to zezwolenie jako pierwsze otwarcie Kościoła na uznanie związków osób tej samej płci. W ten sposób „nieobrzędowe” błogosławieństwa dopuszczone przez *Fiducia supplicans* utworzyły wielką wyrwę w tamie katolickiej moralności i stanowiły zwycięstwo ruchu homoseksualnego w takim stopniu, w jakim wrażenie to utrwaliło się w umysłach opinii publicznej, zwłaszcza katolików.

Joseph Naumann, arcybiskup Kansas City, stwierdził w publikacji swojej archidiecezji „The Leaven”, że: „Aktywiści działający na rzecz praw osób homoseksualnych usilnie domagali się, by świeckie społeczeństwo przyznało im status małżeński. Ci sami aktywiści domagali się również od Kościoła błogosławienia związków osób tej samej płci jako potwierdzenia należytości ich aktywności seksualnej i jako ostatecznego kroku do uznania ich związków za małżeństwa”. Powtórzył: „Dlaczego nastąpiła tak silna reakcja na zmianę, którą niektórzy mogą uznać za zwykłą semyntykę? Zamieszanie związane z *Fiducia supplicans* było do przewidzenia. Działacze na rzecz praw osób homoseksualnych w Kościele i poza Nim domagali się błogosławienia przez Kościół związków osób tej samej płci jako niezbędnego kroku do ostatecznego dostosowania się Kościoła do kultury i uznania małżeństw osób tej samej płci”⁴.

4 Joseph F. Naumann, ‘Fiducia supplicans’ does not change perennial Church teaching [w:] “The Leaven”, 12 stycznia 2024. Dostęp: <https://theleaven.org/fiducia-supplicans-does-not-change-perennial-church-teaching>

Niektórzy ludzie mogą uznać za przesadne łączenie deklaracji *Fiducia supplicans* z ruchem homoseksualnym: czy to dlatego, że gdy *List do biskupów* kardynała Josepha Ratzingera wywołał burzliwą dyskusję w mediach, byli jeszcze młodzi; czy to dlatego, że nie śledzili uważnie wydarzeń z życia Kościoła w tamtym czasie.

Niniejsza książka ma na celu pomóc wszystkim, którym brakuje tej historycznej perspektywy, zrozumieć w zwięzły i panoramiczny sposób, jak bardzo *Fiducia supplicans* kardynała Víctora Manuela Fernández'a stanowi bezprecedensową kapitulację Watykanu przed naciskami ruchu homoseksualnego w Kościele i poza Nim.

Katolicy, którzy wiernie trzymają się nauk Objawienia Bożego i tradycyjnej moralności, muszą być świadomi zakresu starcia i tego, jak długo ono trwa, aby mogli zareagować z przekonaniem i energią.

Najpierw jednak musimy ukazać, choćby zwięzłe, prawdziwą skalę tego połowicznego kroku *Fiducia supplicans* w stronę pełnego uznania homoseksualizmu.

ROZDZIAŁ 1

Błogosławienie par homoseksualnych jest sprzeczne z Objawieniem i Tradycją

F*iducia supplicans* dopuszcza „możliwość błogosławieństwa par w sytuacjach nieregularnych i par tej samej płci. Ich forma nie powinna mieć żadnego obrzędowego umocowania ze strony władz kościelnych, aby nie powodować pomieszania z błogosławieństwem właściwym dla sakramentu małżeństwa” (nr 31)⁵.

Aby zaznaczyć tę różnicę, tekst wyjaśnia: „Błogosławieństwo to nigdy nie będzie udzielane w kontekście cywilnych obrzędów zawarcia związku lub nawet w powiązaniu z nimi. I nie w strojach, gestach i słowach właściwych dla małżeństwa” (nr 39). Należy o nie prosić „spontanicznie”: „na pielgrzymkach, w sanktuariach, czy też na ulicy, gdy spotykają księdza” (nr 28).

„Związki nieregularne” i „pary nieregularne”

Najpierw *Amoris laetitia*, a teraz *Fiducia supplicans* używają przymiotnika „nieregularny”, aby zakwalifikować związek dwóch osób, które żyją razem w stanie notorycznego, ciężkiego i publicznego grzechu: cudzołożników, konkubentów, rozwodników, którzy zawarli ponowne „małżeństwo” cywilne, homoseksualistów itd.

W tradycyjnym Magisterium i prawie Kościoła ludzie tacy byli określani mianem „publicznych grzeszników”. Jednak w nowym podejściu duszpasterskim taka kwalifikacja uznawana jest za okrutne potępienie moralne, które grozi ich dalszą alienacją. Eufemistycznie określając ich związek jako „nieregularny”, unika się prewencyjnego potępienia moralnego, używając terminów odpowiednich do wzbudzenia współczucia: To tylko zranione, być może niewinne ofiary...

5 Dykasteria Nauki Wiary, Deklaracja *Fiducia supplicans* o duszpasterskim znaczeniu błogosławieństw, 18 grudnia 2023. Tekst polski za: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_dcf_doc_20231218_fiducia-supplicans_pl.html

Użycie słów-kluczy (takich jak „nieregularny” czy „zraniony”) wykorzystuje zrozumiałe współczucie dla tych, którzy żyją na marginesie społeczeństwa i Kościoła. Aby nie pogłębiać cierpienia psychicznego „nieregularnej pary”, zniechęca się do jakiegokolwiek oceny moralnej, ponieważ jest ona uważana za obraźliwą i szkodliwą. Wręcz przeciwnie, zaleca się miłosierne postawy „włączania” i „towarzyszenia” jako jedyne zdolne do zapewnienia skutecznej opieki duszpasterskiej.

W drugiej fazie współczucie wzbudza stopniowe utożsamienie się i sympatię dla „nieregularnej pary”, co sprawia, że zapomina się o odpowiedzialności moralnej. Początkowe zawieszenie osądu moralnego zostaje następnie odwrócone: teraz sytuacja jest usprawiedliwiana, a nawet normalizowana jako coś, na co zainteresowane osoby nie mają wpływu, podczas gdy ci, którzy uparcie ganią ich grzeszny związek, są oskarżani o brak miłosierdzia.

Wzorcowym przykładem tego odwrócenia były słowa kardynała Christopa Schönborna podczas oficjalnej prezentacji *Amoris laetitia* na konferencji prasowej w Watykanie w kwietniu 2016 roku. Według niego rozróżnienie, którego zawsze dokonywano między moralnie godziwymi i niegodziwymi związkami, wynikało ze „sztucznej” perspektywy: „Często istnieje tendencja, być może nieświadoma, do omawiania tych sytuacji życiowych na podstawie dwóch oddzielnych ścieżek. Po jednej stronie są małżeństwa i rodziny, które są ‘regularne’, które odpowiadają normom, gdzie wszystko jest ‘w porządku’ i ‘tak jak należy’; po drugiej zaś są sytuacje ‘nieregularne’, które stanowią problem”. I podsumowuje: „Moja wielka radość wynikająca z tego dokumentu [*Amoris laetitia*] polega na tym, że spójnie przezwycięża on ten sztuczny, powierzchowny, wyraźny podział na ‘regularne’ i ‘nieregularne’”⁶.

6 Wypowiedź kard. Schönborna podczas prezentacji adhortacji *Amoris laetitia*, 8 kwietnia 2016. Tekst wystąpienia: <https://zenit.org/2016/04/08/cardinal-schonborns-intervention-at-presentation-of-amoris-laetitia/>

Z kolei kardynał Jean-Claude Hollerich, arcybiskup Luksemburga, zwracając się do Sekretariatu Synodu zaproponował rewolucyjne „przejście od duszpasterstwa rodzin do duszpasterstwa miłości”, które „towarzyszy ludziom w ich projekcie miłości”⁷. Nie ma przy tym znaczenia, czy ów „projekt miłości” jest cnotliwy czy grzeszny, czy prowadzi do nieba czy do piekła...

Okazuje się, że w marcu 2021 roku Kongregacja Nauki Wiary, kierowana wówczas przez hiszpańskiego kardynała Luisa Ladarię, stanowczo potępiła takie błogosławieństwa w odpowiedzi na wątpliwość jednego z biskupów: „Czy Kościół ma władzę udzielania błogosławieństwa związkom osób tej samej płci?”. Responsum stanowczo stwierdziło: *Negative*⁸. „Kiedy wzywa się błogosławieństwa dla jakichś relacji międzyludzkich, konieczne jest – oprócz właściwej intencji uczestniczących w tym osób – aby to, co jest błogosławione, było obiektywnie i pozytywnie ukierunkowane na otrzymanie i wyrażenie łaski, w funkcji planów Boga wpisanych w stworzenie i w pełni objawionych przez Chrystusa Pana”⁹.

„Z tego powodu – podsumowuje Responsum – nie jest dozwolone udzielanie błogosławieństwa związkom, także stałym związkom partnerskim, które zakładają praktykowanie seksualności poza małżeństwem (czyli poza nierozzerwalnym związkiem mężczyzny i kobiety, który sam w sobie jest otwarty na przekazywanie życia), jak to ma miejsce w przypadku związków między osobami tej samej płci”. Warto zauważyć, że oficjalny komunikat prasowy zawiera ten ostatni akapit: „Papież Franciszek, w trakcie audiencji udzielonej niżej podpisanemu Sekretarzowi tej Kongregacji, został poinformowany o wyżej wymienionym *Responsum ad dubium*, z załączoną notą wyjaśniającą, i wyraził zgodę na ich publikację”.

7 Tekst opublikowany w tygodniku diecezji Padwy „La Difesa del Popolo”: <https://www.difesapopolo.it/Archivio/Speciali/II-Sinodo-sulla-famiglia/Lussemburgo-per-la-famiglia-serve-una-nuova-pastorale-dell-amore>

8 Łac.: „Odpowiedź odmowna”.

9 Odpowiedź (Responsum) Kongregacji Nauki Wiary na dubium dotyczące błogosławienia związków osób tej samej płci, 15 marca 2021, nota wyjaśniająca. Tekst polski za: <https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2021/03/15/0157/00330.html#po>

Jak to możliwe, że zaledwie dwa i pół roku później prefekt tej samej dykasterii mówi coś dokładnie przeciwnego, ponownie z podpisem papieża Franciszka?

Cztery błędy mające „usprawiedliwić” błogosławienie grzesznych związków

Wyraźnie uznając, że tradycyjne nauczanie zezwala jedynie na błogosławienie „rzeczy, miejsc i wydarzeń, które nie sprzeciwiają się zasadom i duchowi Ewangelii” (FS nr 10, cytata za *Rituale Romanum*), kardynał Fernández posługuje się w *Fiducia supplicans* czterema zwodniczymi podstępami, aby obejść wcześniejsze *Responsum*.

Po pierwsze, twierdzi, że papież Franciszek poszerzył teologiczno-pastoralną koncepcję błogosławieństwa, tworząc nową kategorię zwaną „błogosławieństwem pastoralnym”, które w odróżnieniu od „błogosławieństwa liturgicznego”, nie wymaga „uprzedniej doskonałości moralnej” osoby, która o nie prosi. Podstęp polega na sugerowaniu, że tradycyjne „błogosławieństwa liturgiczne” wymagały takiej doskonałości, podczas gdy w rzeczywistości Kościół nigdy nie wymagał jej, ani nawet stanu łaski. Na przykład, pod koniec Mszy kapłan błogosławi wszystkich obecnych, mimo że niektórzy z nich mogą znajdować się w grzechu śmiertelnym. Co więcej, błogosławieństwa należą do teologicznej kategorii sakramentaliów. Wszystkie traktaty poświęcone teologii moralnej uczą, że sakramentalia, takie jak popiół lub woda święcona, mogą być udzielane nawet niekatolikom, o ile tylko proszą o nie z dobrym usposobieniem.

Po drugie, *Fiducia supplicans* twierdzi, że błogosławienie konkubentów, cudzołożników i par homoseksualnych nie będzie błogosławieniem grzesznych związków, ponieważ „nie zamierza się niczego legitymizować” (nr 40). Podstęp polega na próbie odróżnienia pary od związku, podczas gdy tym, co czyni z dwóch osób pseudo-parę, jest to, co ich łączy: w tym przypadku wspólnota życia. Jest to jeszcze wyraźniejsze w trzecim podstepie, w którym ich „związek” jest wyraźnie wspomniany.

Po trzecie, dokument sugeruje, że pary żyjące w konkubinacie, cudzołożne lub homoseksualne proszą jedynie o pobłogosławienie „pozytywnych aspektów” ich związków. Odnosi się to do osób, które „nie domagają się uprawomocnienia własnego statusu, ale błagają, aby wszystko,

co jest prawdziwe, dobre i po ludzku ważne w ich życiu i relacjach, zostało przeniknięte, uzdrowione i wzmocnione obecnością Ducha Świętego” (nr 31). W tym przypadku podstęp polega na udawaniu, że w relacji, która podaje się za małżeństwo, różne aspekty wspólnoty życia można oddzielić od siebie jak szczelne przedziały, z których jedne są pozytywne, a inne negatywne. W rzeczywistości nawet to, co niektórzy mogą uważać za pozytywne aspekty (np. uczucie, wierność i wzajemne wsparcie) przyczynia się do utrzymania grzesznego związku, utrudniając nawrócenie i rozwiązanie grzesznego związku. Im bardziej „pozytywne” wydają się takie aspekty, tym bardziej stanowią one bliskie okazje do grzechu, o ile nie samą podstawę struktury grzechu zniewalającej dwie osoby.

Czwartym podstępem jest próba oddzielenia działań duszpasterskich Kościoła od Jego doktryny, tak jakby kierowały się one dwiema niezależnymi i sprzecznymi z sobą logikami: „Kościół musi unikać opiekania swojej praktyki duszpasterskiej na sztywności pewnych schematów doktrynalnych lub dyscyplinarnych” (nr 25). „Miłosierny uścisk Boga i macierzyństwo Kościoła” (nr 19) powinny uwzględnić fakt, że „dla Boga jesteśmy ważniejsi od wszystkich grzechów, jakie moglibyśmy popełnić” (nr 27). To lekceważenie zła grzechu i jego konsekwencji – w tym wiecznego potępienia w piekle – rodzi pytanie: Dlaczego Jezus umarł na krzyżu, aby nas odkupić? Dlaczego powiedział do cudzołożnej niewiasty: „Idź i nie grzesz więcej” (J 8, 11)?

Ostatnim podstępem jest udawanie, że kapłani, których prosi się o takie „pasterskie błogosławieństwa”, będą w poszczególnych przypadkach przestrzegać nałożonych ograniczeń. Najbardziej rażący przypadek ich zlekceważenia miał miejsce w diecezji Maldonado w Urugwaju, gdzie wikariusz generalny diecezji udzielił błogosławieństwa dwóm znanym osobistościom telewizyjnym podczas przyjęcia z udziałem czterystu gości po ceremonii ich cywilnego „ślubu”. Praktyczne zastosowanie tego watykańskiego dokumentu było tym bardziej skandaliczne, że szczegóły zostały uzgodnione między beneficjentami a lokalnym biskupem po uzyskaniu przez niego zgody nuncjusza apostolskiego¹⁰.

10 Zob. Julieta Villar, „Obispo aclara cómo se realizó la bendición a dos personas homosexuales en Uruguay,” ACI Prensa, 22 lutego 2024, <https://www.aciprensa.com/noticias/103286/uruguay-obispo-aclara-como-se-realizo-la-bendicion-de-carlos-perciavalle-y-su-pareja-gay>

Wszystko to pokazuje, że *Fiducia supplicans* stanowi faktyczne zerwanie z tradycyjnym nauczaniem Kościoła na temat szóstego przykazania, wewnątrznie grzesznej natury każdego użycia czynności seksualnych poza małżeństwem oraz zgorzenia, jakie konkubiny, związki cudzołóżne i homoseksualne stanowią dla wiernych i dla społeczeństwa.

ROZDZIAŁ 2

***Fiducia Supplicans* szokuje sensus fidei kardynałów, biskupów, księży i świeckich, a jednocześnie jest oklaskiwana przez ruch homoseksualny**

Emerytowany prefekt Kongregacji Nauki Wiary, kardynał Gerhard Müller, pospiesznie opublikował notę stwierdzającą, że *Fiducia supplicans* była „doktrynalnym przeskokiem”, ponieważ „wniosków w niej zawartych nie popierają żadne teksty z Biblii ani z ojców i doktorów Kościoła, ani też żadne wcześniejsze dokumenty magisterium Kościoła”.

O ile Kościół może dodawać nowe sakramentalia do tych już istniejących, o tyle nie może „zmieniać ich znaczenia w taki sposób, aby normalizować grzech”. „Błogosławieństwo – stwierdza kardynał – ma swoją własną obiektywną rzeczywistość i dlatego nie może być dowolnie redefiniowane, tak aby pasowało do subiektywnej intencji, która jest sprzeczna z naturą błogosławieństwa”, stając się tworem *ad hoc* „w celu błogosławienia sytuacji sprzecznych z prawem lub duchem Ewangelii”.

Na zakończenie stwierdza dobitnie: „Błogosławienie rzeczywistości, która jest sprzeczna ze stworzeniem, jest nie tylko niemożliwe, ale jest bluźnierstwem”¹¹. Rzeczywiście, „mówić dobrze” (*bene dicere*) o grzesznym związku w imieniu Boga to brać Jego Święte Imię nadaremno.

Sugestie, które „wywołałyby skandal i niezrozumienie”

W rozmowie z największą urugwajską gazetą, kardynał Daniel Sturla, arcybiskup Montevideo, powiedział: „Jest to kwestia kontrowersyjna i dzieli Kościół”. „Kapłan oczywiście błogosławi wszystkim ludzi”, ale „błogosławienie pary homoseksualnej to coś innego. Nie jest to już błogosławienie osób, ale związku, a cała tradycja Kościoła, w tym dokument wydany zaledwie dwa lata temu, mówi, że nie jest to możliwe”.

11 Gerhard Ludwig Müller, “The Only Blessing of Mother Church Is the Truth That Will Set Us Free—Note on the Declaration *Fiducia supplicans*,” w: “Müller - ‘Fiducia Supplicans’ Is ‘Self-Contradictory,’” *The Pillar*, 21 grudnia 2023, <https://www.pillaratholic.com/pl/muller-fiducia-supplicans-is-self>.

Powtarza: „Para bez ślubu również nie jest błogosławiona. Związki, o których sam Kościół mówi, że nie są zgodne z Bożym planem, nie mogą być błogosławione”¹².

Ze swojej strony, kardynał Robert Sarah, emerytowany prefekt Kongregacji Kultu Bożego, w orędziu bożonarodzeniowym wezwał konferencje biskupów i każdego biskupa z osobna do przeciwstawienia się *Fiducia supplicans*: „Czyniąc to, nie sprzeciwiamy się papieżowi Franciszkowi, ale stanowczo i radykalnie sprzeciwiamy się herezji poważnie podkopującej Kościół, Ciało Chrystusa, ponieważ jest ona sprzeczna z katolicką wiarą i Tradycją”¹³.

Echem tego orędzia było wspólne oświadczenie Tomasza Pety, arcybiskupa Astany w Kazachstanie, i jego biskupa pomocniczego, Atanazego Schneidera, w którym stwierdzili oni, że dokument kardynała Fernández jest „wielkim oszustwem”, a proponowane w nim błogosławieństwa dla par osób tej samej płci „bezpośrednio i poważnie sprzeciwiają się Bożemu Objawieniu oraz nieprzerwanej, dwutysiącletniej doktrynie i praktyce Kościoła katolickiego”¹⁴.

Z kolei biskup pomocniczy ‘s-Hertogenbosch (Holandia), Rob Mutsaerts, napisał na swoim blogu post, który wywołał ogólnoswiatowe reperkusje, stawiając pytanie: „Czy Bóg może pobłogosławić grzech? Oczywiście, że nie! Kochamy grzesznika, ale nienawidzimy grzechu. Ta sama zasada odnosi się do wszystkich trzech form błogosławieństwa (sakramentalnego, formalnego i nieformalnego). I tu właśnie *Fiducia supplicans* popełnia błąd: utożsamia grzech z grzesznikiem”¹⁵.

Kilka dni później pojawiło się piętnaście oświadczeń afrykańskich konferencji episkopatów, a także list przewodniczącego Sympozjum

12 Walter Sánchez Silva, “Fiducia supplicans ‘no era un tema’ para Navidad, asegura Cardenal,” ACI Prensa, 25 grudnia 2023, <https://www.aciprensa.com/noticias/102489/cardenal-sturla-declaracion-sobre-bendicion-de-parejas-homosexuales-no-era-tema-de-navidad>

13 Sandro Magister, “‘Fiducia supplicans’. Le cardinal Sarah: ‘On s’oppose à une hérésie qui mine gravement l’Église,’” Diakonos.be, 8 stycznia 2024, <https://www.diakonos.be/fiducia-supplicans-le-cardinal-sarah-on-soppose-a-une-heresie-qui-mine-gravement-leglise/>

14 Diane Montagna, “Archbishop Prohibits Priests From ‘Performing any Form of Blessing’ of Same-Sex Couples in Response to New Vatican Declaration,” Catholic Herald, 19 grudnia 2023, <https://catholicherald.co.uk/archbishop-prohibits-priests-from-performing-any-form-of-blessing-of-same-sex-couples-in-response-to-new-vatican-declaration/>

15 Rob Mutsaerts, “Alweer die duivelse ambiguiteit,” Paarse Pepers, 21 grudnia 2023, <https://vitainexp.blogspot.com/2023/12/alweer-die-duivelse-ambiguiteit.html>.

Konferencji Episkopatów Afryki i Madagaskaru, kongijskiego kardynała Fridolina Ambongo Besungu, arcybiskupa Kinszasy, odmawiający zastosowania deklaracji na kontynencie afrykańskim. Podobne stanowisko zajęły konferencje episkopatów Polski, Ukrainy (zarówno obrządku łacińskiego, jak i greckokatolickiego), Węgier, Haiti, Antyli oraz wielu biskupów diecezjalnych.

W Brazylii, wkrótce po opublikowaniu dokumentu, biskup Adair José Guimarães ogłosił: „Te zalecenia i sugestie Świętej Kongregacji Nauki Wiary nie będą przestrzegane w diecezji Formosa”, ponieważ po przeprowadzeniu konsultacji jej księży i świeccy liderzy uznali, że „wywołałyby skandal i niezrozumienie”¹⁶.

Na chwilę, w której piszemy te słowa, większość biskupów i konferencji episkopatów w ogóle nie wypowiedziała się w tej sprawie. Poparcie dla dokumentu wyrazili tylko biskupi Niemiec, Flandrii i Portugalii, stanowiący znikomą mniejszość biskupów całego świata¹⁷. Niektórzy z nich wyrazili nawet żal z powodu ograniczeń nałożonych przez watykański dokument i otwarcie wezwali do takiej zmiany nauczania Kościoła, aby związki homoseksualne zostały uznane za dobre i mogły otrzymywać oficjalne błogosławieństwa¹⁸.

Deklaracja Watykanu sprzyja ruchowi homoseksualnemu

Jak można się było spodziewać, czołowe organizacje homoseksualne i ich najbardziej prominentni rzecznicy z entuzjazmem przyjęli oświadczenie kardynała Fernández.

Na przykład Matuba Mahlatjie, kierownik ds. komunikacji i relacji z mediami w Outright International, organizacji pozarządowej o statusie doradczym przy ONZ, powiedział, że jest to właściwy kierunek dla pełnego uznania praw osób homoseksualnych. Podkreślił, że „jako obser-

16 Natalia Zimbrão, “Dioceses do Brasil divergem sobre autorização da Santa Sé a bênção a uniões do mesmo sexo,” ACIDigital, 26 grudnia 2023: <https://www.acidigital.com/noticia/57001/dioceses-do-brasil-divergem-sobre-autorizacao-da-santa-se-a-bencao-a-uniões-do-mesmo-sexo>

17 Zob.: Robert Shine, “German and Flemish Bishops Warmly Welcome Vatican’s Declaration on Blessings,” New Ways Ministry, 9 stycznia 2024: <https://www.newwaysministry.org/2024/01/09/german-and-flemish-bishops-warmly-welcome-vaticans-declaration-on-blessings/>.

18 Zob.: Carlos Esteban, “Obispo alemán espera que Roma deje de considerar la sodomía como pecado grave,” Infovaticana.com, 10 stycznia 2024: <https://infovaticana.com/2024/01/10/obispo-aleman-espera-que-roma-deje-de-considerar-la-sodomía-como-pecado-grave/>.

wator przy Organizacji Narodów Zjednoczonych” Watykan „powinien wykorzystać [swoją deklarację] do promowania praw osób LGBTIQ” w sferze międzynarodowej, aby przeciwstawić się narracji, która, jego zdaniem, „wykorzystuje religię do kryminalizacji i dyskryminacji osób queer”¹⁹.

W Ameryce Łacińskiej przewodniczący chilijskiej organizacji MOVILH – wiodącej grupy nacisku stojącej za zatwierdzeniem w tym kraju tzw. „równości małżeńskiej” w 2021 r. – oświadczył, że pomimo pewnych ograniczeń, zgoda na błogosławienie par żyjących w konkubinatach oraz związkach cudzołożnych i homoseksualnych „może pomóc zmniejszyć dyskryminację w samym Kościele” i „przyczynić się do wspierania faktycznego stanu osób LGBTIQ+ w tych w większości katolickich krajach, w których nie uznaje się związków cywilnych par tej samej płci i/lub przepisów chroniących orientację seksualną bądź tożsamość płciową”²⁰.

19 Outright, “Matuba Mahlatjie Talks to Newsroom Afrika about the Vatican’s New Stance on Same-Sex Couples,” Outright International, 19 grudnia 2023: <https://outrightinternational.org/news-article/matuba-mahlatjie-talks-newsroom-afrika-about-vaticans-new-stance-same-sex-couples>

20 Arak Herrera, “Movilh cuestiona ‘bendiciones’ a parejas homosexuales: ‘Es una nueva e intole-
rable forma de exclusión,’” T13.ch, 19 grudnia 2023: <https://www.t13.cl/noticia/nacional/movilh-cuestiona-bendiciones-parejas-homosexuales-19-12-2023>.

ROZDZIAŁ 3

Cel ruchu homoseksualnego: obalić Kościół za pomocą homoherezji

Przyszło dwadzieścia lat temu Paul Varnell, pionier dziennikarstwa pro-homoseksualnego, napisał w „Chicago Free Press”, że istotą całej kontrowersji „nie jest dyskryminacja, przestępstwa z nienawiści czy związki partnerskie”, ale „leżące u podstaw potępienie moralne”, ponieważ „jeśli przekonamy ludzi, że homoseksualizm jest w pełni moralny, zniknie cała ich skłonność do dyskryminacji, angażowania się w akty przemocy na tle homofobicznym lub sprzeciwiania się uznaniu małżeństw homoseksualnych”. Podsumował: „Tak więc ruch gejowski, niezależnie od tego, czy się do tego przyznajemy, czy nie, nie jest ruchem na rzecz praw obywatelskich, ani nawet ruchem wyzwolenia seksualnego, ale rewolucją moralną, mającą na celu zmianę poglądów ludzi na homoseksualizm”²¹.

Tak więc ruch homoseksualny początkowo walczył o wykreślenie przestępstwa sodomii z kodeksów karnych oraz o usunięcie homoseksualizmu z listy zaburzeń psychiatrycznych Amerykańskiego Towarzystwa Psychiatrycznego w jego Podręczniku Diagnostycznym i Statystycznym (DSM-III), co nastąpiło w 1973 roku.

Jak ruch homoseksualny skłonił Amerykańskie Towarzystwo Psychiatryczne do podjęcia decyzji politycznej?

W wywiadzie dla „Journal of Gay & Lesbian Psychotherapy”, w numerze z lutego 2003 r., dr Robert L. Spitzer, główny orędownik usunięcia homoseksualizmu z Podręcznika Diagnostycznego i Statystycznego Zaburzeń Psychiczych Amerykańskiego Towarzystwa Psychiatrycznego (DSM-III), podał bardzo interesujące szczegóły dotyczące nienaukowej i politycznej natury tej decyzji oraz roli, jaką odegrał w niej ruch homoseksualny.

21 Paul Varnell, “Defending Our Morality,” (artykuł opublikowany pierwotnie na łamach ‘Chicago Free Press’, 16 sierpnia 2000), IGFCultureWatch.com, dostęp 18 kwietnia 2024: <https://igfculturewatch.com/2000/08/16/defending-our-morality/>

Wszystko zaczęło się podczas sympozjum na temat leczenia homoseksualizmu promowanego przez Association for the Advancement of Behavior Therapy. Sesja inauguracyjna została przerwana dziesięć minut po jej rozpoczęciu przez grupę protestujących aktywistów homoseksualnych, którzy oskarżyli organizatorów o „patologizowanie” osób homoseksualnych²². Dr Spitzer rozmawiał z jednym z nich, Ronem Goldem, i powiedział mu, że jest członkiem APA Task Force on Nomenclature and Statistics, komisji odpowiedzialnej za wydanie Podręcznika Diagnostycznego. Gold poprosił o wysłuchanie go przez tę komisję.

W swoim wystąpieniu aktywiści skarżyli się, że doświadczyli dyskryminacji i ataków, ponieważ homoseksualizm występował w Podręczniku obok innych zaburzeń. Dr Spitzer nie pamiętał, czy aktywiści wyraźnie to stwierdzili, „ale kryła się w tym idea, że jedynym sposobem, w jaki geje mogą przezwyciężyć dyskryminację w zakresie praw obywatelskich, jest uznanie przez psychiatrię, że homoseksualizm nie jest chorobą psychiczną”²³.

Po spotkaniu dr Spitzer zaproponował APA zorganizowanie sympozjum na ten temat, które odbyło się podczas dorocznego spotkania na Hawajach w 1973 roku. W związku z tym sympozjum utrzymywał częste kontakty z Ronem Goldem i jego kolegami, po czym, kierując się współczuciem, zaczął poszukiwać formuły, która mogłaby nadać naukowe podstawy dla tego pomysłu. Przyznał jednak, że formuła, którą zaproponował, była bardziej wynikiem subiektywnych przekonań i względów politycznych, niż ściśle naukowych racji: „Ile było w tym prawdziwej logiki naukowej?”

22 Zob.: Jack Drescher, “An Interview with Robert L. Spitzer, MD,” *Journal of Gay & Lesbian Psychotherapy* 7, no. 3 (luty 2003): 101, dostęp: 18 kwietnia 2024: https://www.researchgate.net/profile/Jack-Drescher/publication/244889348_An_interview_with_Robert_L_Spitzer_MD/links/5413bc2f0cf2bb7347db270f/An-interview-with-Robert-L-Spitzer-MD.pdf

23 Tamże, 101.

Chciałbym wierzyć, że chociaż pewna część. Ale bez wątpienia główną część stanowiło przekonanie, że mają rację! Że jeśli mają odnieść sukces w przewyciężaniu dyskryminacji, to najwyraźniej jest to coś, co musi się zmienić²⁴.

Aby uniknąć konfliktu między tradycyjnym poglądem, że homoseksualizm jest chorobą wymagającą leczenia, a argumentem, że jest to po prostu normalna orientacja, dr Spitzer założył, że psychiatria nigdy nie zdefiniowała, czym właściwie jest zaburzenie psychiczne. Intuicyjnie można by powiedzieć, że wspólnym mianownikiem wszystkich zaburzeń psychicznych jest to, że osoby cierpiące na jedną lub więcej z tych patologii zwykle są z ich powodu nieszczęśliwe. Otóż, gdyby przyjąć to, co mówią aktywiści, a mianowicie, że są osoby homoseksualne, które nie są nieszczęśliwe z powodu bycia homoseksualistami, wówczas można by argumentować: „Oto sensowna definicja zaburzenia psychicznego, w świetle której homoseksualizm nie powinien znajdować się w DSM-II”²⁵.

W wywiadzie dr Spitzer otwarcie przyznał, że „była to po części decyzja polityczna”. Wiedział, że istnieje niewielkie prawdopodobieństwo, iż większość członków APA opowie się za całkowitym usunięciem homoseksualizmu z podręcznika, ale wielu zaakceptowałoby zastąpienie go nową koncepcją „zaburzenia orientacji seksualnej”, lecz tylko „w odniesieniu do osób homoseksualnych, które odczuwają przygnębiecie z powodu swej orientacji”, a zatem potrzebują leczenia²⁶.

W ten sposób niewielka grupa Komitetu ds. Nomenklatury, a następnie Rada ds. Badań i Rozwoju, Zgromadzenie Oddziałów Okręgowych APA, Komitet Referencyjny i wreszcie Rada Powiernicza zatwierdziły wykreślenie homoseksualizmu z „*Podręcznika zaburzeń psychiatrycznych*”.

24 Tamże, 101-102.

25 Tamże, 102.

26 Tamże, 103.

To jednak nie wystarczyło. Homoseksualizm musiał zostać zaakceptowany przez różne religie, w szczególności przez chrześcijaństwo. Od lat siedemdziesiątych ruch homoseksualny tworzył specjalnie w tym celu liczne stowarzyszenia. Jedno z nich, Soulforce, które jest nadal aktywne, opisało swoją misję dwadzieścia lat temu w następujący sposób:

„Uważamy, że religia stała się głównym źródłem fałszywych i podżegających dezinformacji na temat lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych. Fundamentalistyczni chrześcijanie nauczają, że jesteśmy ‘chorzy’ i ‘grzeszni’... Większość konserwatywnych i liberalnych denominacji odmawia udzielania nam ślubów lub wyświęcania nas do służby duchownej. Kościół rzymskokatolicki naucza, że nasza orientacja jest ‘obiektywnie nieuporządkowana’, a nasze akty intymne ‘wewnętrznie złe’... Uważamy, że takie nauczanie prowadzi do dyskryminacji, cierpienia i śmierci. Naszym celem jest konfrontacja i ostateczne zastąpienie tych katastrofalnych nieprawd prawdą, że my także jesteśmy dziećmi Bożymi, stworzonymi, kochanymi i akceptowanymi przez Boga dokładnie takimi, jakimi jesteśmy”²⁷.

To zastąpienie właśnie zaczyna stawać się rzeczywistością w Kościele katolickim wraz z niemającym precedensu upoważnieniem księży do błogosławienia konkubinatów, par cudzołożnych i homoseksualnych.

Stopniowy proces rozkładu formacji seminaryjnej

Jednak tak ogromna zmiana w doktrynie i praktyce duszpasterskiej Kościoła katolickiego nie mogła dokonać się z dnia na dzień. Została ona przygotowana z jednej strony przez ukrytą infiltrację wielu seminariów i nowicjatów przez ruchy homoseksualne, a z drugiej strony przez przenikanie do środowisk katolickich w latach 60-tych relatywizmu moralnego i homoseksualnej ideologii, co dało początek błędom, nazwanym później „homoherecją”²⁸.

27 Soulforce, “What Is the Primary Goal of Soulforce?” Soulforce.org, dostęp: grudzień 2003, www.soulforce.org/main/faq.shtml.

28 Termin „homoherecja” został ukuty przez ks. dra Dariusza Oko w artykule zatytułowanym „Z papierem przeciw homoherecji”, opublikowanym pierwotnie na łamach czasopisma „Theologisches”, nr 42, 9/10 (2012), s. 403-426. Możemy tam przeczytać: „Zacząłem swoją pracę jako walkę ze śmiertelnym, zewnętrznym zagrożeniem dla chrześcijaństwa, ale stopniowo odkryłem, że podział ten nie jest taki prosty. Wróg jest nie tylko poza Kościołem, ale i w Nim, czasami doskonale zaka-

O tej infiltracji donosił jej bezpośredni, wysoko postawiony obserwator – wówczas ksiądz, a później kardynał Joseph Ratzinger i papież Benedykt XVI. Po swojej abdykacji z urzędu papieskiego, kiedy wyszły na jaw skandale nadużyć seksualnych i zaangażowanie Watykanu w sprawę byłego kardynała Theodore'a McCarricka, opublikował on obszerne studium w bawarskim miesięczniku „Klerusblatt”, obwiniając za kryzys nadużyć w Kościele głównie rewolucję seksualną i upadek formacji seminarystycznej. Opisuje tam, jak załamanie formacji kapłańskiej osiągnęło szczyt absurdu, gdy jeden z biskupów będący rektorem seminarium kazał seminarzystom oglądać filmy pornograficzne, aby uodpornić ich na postępowanie sprzeczne z wiarą!

Co gorsza, „w różnych seminariach powstały homoseksualne kliki, które działały mniej lub bardziej otwarcie”. Jak stwierdza, ten relatywizm moralny rozwinął się dlatego, że „aż do Soboru Watykańskiego II katolicka teologia moralna opierała się w dużej mierze na prawie naturalnym (...) jednak w zgromadzeniach Soboru o nowe rozumienie Objawienia, opcja prawa naturalnego została w dużej mierze odrzucona, a domagano się teologii moralnej opartej całkowicie na Biblii”. W konsekwencji „nie mogło być niczego absolutnie dobrego, ani tak samo zawsze złego”²⁹.

muflowany, jak koń trojański. Mamy do czynienia nie tylko z problemem homoideologii i homolobby poza Kościołem, ale także z analogicznym problemem wewnątrz Niego, gdzie homoideologia przybiera postać homoherezy...

...Pamiętając o tym, aby „po owocach ich poznawać” (por. Mt 7, 16), opierając się na publicznie znanych wydarzeniach ostatniego ćwierćwiecza, reakcji Stolicy Apostolskiej i wydanych przez nią dokumentach, musimy jasno, wyraźnie i zdecydowanie powiedzieć: tak, w Kościele (podobnie jak i w wielu innych miejscach) istnieje silne podziemie homoseksualne, które – w zależności od stopnia zaangażowania jego członków, w zależności od ich słów i czynów – można nazwać homoherezą, homolobby, homokliką, a nawet homomafią” (Dariusz Oko, „Z papieżem przeciw homoherezy”). Ks. Oko i redaktor naczelny niemieckiego czasopisma teologicznego zostali skazani przez niemiecki sąd za rzekome „podżeganie do nienawiści” wobec osób homoseksualnych w artykule potępiającym „lawendową mafię” wewnątrz Kościoła. Kardynał Gerhard Müller zareagował na wyrok sądu, porównując go do prześladowań polskich intelektualistów w czasie okupacji Polski przez hitlerowskie Niemcy i chwaliąc pracę ks. Oko jako „odważny akt, który zasługuje na szacunek wszystkich przyzwoitych ludzi”. (LifeSiteNews Europe, “Cardinal Müller Speaks Out in Defense of Polish Priest Sued by Germany for ‘Hate Speech,’” LifeSiteNews.com, 19 sierpnia 2021; <https://www.lifesitenews.com/news/cdl-muller-speaks-out-in-defense-of-polish-priest-sued-by-germany-for-hate-speech/>).

29 Benedykt XVI, Kościół a skandal nadużyć seksualnych, 11 kwietnia 2019; tekst polski za: <https://episkopat.pl/benedykt-xvi-kosciol-a-skandal-wykorzystywania-seksualnego-pelny-tekst-polski/>

Nie wymieniając go z nazwiska, były Benedykt XVI wskazał na swojego rodaka i kolegę z Uniwersytetu w Tybindze, redemptorystę ojca Bernarda Häringa, który w latach poprzedzających Sobór Watykański II swoim podręcznikiem zatytułowanym „Prawo Chrystusa” zrewolucjonizował teologię moralną w kierunku personalistycznym.

ROZDZIAŁ 4

Teologiczna „piąta kolumna” rozpoczyna wrogie działania przeciwko tradycyjnemu nauczaniu

Pod wpływem tej nowej perspektywy, prominentni teolodzy moralni w krótkim czasie przeszli od kwestionowania encykliki *Humanae vitae*, która zakazywała sztucznych metod antykoncepcji, do jawnego aprobowania związków pozamałżeńskich i homoseksualnych.

Pierwsza salwa jezuita o. Johna J. McNeilla

W Stanach Zjednoczonych jezuita o. John J. McNeill rozpoczął wrogie działania wymierzone przeciw tradycyjnemu nauczaniu Kościoła na temat związków homoseksualnych, publikując w 1970 r. trzy artykuły w „Homiletic and Pastoral Review”. Cztery lata później napisał książkę *The Church and the Homosexual* („Kościół a homoseksualizm”) i przez dwa lata walczył ze swoimi przełożonymi w Rzymie i Stanach Zjednoczonych, aż w 1976 r. uzyskał od swojego przełożonego prowincjalnego imprimatur na jej publikację³⁰. W swojej pracy ojciec McNeill rozwija trzy fundamentalne tezy sprzeczne z tradycyjnym nauczaniem:

1. „Stan homoseksualny jest zgodny z wolą Boga. Bóg stworzył ludzi tak, że ich seksualność nie jest zdeterminowana przez ich biologię”.
2. „Bóg miał swój cel w stworzeniu ludzkiej natury w taki sposób, by pewien procent istot ludzkich był homoseksualny... obdarzony specjalnymi darami i wyznaczonym przez Boga zadaniem budowania prawdziwie ludzkiego społeczeństwa”.
3. „Istnieje możliwość moralnie dobrych związków homoseksualnych, a miłość, która łączy partnerów w takim związku, zamiast oddalać ich od Boga, może być oceniana jako jednocząca ich bliżej z Bogiem i pośrednicząca w Bożej obecności w naszym świecie”³¹.

30 Zob.: Manuel Rozados Taboada, “La Iglesia y la homosexualidad,” *Revista Española de Derecho Canonico* 35, no. 102 (1979), 531–583, <https://summa.upsa.es/high.raw?id=0000005260&name=00000001.original.pdf>.

31 John J. McNeill, *The Church and the Homosexual*, 3rd ed. (Boston, Beacon Press, 1988), 196–98, dostęp: 18 kwietnia 2024, <https://archive.org/details/churchhomosexual00mcne/page/200/mode/2up>.

Czy Bóg stworzył homoseksualistów?

Wszyscy cytowani w tym rozdziale autorzy zakładają lub przyjmują jako domyslny argument ideę, według której to Bóg daje pewnej mniejszości ludzi ich homoseksualną orientację i dlatego w ich przypadku nie jest ona „obiektywnie nieuporządkowana”, jak stwierdza Katechizm Kościoła Katolickiego (par. 2358).

Argument ten jest fałszywy, ponieważ zakłada, przynajmniej w przypadku homoseksualizmu, że nie ma rozróżnienia między Bogiem jako Pierwszą Przyczyną wszystkich rzeczy a przyczynami drugorzędnymi, które działają w stworzonym wszechświecie. Takie ujęcie wypacza katolicką koncepcję Opatrzności, zgodnie z którą Bóg nie jest bezpośrednim Twórcą wszelkiego fizycznego i moralnego zła na świecie, a jedynie dopuszcza je w swojej boskiej mądrości z nieznanym nam powodów. Stąd Boża relacja ze złem, które dotyka ludzkość, nie jest w żaden sposób pozytywna, a jedynie negatywna. Dotyczy to zarówno dobrowolnych, jak i niedobrowolnych działań stworzeń:

„Grzech, zło samo w sobie, podlega Bożej opatrności w sposób prawdziwy i właściwy, ponieważ nic nie może zaistnieć bez Jego przyzwolenia i fizycznej asystencji...

W podobny sposób możemy mówić o Boskiej Opatrzności w odniesieniu do niedobrowolnych działań stworzeń. Również w tym przypadku, chociaż Bóg determinuje i kieruje wszystkim, prowadząc ku ostatecznej harmonijnej jedności, pozwala jednak przyczynom drugorzędnym trwać w ich istotowych i przypadłościowych niedoskonałościach; dopuszcza sytuacje, w których przyczyny te doznają bezwładu i w wielu przypadkach nie osiągają swojego celu. Dzieje się tak nie tylko w porządku zwierzęcym i roślinnym, ale także w ludzkim, a w tym ostatnim nie tylko w sferze cielesnej, ale także w sferze psychicznej...

Również w tym przypadku możemy domyślać się, dlaczego tak się dzieje. Jak Bóg nie chce ingerować w wolność, tak też nie chce pozbawiać przyczyn drugorzędnych ich własnego działania, przeciwnie, chce je podnieść do godności ‘współpracowników’ (por. *Summa teologii*, I, q. 22, a. 3). Niemniej wszelkiego rodzaju upośledzenia, które mogą przejawiać się w istocie ludzkiej, nie są w stanie uniemożliwić człowiekowi osiągnięcia jego ostatecznego celu³².

Nawet twórcy pro-homoseksualnej strategii, Marshall Kirk i Hunter Madsen, w ich „manifestie gejowskim” *After the Ball* z 1989 roku, uznają wpływ przyczyn drugorzędnych na rozwój pociągu seksualnego do osób tej samej płci: „Twierdzimy, że dla celów praktycznych geje powinni być uważani za homoseksualnych od urodzenia, mimo że u większości ludzi orientacja seksualna wydaje się być produktem złożonej interakcji między wrodzonymi predyspozycjami a czynnikami środowiskowymi w dzieciństwie i wczesnym okresie dojrzewania”³³.

Dlatego – argumentuje ojciec McNeill – należy stwierdzić, że te same zasady moralne mają zastosowanie do postaw i zachowań homoseksualnych i heteroseksualnych, to znaczy „każdy związek seksualny, który wiąże się z wykorzystywaniem innej osoby, jest niemoralny”. W przeciwieństwie do tego, „prawdziwa międzyludzka relacja miłosna” wyraża „wzajemność, wierność, bezinteresowność itp.”. Co więcej, określenie, jaka powinna być natura „etycznie odpowiedzialnego związku homoseksualnego”... jest zadaniem, które z konieczności musi być zarezerwowane dla chrześcijańskiej wspólnoty homoseksualnej i jej własnego, wspólnotowego rozeznania jej doświadczenia³⁴.

32 Bernhardt Bartmann, *Précis de théologie dogmatique* (Mulhouse, Salvator 1941), 287.

33 Marshall Kirk, Hunter Madsen, *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear & Hatred of Gays in the '90s* (New York, Doubleday 1989), 184, dostęp: 24 kwietnia 2024, <https://archive.org/details/marshall-kirk-hunter-madsen-after-the-ball-how-america-will-conquer-its-fear-hat>.

34 John J. McNeill, *The Church and the Homosexual*, 199.

Skandal wywołany przez idee ojca McNeill'a doprowadził do tego, że Zgromadzenie Jezuitów zakazało mu publicznego wypowiedzania się na temat homoseksualizmu.

Ks. Charles Curran wraca na scenę

Ks. Charles Curran, profesor teologii na Katolickim Uniwersytecie Ameryki w Waszyngtonie opublikował w 1971 r. na łamach kwartalnika „The Thomist: A Speculative Quarterly Review” artykuł zatytułowany: *Homosexuality and Moral Theology: Methodological and Substantive Considerations* („Homoseksualizm a teologia moralna: Rozważania metodologiczne i merytoryczne”). Stawiając pytanie o moralność aktywności homoseksualnej, proponuje odpowiedź pośrednią pomiędzy tą, która kwalifikuje ją jako niemoralną (podejście tradycyjne), a tą, którą prezentują niektórzy współcześni moralisci, uważający, że „nie należy ubolewać nad homoseksualizmem bardziej niż nad leworęcznością” (podejście neutralne)³⁵. To kompromisowe trzecie podejście „uznaje, że akty homoseksualne są złe, ale uznaje również, że zachowania homoseksualne niektórych osób mogą nie podlegać całkowitemu potępieniu zaproponowanemu w pierwszej opinii”³⁶. Przyznaje, że „homoseksualizm w każdym przypadku nie jest zgodny z porządkiem stworzenia”, ale jednocześnie twierdzi, że w wielu przypadkach zmiana stanu homoseksualnego nie jest możliwa³⁷. Ks. Curran mówi więc, że „niemal zupełnie zgadza się z wnioskiem zaproponowanym przez [H. Kimballa] Jonesa”³⁸.

Jako metodystyczny duchowny specjalizujący się w psychoterapii duszpasterskiej, Jones wyraźnie przyznaje, że „zachowanie homoseksualne w pewnych okolicznościach może być moralnie akceptowalne, ponieważ dana osoba nie może robić nic innego”³⁹. W związku z tym, jak twierdzi, moralność chrześcijańska powinna „uznawać wartość dojrzałych związków homoseksualnych, zachęcając homoseksualistę do zachowania wierności jednemu partnerowi, gdy jego jedynym innym wyborem mogłoby być prowadzenie rozwiązłego życia wypełnionego poczuciem

35 Charles E. Curran, “Homosexuality and Moral Theology: Methodological and Substantive Considerations,” [w:] *The Thomist: A Speculative Quarterly Review*, 35, no. 3 (lipiec 1971), s. 463.

36 Tamże, s. 472.

37 Tamże.

38 Tamże, s. 475.

39 Tamże, s. 472.

winy i strachem”⁴⁰. Ks. Curran bez zastrzeżeń zgadza się z oceną Jonesa: „Terapia, jako próba przekształcenia homoseksualisty w heteroseksualistę, w większości przypadków nie jest obiecująca. Zachowywanie celibatu i sublimacja popędu seksualnego nie zawsze są dla homoseksualistów możliwe, a nawet pożądane. Istnieje wiele względnie stabilnych związków homoseksualnych, które zapewniają swoim partnerom pewne ludzkie spełnienie i zadowolenie. Związki takie są w oczywisty sposób lepsze niż rozwiązłość homoseksualna”⁴¹.

Jakby proroczo przeczuwając kontrowersyjny rozdział VIII *Amoris laetitia*, ks. Curran pisze: „W tej sytuacji, która odzwierciedla ludzką grzeszność, będącą na różne sposoby udziałem wszystkich ludzi, osoba homoseksualna może moralnie dojść do wniosku, że względnie trwałe związki homoseksualne jest najlepszym, a czasem jedynym sposobem realizowania jej człowieczeństwa”⁴².

W swojej późniejszej książce *Catholic Moral Theology in Dialogue* („Katolicka teologia moralna w dialogu”, wyd. 1972), ks. Curran ponownie stwierdził: „Homoseksualizm nigdy nie może stać się ideałem. Należy podjąć próby przezwyciężenia tego stanu, jeśli to możliwe; niekiedy jednak można niechętnie zaakceptować związki homoseksualne jako jedyny dostępny dla niektórych ludzi sposób osiągnięcia satysfakcjonującego stopnia człowieczeństwa w ich życiu”⁴³.

O. André Guindon również promuje stabilne związki homoseksualne

Ojciec André Guindon, profesor etyki i późniejszy dziekan Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Świętego Pawła w Ottawie (1978-1984), przełamał kolejne schematy w swoich książkach *The Sexual Language: An Essay in Moral Theology* („Język seksualności. Szkice z teologii moralnej”, wyd. 1976) oraz *The Sexual Creators: An Ethical Proposal for Concerned Christians* („Seksualni stwórcy. Propozycja etyczna dla zatroskanych chrześcijan”, 1986).

40 Tamże, s. 475.

41 Tamże, s. 479.

42 Tamże.

43 Charles E. Curran, „Catholic Moral Theology in Dialogue” (Notre Dame, Ind.: Fides Publishers, Inc., 1972), 217, dostęp: 24 kwietnia 2024, https://archive.org/details/catholicmoralthe-0000curr_c4f9/mode/2up

W pracach tych o. Guindon rozwija tezę, że aktywność seksualna powinna być rozumiana jako język, ponieważ „ciało za pośrednictwem zmysłowości przyczynia się do komunikowania uczuć w sposób nieosiągalny dla samego języka”⁴⁴. Jednak od takiego języka nie można wymagać tego, że będzie podążał za z góry ustalonymi standardami moralnymi, ponieważ „seksualna ekspresja jest pierwotnym ludzkim osiągnięciem, które musi być wymyślane na nowo, przeformułowywane i przeżywane przez każde pokolenie i – do pewnego stopnia – przez każdą osobę ludzką”⁴⁵. Językowi temu przysługuje seksualna płodność, która nie ogranicza się do prokreacji, ponieważ „istotą dążeń seksualnych... jest poszukiwanie zjednoczenia dwojga osób w miłości”⁴⁶, dlatego „w niektórych przypadkach współżycie przedmażeńskie jest prawdopodobnie lepszym rozwiązaniem”⁴⁷.

W związkach homoseksualnych „z pewnością istnieje pewne dążenie do braterstwa. Jest to pozytywny aspekt, który homoseksualiści muszą rozwijać w swoim życiu”⁴⁸. Dlatego wstrzeźliwość „zawsze pozostanie wyjątkowym wyborem, który trudno sobie wyobrazić poza bardzo szczególnym, jogicznym rodzajem powołania”⁴⁹. Wręcz przeciwnie, o. Guindon uważa, że „większość homoseksualistów postępuje zgodnie z tym, co w ich przypadku najbardziej odpowiedzialne i moralne, wiążąc się trwale z partnerem homoseksualnym, a tym samym znajdując praktyczne przystosowanie do życia”. Wielu z nich bowiem „odnajduje w przyjaźni homoseksualnej fizyczną, emocjonalną i duchową satysfakcję potrzebną do szczęśliwego i społecznie przystosowanego życia, a przez to do rozwinięcia całego potencjału własnej osobowości”⁵⁰.

44 André Guindon, “The Sexual Language: An Essay in Moral Theology” (The University of Ottawa Press, 1977), s. 438, dostęp: 24 kwietnia 2024, <https://archive.org/details/sexuallanguagees-0000guin/mode/2up>.

45 Tamże, s. 36.

46 Tamże, s. 177.

47 Tamże, s. 438.

48 Tamże, s. 340.

49 Tamże, s. 366.

50 Tamże, s. 367.

O. Guindon przyjazny pederastii

W swoim odrzuceniu wstrzemięźliwości dla osób o skłonnościach homoseksualnych o. Guindon posuwa się na tyle daleko, że aprobejuje efebofilie, a nawet pedofilie. Podejmuje się obrony wyimaginowanego pederasty, który będąc „samotny i spragniony uczucia, ośmiela się objąć dziecko bawiące się w pobliżu lub pogłaskać je po głowie, a wówczas zostaje oskarżony o molestowanie i gwałt przez rozhisteryzowaną matkę lub ojca”. O. Guindon twierdzi, że reakcja rodziców nosi „znamiona zaborczości i bezkrytycznego podejsia do mitów społecznych”.

„Dlaczego więc ludzie są tak brutalni w potępianiu pedofilów?” - pyta szczerze ojciec Guindon. Otóż „ludzie są na ogół przerażeni zarówno możliwym zaburzeniem psychicznym, które może wynikać [dla dziecka] z doświadczenia wywołującego lęk, jak i możliwością późniejszej homoseksualnej determinacji nieukształtowanej jeszcze orientacji seksualnej dziecka”. Ale jego zdaniem dzieje się tak tylko, gdy dzieci „mają jakieś wcześniejsze zaburzenia emocjonalne” lub gdy istnieje „długotrwała seria kontaktów pedofilskich”. Co więcej, „stosunek analny jest raczej rzadki (4%)”. Dla porównania, „najczęstszą techniką stosowaną przez pedofilów, którzy wykraczają poza zwykłą ekspresję uczuciową, jest masturbacja (45%). Drugą najczęstszą jest stosunek oralny (38%)”. Jednak według o. Guindona „techniki te są mniej podatne na szkodliwe skutki psychologiczne niż skomplikowane, wzajemne stymulacje narządów płciowych”, a „większość najnowszych badań skłania się ku odrzuceniu tezy, że z samego kontaktu pedofilskiego wynikają jakiegokolwiek trwałe szkody”.

Kto więc ponosi winę za uraz psychiczny dziecka? „Rodzinna panika, która jest zwykłą reakcją na incydent”. Dlatego logicznym rozwiązaniem o. Guindona jest zatuszowanie sprawy: „Rolą doradcy moralnego w tym wszystkim jest pomóc zainteresowanej rodzinie zareagować po ludzku, a nie instynktownie, na rzekome molestowanie ich dziecka”⁵¹.

Ten przyprowadzający o mdłości tekst nie pochodzi od jakiegoś mentora lub działacza rewolucji seksualnej, takiego jak Herbert Marcuse, Wilhelm Reich czy Daniel Cohn-Bendit. Pochodzi on spod pióra wykładowcy etyki na prestiżowym katolickim uniwersytecie, który dwa lata później został nagrodzony nominacją na dziekana Wydziału Teologii!

51 Tamże, s. 373-374.

Potwierdza to zarzut byłego papieża Benedykta XVI, zawarty w artykule wspomnianym w poprzednim rozdziale, że przyczyn kryzysu nadużyć seksualnych wśród duchowieństwa należy szukać w tego typu literaturze. Tylko ktoś działający w złej wierze może twierdzić, że źródłem nadużyć seksualnych wśród osób duchownych jest celibat lub duch „klerykalizmu”.

Praca zbiorowa sponsorowana przez Katolickie Towarzystwo Teologiczne Ameryki

W 1977 roku, rok po opublikowaniu potwornego tekstu o Guindona, Katolickie Towarzystwo Teologiczne Ameryki zleciło ks. Anthony'emu Kosnikowi pokierowanie pracą zbiorową zatytułowaną: *Human Sexuality: New Directions in American Catholic Thought* („Seksualność człowieka. Nowe kierunki w amerykańskiej myśli katolickiej”).

Autorzy publikacji zakładają, że „Biblia nie dostarcza prostego kodeksu etyki seksualnej”, a jej stwierdzenia należy umieszczać w odpowiednim kontekście, ponieważ są one „historycznie uwarunkowane i uregulowane” kulturowo, a przez to nie są wolne od „wpływu tabu”⁵². Krytykują również katolicką tradycję za kładzenie nadmiernego nacisku „na obiektywną moralną naturę samego aktu”, nadając mu „znaczenie, które jest absolutnie niezmienne”. „Tak więc masturbacja, wszelka przedmażeńską rozkosz seksualna, cudzołóstwo, rozpusta, homoseksualizm, sodomia i zoofilia były uważane za akty wewnętrznie złe, poważnie niemoralne i w żadnym wypadku niedające się usprawiedliwić”. Jednakże, kontynuują autorzy, współczesne badania ujawniły „znaczącą różnicę w ludzkiej wartości aktywności seksualnej umiejscowionej w kontekście emocjonalnego zaangażowania i tej samej aktywności występującej w przypadkowym lub pozbawionym miłości kontekście”⁵³.

Opierając się na tych przesłankach, praca zbiorowa sprzeciwia się tradycyjnej moralności, a zamiast niej „z pewnym stopniem moralnej pewności”⁵⁴ proponuje zalecenia duszpasterskie oparte na przekonaniu, że „homoseksualiści mają takie same prawa do miłości, intymności i zwią-

52 Anthony Kosnik (red.), „Human Sexuality: New Directions in American Catholic Thought” (New York: Paulist Press, 1977), s. 29–30, dostęp: 24 kwietnia 2024, <https://archive.org/details/humansexualityne00kosn>.

53 Tamże, s. 88.

54 Tamże, s. 211.

ków jak osoby heteroseksualne”. Tak więc „normy regulujące moralność aktywności homoseksualnej nie różnią się od tych, które regulują wszelką aktywność seksualną jako taką, te ostatnie zaś nie różnią się od norm, które regulują wszelką ludzką aktywność etyczną w ogóle”. Wniosek jest taki, że „chrześcijańska etyka seksualna nie wymaga podwójnych standardów... Homoseksualiści, podobnie jak heteroseksualna większość, muszą badać i oceniać swoje zachowanie w świetle tych samych wartości i zgodnie z tymi samymi normami moralnymi, aby określić, czy ich działania wskazują na te same cechy zdrowej ludzkiej seksualności”.

Jakie powinny być kryteria oceny tych czynów? „Czy są one samowyzwalające, wzbogacające innych, szczerze, wierne, służące życiu i radosne”, czy unikają „depersonalizacji, egoizmu, nieuczciwości, rozwiązłości, szkód dla społeczeństwa i demoralizacji”. Pod tym względem tradycyjna praktyka duszpasterska przynosiła efekt przeciwny do zamierzonego, „odradzając [homoseksualistom] tworzenie intymnych lub wyłącznych przyjaźni. Homoseksualiści żyjący razem byli uważani za żyjących w bezpośredniej okazji do grzechu; radzono im, aby zaprzestali tego procederu, gdyż w przeciwnym razie nie otrzymają rozgrzeszenia w sakramencie pokuty. Zniechęceni do głębokich, trwałych związków, homoseksualiści, którzy nie byli w stanie praktykować pełnej wstrzeźliwości, zmuszeni byli do nawiązywania kolejnych, krótkotrwałych relacji”. Wręcz przeciwnie, „duszpasterz lub doradca może zalecać bliskie, stabilne związki przyjaźni między homoseksualistami, nie tylko jako mniejsze zło, ale wręcz jako pozytywne dobro”⁵⁵.

Uznając takie nienaturalne, stabilne relacje za dobre, ks. Kosnik i jego zespół proponują błogosławienie związków homoseksualnych różne od błogosławieństwa związku małżeńskiego, wyrażając się bardzo podobnie do deklaracji *Fiducia supplicans*: „Ponieważ historycznie małżeństwo było rozumiane w kategoriach związku heteroseksualnego, wydaje nam się niewłaściwe i mylące opisywanie stabilnego związku między dwoma homoseksualistami jako małżeństwa. Wszystko, co mogłoby przywołać na myśl sakramentalną celebrację małżeństwa, byłoby zatem również niewłaściwe i wprowadzające w błąd. Jednocześnie modlitwa, nawet wspólnotowa, za dwoje ludzi starających się żyć po chrześcijańsku, wcielając w życie wartości takie jak wierność, prawda i miłość, nie wykracza

55 Tamże, s. 214-215.

poza możliwości duszpasterskie Kościoła, którego tradycja obrzędowa obejmuje bogatą różnorodność błogosławieństw”.

Autorzy publikacji stawiają wniosek, że osoby pozostające w homoseksualnych związkach mogą otrzymywać rozgrzeszenie i Eucharystię: „Homoseksualni chrześcijanie mają takie same potrzeby i prawa do sakramentów jak osoby heteroseksualne... Stan nieprzewyciężonej wątpliwości, czy to natury prawnej, czy faktycznej, pozwala podążać za rzetelnie prawdopodobną opinią na rzecz wolności... W świetle wszystkich tych rozważań można powołać się na rzetelnie prawdopodobną opinię na rzecz dopuszczenia wolności sumienia osób homoseksualnych i ich swobodny dostęp do sakramentów pokuty oraz eucharystii”⁵⁶.

O. Robert Nugent i siostra Jeannine Gramick: kłopotliwy duet

W wydanej w 1975 roku broszurze zatytułowanej *Homosexual Catholics: A Primer for Discussion* („Homoseksualni katolicy: elementarz dyskusji”), ojcowie Robert Nugent SDS i Thomas Oddo CSC oraz s. Jeannine Gramick SL podążyli szlakiem przetartym przez ks. McNeilla i Currana. Ich broszura została nazwana „katechizmem dla gejów”, ponieważ naśladowała format pytań i odpowiedzi ze słynnego Katechizmu Baltimore. W 1980 roku wydano poprawioną i poszerzoną wersję, a podtytuł broszury zmienił się na „Nowy Elementarz”. Celem broszury było służyć jako podręcznik do dyskusji i formacji, a raczej dezinformacji, ponieważ jej odpowiedzi wyróżniają się niejednoznacznością, o ile nie wprost zaprzeczaniem tradycyjnego nauczania w imię bardziej „uwspółcześnionej” teologii, która „doświadczyła przejścia od moralności skoncentrowanej na działaniu do moralności bardziej personalistycznej, kładącej w podejmowaniu decyzji moralnych większy nacisk na całościową postawę moralną osoby, na okoliczności towarzyszące działaniu i na skutki, jakie działanie wywiera na innych”⁵⁷.

Broszura stawia pytanie: „Czy Kościół może zmienić swoje oficjalne nauczanie na temat homoseksualizmu?”. W odpowiedzi autorzy stwierdzają, że w ramach doktrynalnego rozwoju Kościoła możliwe jest wytworzenie „solidnie prawdopodobnej opinii sprzecznej z tradycyjnym

⁵⁶ Tamże, s. 215-216.

⁵⁷ Robert Nugent, Jeannine Gramick, Thomas Oddo, „Homosexual Catholics: A New Primer for Discussion” (Washington, D.C.: Dignity, Inc., 1980), s. 4.

nauczaniem w kwestiach nierozstrzygniętych definitywnie”, tak jak miało to mieć miejsce w podejściu Kościoła do lichwy, niewolnictwa i wojny sprawiedliwej. Podobnie, żywe doświadczenia katolickich osób homoseksualnych mogą okazać się „cennym wkładem w wytworzenie solidnie prawdopodobnej opinii wpływającej na zmianę stanowiska Kościoła w sprawie homoseksualizmu”, jeszcze „zanim jakiegokolwiek zmiany zostaną wprowadzone w oficjalnym nauczaniu Kościoła”⁵⁸.

Równie mylące są odpowiedzi dotyczące podejścia do aktów homoseksualnych w Piśmie Świętym. Sodoma została rzekomo ukarana za „naruszenie zasad gościnności”. Skazanie na śmierć za akty homoseksualne w Księdze Kapłańskiej (18, 22. 29) było wynikiem „prokreacyjnej potrzeby narodu żydowskiego” lub próbą odcięcia się Izraela od pogańskich praktyk obejmujących rytuały płodności⁵⁹. W swoich listach święty Paweł „mówi raczej o heteroseksualistach oddających się praktykom homoseksualnym niż o prawdziwych osobach homoseksualnych”. Dla nich bowiem praktyki takie miałyby być tak samo nienaturalne, jak „dla homoseksualisty angażowanie się w zachowania heteroseksualne”⁶⁰.

Na pytanie: „Czy homoseksualni katolicy nadal powinni spowiadać się z homoseksualizmu?”, autorzy odpowiadają, że obowiązek ten dotyczy jedynie tych osób, które „ściśle przestrzegają obecnego nauczania Kościoła”, ale nie tych, które „próbują zintegrować swoją orientację seksualną z ogólnym życiem chrześcijańskim”. Powinny one spowiadać się tylko „z dobrowolnego naruszenia w poważnej sprawie swojego podstawowego zobowiązania lub »fundamentalnej opcji«, by żyć ofiarną miłością na wzór Jezusa Chrystusa”⁶¹.

Jeśli chodzi o liturgiczną celebrację związków homoseksualnych, ojcowie Nugent i Oddo oraz s. Gramick przyjmują radykalne stanowisko National Center for Gay Ministry, które w swojej broszurze *Ministry USA* (1971) sugeruje: „Małżeństwa homoseksualne mogą być celebrowane w ramach celebracji liturgicznych społeczności gejowskiej, a ostatecznie nawet w tradycyjnej wspólnocie parafialnej”⁶².

58 Tamże, s. 7-8.

59 Tamże, s. 11.

60 Tamże, s. 12.

61 Tamże, s. 14.

62 Tamże, s. 17.

W 1983 r. o. Robert Nugent kierował redakcją pracy zbiorowej zatytułowanej *A Challenge to Love: Gay and Lesbian Catholics in the Church* („Wyzwanie miłości: katolicy geje i lesbijki w Kościele”). Zawierała ona wstęp autorstwa Waltera F. Sullivana, biskupa Richmond w stanie Wirginia, oraz artykuły ks. Johna McNeill’a, s. Jeannine Gramick, Matthew Foxa (byłego dominikanina wydalonego z zakonu) i trzynastu innych autorów. Artykuł o. Daniela Maguire’a nosi wymowny tytuł: „Moralność małżeństw homoseksualnych”.

Trafnie nazywając tę publikację „głosem poparcia”, James Hanigan zauważył w swojej recenzji: „Homofobia, kapitalizm i patriarchy są wrogami... Orientacja homoseksualna nie jest już problemem, ale darem od Boga, który leczy rany świata... Normą oceny aktów i relacji seksualnych nie jest już ich jednocząco-twórczy cel, ale osobista jakość relacji... Praktykujący homoseksualiści mogą być dopuszczeni do Eucharystii”⁶³.

Ta naukowa ofensywa zaowocowała opublikowaniem w Stanach Zjednoczonych w 1987 r. *Nowego Słownika Teologii*, w którym stwierdzono, że Biblia nie potępia aktywności homoseksualnej, z wyjątkiem sytuacji, gdy wiąże się ona z gwałtem, ma bałwochwalcze konotacje lub narusza wymogi gościnności.

W 1992 roku o. Nugent i s. Gramick powtórzyli swój sprzeciw wobec tradycyjnej doktryny katolickiej w książce *Building Bridges: Gay & Lesbian Reality and the Catholic Church* („Budując mosty: rzeczywistość gejów i lesbijek a Kościół katolicki”), z przedmową ks. Charlesa Currana. Dwadzieścia pięć lat później tytuł ich książki zainspirował o. Jamesa Martina SJ, który – niezbyt oryginalnie – użył tej samej metafory w liczbie pojedynczej: *Building a Bridge: How the Catholic Church and the LGBT Community Can Enter Into a Relationship of Respect, Compassion, and Sensitivity* („Budując most. Jak Kościół katolicki i społeczność LGBT mogą nawiązać relację opartą na szacunku, współczuciu i wrażliwości”).

63 James P. Hanigan, „Review of A Challenge to Love: Gay and Lesbian Catholics in the Church”, ed. Robert Nugent, *Horizons* 11, no. 1 (1984), 203, <https://doi.org/10.1017/S0360966900033508203-204>.

Agenda homoseksualna w Europie rozprzestrzenia się z Holandii

W Europie rolę pioniera w promowaniu pro-homoseksualnej agendy w społeczeństwie i Kościele katolickim odgrywała Holandia. Od 1946 r. działało oficjalnie Holenderskie Stowarzyszenie Homofilów, do którego należały również lesbijki. Wcześniej działało ono pod mylącą nazwą Cultuur en Ontspanningscentrum – COC („Centrum Kultury i Wypoczynku”). W 1958 r. katolicy księży i psychiatry otworzyli centrum pomocy dla homoseksualistów w Amsterdamie, wówczas najbardziej liberalnym dla homoseksualistów mieście w Europie. W 1961 r. opublikowali broszurę (A. F. C. Overing, *Homosexualiteit*, Pastorale Cahiers, 1961, vol. 3) ostrożnie wzywającą do akceptacji homoseksualizmu. Później jeden z animatorów centrum pomocy, franciszkanin J. Gottschalk, wniósł swój wkład jako teolog do zbiorowej, ekumenicznej pracy zatytułowanej *The Church and Homosexuality* („Kościół wobec homoseksualizmu”), opublikowanej w 1973 roku.

Wcześniej, w 1968, kapucyn Herman van de Spijker opublikował książkę *Die gleichgeschlechtliche Zuneigung. Homotropie: Homosexualität, Homoerotik, Homophilie, und die katholische Moraltheologie* („Pociąg do osób tej samej płci: Homotropia – homoseksualność, homoerotyzm, homofilia a katolicka teologia moralna”), stanowiącą adaptację jego pracy doktorskiej na Uniwersytecie w Würzburgu, a cztery lata później *Homotropie: Menschlichkeit als Rechtfertigung. Überlegungen zur gleichgeschlechtlichen Zuneigung* („Homotropia: Człowieczeństwo jako usprawiedliwienie. Rozważania o pociągu seksualnym”), z której wyodrębniamy główne idee.

W ramach systemu pojęciowego Freuda („jaźń”, „superego”, „personalizacja”, „sublimacja” instynktu seksualnego), o. van de Spijker wykorzystuje fragment *Summy teologii*, w którym św. Tomasz stwierdza, że przyjemność z obcowania płciowego między mężczyznami może być dla nich naturalna z powodu pewnego zepsucia natury, jak w przypadku osoby z gorączką, która gorzki smak odczuwa jako słodki. Na tej podstawie o. van de Spijker wywnioskował, że chociaż akty homoseksualne nie odpowiadają porządkowi stworzenia, to jednak odpowiadają „konkretnej i faktycznej naturze człowieka homotropicznego, a zatem są w pewien

sposób [dla niego] naturalne”⁶⁴. O. van de Spijker idzie nawet dalej niż amerykańscy teologowie i doradcy duszpasterscy, którzy opowiadają się za stabilnymi związkami monogamicznymi, aby uniknąć rozwiązości, ponieważ znajduje pozytywne aspekty nawet w „przelotnym nocnym spotkaniu dwóch homotropicznych mężczyzn w parku miejskim, w którym obaj zaspokajają się seksualnie... Zawsze istnieje – choćby nikła – więź, chwila współodczuwania”, która służy „jako środek zaspokojenia i rozładowania osobistych napięć” oraz „jako ujście energii witalnej w celu osiągnięcia bardziej zrelaksowanej egzystencji”. Może nawet „znacznie przyczynić się do dojrzewania osoby”. W każdym razie „bardzo często tylko konkretna osoba może ocenić swoją całościową sytuację, partycularną naturę oraz swój wyjątkowy i niepowtarzalny charakter”⁶⁵.

W przeciwieństwie do św. Tomasza, dla którego pociąg homoseksualny jest zepsuciem natury, dla o. van de Spijкера homoseksualność jest Bożym powołaniem obdarzonym własnymi charyzmatami: „W tym miejscu należy postawić pytanie, czy homotropia nie może i czy nie powinna otrzymać własnego znaczenia i specjalnej treści. W jakim stopniu ta antropologiczna osobliwość jest zdeterminowana przez Boga i ukierunkowana przez naturę na konkretne i specyficzne zadanie życiowe? Teologia powołania i charyzmatów ma tu wiele do odkrycia”⁶⁶.

Pytania te były prawdopodobnie poruszane w dyskusjach prowadzonych w katolickich parafiach i grupach od 1979 r. przez Katolicką Radę ds. Kościoła i Społeczeństwa, departament Konferencji Episkopatu Holandii, który opublikował dokument zatytułowany „Osoby homoseksualne w społeczeństwie”.

64 Herman van de Spijker, „Homotropía: Inclinación hacia el mismo sexo” (Madrid, Sociedad de Educación Atenas, 1976), s. 36.

65 Tamże, s. 44-45.

66 Tamże, s. 51.

Kardynał Daneels milczał, gdy największe czasopismo katolickie we Flandrii pomagało w promowaniu pedofilii

Przez długi czas „Kerk en Leven” był tygodnikiem o największym nakładzie we Flandrii (ponad pół miliona egzemplarzy). Jego publikację nadzorowała flamandzka hierarchia kościelna.

W wydaniu z 9 sierpnia 1984 r. opublikowano ogłoszenie przedstawiające działalność „Ekumenicznej Grupy Roboczej ds. Pedofilii”. Grupa ta istniała od kilku lat i składała się zarówno z katolików, jak i protestantów. Cele Grupy Roboczej zawarte w ogłoszeniu były następujące:

„Ta grupa robocza pragnie podnosić świadomość Kościołów na temat zjawiska pedofilii, przekazywać informacje i zwalczać uprzedzenia.

Jednocześnie grupa robocza zamierza na bieżąco gromadzić informacje w dziedzinie pedofilii.

Wreszcie, grupa robocza chce stworzyć miejsce spotkań dla pedofilów, aby zachęcać do wymiany pomysłów i zachęcać się nawzajem”.

Przychylnie traktowanie pedofilii przez grupę było bardzo wyraźne w zdaniu następującym bezpośrednio po nim: „Wszyscy, którzy chcą dowiedzieć się więcej o pedofilii i pedofilach, są mile widziani, pod warunkiem, że robią to z otwartością, szacunkiem i zaufaniem”.

W ogłoszeniu wspomniano również, że wraz z rozpoczęciem nowego sezonu w działaniach grupy będzie uczestniczył ks. Józef Barzin, znany proboszcz z Antwerpii.

W październiku tego samego roku zaniepokojona matka wysłała list do kardynała Godfrieda Daneelsa, arcybiskupa Mechelen-Brukseli, skarżąc się na oferowane w ogłoszeniu materiały, które otrzymała od Ekumenicznej Grupy Roboczej ds. Pedofilii. Jej list pozostał bez odpowiedzi. Oto kilka cytatów, które szczególnie ją oburzyły:

- „Jeśli twój syn lub córka czuje, że więź z pedofilem jest dobra, nie niszczy tej więzi”.
- „Reakcja otoczenia jest często bardziej szkodliwa niż same wydarzenia”.
- „Wielu przekonanych chrześcijan może się czegoś nauczyć od pedofilów”.
- „Zaleca się nawiązanie relacji opartej na zaufaniu między pedofilem a rodzicami dziecka”⁶⁷.

Najwyraźniej kardynał Daneels pozwolił sprawom toczyć się dalej. Dwadzieścia sześć lat później, w kwietniu 2010 roku, odkrył, że jego przyjaciel, ks. Roger Vangheluwe, biskup Brugii, przez trzynaście lat wykorzystywał seksualnie swojego siostrzeńca, począwszy od momentu, gdy chłopiec miał zaledwie pięć lat. Być może zainspirowany wyżej cytowanymi zaleceniami Ekumenicznej Grupy Roboczej ds. Pedofilii, podczas spotkania pedofila, ofiary i jej rodziny, kardynał Daneels próbował przekonać molestowanego młodego człowieka do milczenia.

Chociaż skandal stał się publiczny tydzień lub dwa później, dopiero w marcu 2024 r. papież Franciszek ostatecznie przeniósł Rogera Vangheluwe do stanu świeckiego.

67 „De allesbehalve katholieke Kerkin Vlaanderen,” Rechts Actueel, 21 stycznia 2014, dostęp 8 maja 2024, <https://web.archive.org/web/20171230225903/https://re-act.be/2014/01/21/de-allesbehalve-katholieke-kerk-in-vlaanderen/>.

Ten sam intelektualny zamęt miał miejsce w pozostałej części Europy Zachodniej w latach siedemdziesiątych. Na przykład w 1975 r. francuski psychoanalityk, ks. Marc Oraison, którego dwie prace zostały umieszczone na Indeksie Ksiąg Zakazanych, opublikował swoją pracę pt. „Kwestia homoseksualna”. W Irlandii w 1979 r. redemptorysta, o. Ralph Gallagher, napisał dla magazynu „The Furrow” artykuł zatytułowany „Zrozumieć homoseksualistę”. W 1981 r. hiszpański redemptorysta o. Marciano Vidal kierował redakcją pracy zbiorowej zatytułowanej „Homoseksualizm: Nauka i sumienie”.

Wkład queerowej teologii wyzwolenia

W swoim „katechizmie dla gejów” ks. Nugent i Oddo oraz s. Gramick zajmują się pytaniem, jaka jest właściwa postawa duszpasterska wobec osób o orientacji homoseksualnej i odpowiadają, że jej celem powinna być: „zdrowa samoakceptacja i miłość własna oraz życie w odpowiedzialnej chrześcijańskiej ekspresji seksualnej w kontekście orientacji homoseksualnej oraz odpowiedzialności i wyzwań, które wynikają z tej szczególnej ludzkiej rzeczywistości”. Po czym dodają: „Paradygmatem tego stanowiska jest ruch »teologii wyzwolenia« w Kościele, w którym grupy zaczynają zastanawiać się nad własnymi doświadczeniami życiowymi, artykułować autodefinicje i wzbudzać poczucie dumy jako jednostki i jako grupa, która jest odpowiedzialna za własne życie oraz wkład w społeczeństwo i wspólnotę kościelną”⁶⁸.

W rzeczywistości, oprócz analiz ekonomicznych, społecznych, rasowych i kulturowych, nowe teologie wyzwolenia wykorzystują również czynniki moralne i psychologiczne, przyjmując nowe trendy homoseksualne, feministyczne i genderowe. Sprawa homoseksualistów jest ważnym elementem globalnej rewolucji.

Mario Mieli (1952-1983), założyciel F.U.O.R.I. (Włoskiego Zjednoczonego Rewolucyjnego Frontu Homoseksualnego) wyjaśnia: „Stopniowe wyzwalanie tłumionych tendencji erotycznych jeszcze bardziej wzmocni ruch rewolucyjny...”

68 Nugent (red.), op. cit., s. 7.

Nie jesteśmy w stanie wyobrazić sobie znaczenia wkładu, jaki w rewolucję i ludzką emancypację wniesie stopniowe wyzwalenie sadyzmu, masochizmu, pederastii, gerontofilii, zoofilii, autoerotyzmu, fetyszizmu, skatologii, urofilii, ekshibicjonizmu, voyeuryzmu itp.”⁶⁹.

Horyzont homoseksualny nie jest nowością w teologii wyzwolenia. Kanadyjczyk Guy Ménard, profesor religioznawstwa na Uniwersytecie w Quebecu, był niewątpliwie pionierem w tej dziedzinie. W 1980 r. napisał książkę *De Sodome à l'Exode: Jalons pour une théologie de la libération gaie* („Od Sodomy do Księgi Wyjścia: Kamienie milowe dla teologii wyzwolenia gejów”). Niektóre grupy „katolickich homoseksualistów”, w tym Europejskie Forum Homoseksualnych Chrześcijan, wzięły udział w międzynarodowej konferencji teologów wyzwolenia, która odbyła się w Madrycie we wrześniu 1989 roku. Okrągły stół poświęcony był „grupom i sektorom marginalizowanym w Kościele”. Chodziło o znalezienie nowych „zmarginalizowanych grup”, które zastąpiłyby rolę ubogich w starej teologii wyzwolenia, w tym homoseksualistów, obecnie postrzeganych jako „proletariat moralny”. Główny wykład wygłosił o. Emili Boils, który stwierdził: „Jestem homoseksualistą z natury i z łaski Bożej. . . . Jestem księdzem, ponieważ jestem homoseksualistą”. Następnie potępił „dwadzieścia wieków marginalizacji społecznej i religijnej, wszelkiego rodzaju ucisku, którego doświadczyli moi ludzie”. Zakończył groźbą: „Musimy przygotować się do wojny, naszej własnej intifady”⁷⁰.

W kolejnych latach, stosując kategorie teologii wyzwolenia do homoseksualistów i lesbijek – uznawanych za „uciśnionych” i potrzebujących „wyzwolenia” – katolicy i protestanci teologowie rozwinęli gejowską, lesbijską i queerową teologię wyzwolenia. Wyrażenie „teologia queer” zostało ukute w 1994 roku przez Roberta Gossa w jego książce *Jesus Acted Up: A Gay and Lesbian Manifesto* („Jezus zawiódł: Manifest gejowsko-lesbijski”).

69 Claudia Pilato, “Dall’omosessualità alla pedofilia: sullo scivolo della rivoluzione sessuale,” *Tradizione Famiglia Proprietà* (październik 2013), s. 18, dostęp: 24 kwietnia 2024: <https://issuu.com/tradizionefamigliaproprieta/docs/tfpottobre2013>.

70 Julio Loredó, “Homosexualidad y teología de la liberación,” *Covadonga Informa* (Madrid, 1990), s. 8–9, dostęp: 24 kwietnia 2024, https://issuu.com/nelson87/docs/covadonga_informa.1986.1990. Co do opublikowanych akt tej konferencji, zob. Joaquín Ruiz-Gimenez, “Iglesia y derechos humanos: IX Congreso de teología” (Madrid, Evangelio y Liberación, 1989).

Teologia queer opiera się na założeniu, że niedopasowanie płciowe i zachowania homoseksualne są w historii czymś stałym. Potrzebne jest odkrycie „struktur ucisku”, które historycznie ciążyły na tych kategoriach, i ogłoszenie ich „wyzwolenia”⁷¹.

Ofensywa homoseksualna nie omija Ameryki Łacińskiej

W 1967 r. magazyn „Vozes”, wydawany przez franciszkanów z Petrópolis w stanie Rio de Janeiro, opublikował artykuł zamieszkałego w Brazylii holenderskiego redemptorysty Jaime Snoeka, zatytułowany *Eles também são da nossa estirpe: Considerações sobre a homofilia* („Oni są z tej samej gliny: rozważania na temat homofilii”). Artykuł ten stwierdzał, że o ile praktyki homoseksualne przyczyniają się do miłości jako wzajemnego poświęcenia zaangażowanych osób, nie mogą być *a priori* zakwalifikowane jako niemoralne i sprzeczne z naturą.

W 1985 r. jezuickie wydawnictwo Edições Loyola opublikowało tłumaczenie książki pod redakcją o. Marciano Vidala, podczas gdy na łamach „Vozes” ukazał się artykuł *Sexualidade, libertação e fé: Por uma erótica cristã* („Seksualność, wyzwolenie i wiara: ku chrześcijańskiej erotyce”), autorstwa feministycznej teolog wyzwolenia Rose Marie Muraro, uczennicy biskupa Heldera Câmary i byłego franciszkanina Leonardo Boffa. W 2005 r. Brazylijski Kongres przyznał Muraro tytuł „Matrony brazylijskiego feminizmu”. W 1988 r. „Perspectiva Teológica”, inne czasopismo związane z jezuitami, opublikowało pracę „Homoseksualiści i etyka wyzwolenia” o. Bernardino Leersa, holenderskiego franciszkanina działającego w Brazylii. Dwa lata później wydawnictwo związane z Sanktuarium Matki Bożej z Aparecidy wydało w formie broszury artykuł „Zrozumieć homoseksualistę” wspomnianego wyżej irlandzkiego redemptorysty, o. Raphaela Gallaghera.

71 Zob.: John J. McNeill, „Scommettere su Dio, teologia della liberazione omosessuale” (Casale Monferrato: Edizioni Sonda, 1994); Patrick S. Cheng, „Radical Love: An Introduction to Queer Theology” (New York, Church Publishing, 2011); Robert E. Goss, „Take Back the Word: A Queer Reading of the Bible” (Boston, The Pilgrim Press, 2000); Gary David Comstock, „Gay Theology Without Apology” (Cleveland, Ohio, The Pilgrim Press, 1993); J. Michael Clark, „A Place to Start: Toward an Unapologetic Gay Liberation Theology” (Monument Publishing, 1989).

ROZDZIAŁ 5

Katolicycy homoseksualiści wychodzą z ukrycia i wpływają na debatę

Ta teologiczna „piąta kolumna” w szeregach katolików posłużyła jako uzasadnienie dla stworzenia grup prowadzonych głównie przez księży i siostry zakonne w celu promowania w Kościele agendy homoseksualnej pod pretekstem opieki duszpasterskiej nad osobami o skłonnościach homoseksualnych.

11 lutego 1971 r. o. Patrick Nidorf, augustiański kapłan i psycholog z San Diego, rozpoczął comiesięczne spotkania grupy wsparcia dla homoseksualistów i lesbijek w podziemiach kościoła św. Brendana w Los Angeles. Grupie nadano nazwę „godność” (*Dignity*). Jej pierwsza konstytucja, napisana w maju 1970 roku, argumentowała, że „homoseksualizm jest naturalną odmianą popędu płciowego, a geje i lesbijki mogą być dumni ze swoich odpowiedzialnych i satysfakcjonujących doświadczeń bliskości seksualnej”⁷². Miejscowy arcybiskup potępił inicjatywę, ponieważ grupa głosiła dobro związków osób tej samej płci i celebrowała tożsamość gejów i lesbijek jako takich. Ojciec Nidorf przekazał następnie przywództwo osobom świeckim. Była to pierwsza tego typu grupa w Kościele katolickim w Stanach Zjednoczonych.

W 1974 r. o. Robert Nugent i s. Jeannine Gramick objęli funkcję „kapelanów” Dignity. Trzy lata później, nie opuszczając tego stanowiska, oboje współzałożyli podobną grupę o nazwie New Ways Ministry. Nazwa została zainspirowana frazą z listu pasterskiego biskupa Francisca J. Mugavero do wiernych diecezji Brooklyn w Nowym Jorku, zatytułowanego „Seksualność – Boży dar”. W liście pasterskim biskup Mugavero zapewniał wiernych o gotowości hierarchii do znalezienia „nowych dróg” ewangelizacji, które uwolniłyby homoseksualistów od dyskryminacji.

Podobne grupy, jedne nazywające się katolickimi, inne eku-
menicznymi, wyrastały w wielu krajach jak grzyby po deszczu.

72 Jason Steidl Jack, “Remembering Revolutionary Pax Nidorf, Who Founded LGBT Ministry Dignity USA”, National Catholic Reporter, 11 kwietnia 2023, <https://www.ncronline.org/opinion/guest-voices/remembering-revolutionary-pax-nidorf-who-founded-lgbt-ministry-dignityusa>.

Niektóre z nich to David & Jonathan (Francja, 1972), Acceptance (Australia, 1972), Quest (Wielka Brytania, 1973), Communauté du Christ Libérateur (Belgia, 1974) czy Homosexuelle und Kirche (Niemcy, 1977).

W 2003 r. utworzono Koordynację Chrześcijańskich Grup Homoseksualnych we Włoszech (C.O.C.I.) w celu połączenia w jedną sieć różnych grup chrześcijańskich homoseksualistów działających w tym kraju. Kilka katolickich grup homoseksualnych, takich jak Ali d'Aquila i LGBT Christians, wyszło z ukrycia i publicznie wzięło udział w paradach „gejowskiej dumy”. „Jeśli człowiek nie pokona barier umysłowych, bariery serca staną się nie do pokonania. Dlatego przez wiele stuleci nasz Kościół doświadczał trudności z zaakceptowaniem miłości homoseksualnej”, oświadczył teolog Vito Mancuso na Forum Homoseksualnych Chrześcijań, które odbyło się w maju 2012 r. w domu Ojców Somaskich w Albano (Rzym) z inicjatywy wolontariuszy Projektu Jonatan (Progetto Gionata).⁷³.

W Brazylii pierwsza zorganizowana grupa osób identyfikujących się jako „katolicy LGBT” powstała w 2007 roku w Rio de Janeiro i przyjęła nazwę Catholic Diversity. Zainspirowała ona powstanie wielu podobnych grup w całym kraju. W 2014 roku powstała Krajowa Sieć Katolickich Grup LGBT. Obecnie składa się ona z ponad dwudziestu grup i jest częścią Globalnej Sieci Tęczowych Katolików (G.N.R.C.), utworzonej w Rzymie podczas tygodnia otwierającego Synod o Rodzinie w październiku 2015 roku.

Te pro-homoseksualne grupy nazywające siebie „katolickimi” lub „chrześcijańskimi” służą jako wsparcie ruchu homoseksualnego. Uczestniczą w ich kampaniach i wydarzeniach, w szczególności w paradach „gejowskiej dumy” i przyjmują wszystkie ich żądania, zwłaszcza prawne uznanie nienaturalnych związków. Jednak ich głównym strategicznym celem jest pomoc w zburzeniu barier strachu i odrzucenia, które *sensus fidei* katolików podnosi jako psychologiczną zaporę przed nienaturalnymi, zdeprawowanymi związkami.

73 Pasquale Quaranta, „Chiesa e omosessualità, intervista a Vito Mancuso,” Liberstef.myblog.it, 8 maja 2012. Pełny tekst wystąpienia Vito Mancuso zob. „Il teologo Mancuso e le prospettive teologiche sull'amore omosessuale e il suo esercizio mediante l'affettività”, Progetto Gionata, 27 kwietnia 2012.

Przełamując te bariery, grupy te sprzyjają „rewolucji obyczajowej mającej na celu zmianę poglądów ludzi na homoseksualizm”, jak o tym mówił John Varnell.

Jedną z głównych strategii propagandy homoseksualnej jest zachęcanie do „wyjścia z ukrycia” (*coming out*) tych, którzy żyją w nienaturalnych związkach lub prowadzą rozwiązłe życie seksualne. W książce *After the Ball* z 1989 roku Marshall Kirk i Hunter Madsen wzywali do „programu nieskrępowanej propagandy, mocno zakorzenionej w ugruntowanych zasadach psychologii i reklamy”⁷⁴.

Jednym z głównych aspektów programu jest „znieczulenie, zagłuszenie i/lub przeciągnięcie na swoją stronę”⁷⁵ centrowego sektora społeczeństwa, a jednocześnie „zachęcanie jak największej liczby homoseksualistów i lesbijek ze wszystkich środowisk i zawodów, zwłaszcza celebrytów, do ujawniania się. Spowoduje to niepewność w odrzuceniu homoseksualizmu przez społeczeństwo”⁷⁶.

Badanie opublikowane w Brazylii potwierdza tę strategię. Badaczka Cristiana de Assis Serra w swojej rozprawie zatytułowanej *Viemos pra comungar: Estratégias de permanência na Igreja desenvolvidas por grupos de ‘católicos LGBT’ brasileiros e suas implicações* („Przyszliśmy przyjąć komunie: Strategie przetrwania w Kościele wypracowane przez brazylijskie grupy katolików LGBT oraz ich konsekwencje”) poświęca cały rozdział tematowi: „Podwójne wyjście z ukrycia jako zawłaszczanie przestrzeni i obalanie porządku”. Autorka wyjaśnia w nim, że wybierając nazwę grupy i jej stronę internetową, założyciele Catholic Diversity w Rio de Janeiro zdecydowali się na „stopniowe zwiększanie widoczności”: „O ile już sama nazwa stanowiła wyjście z ukrycia, nawet jeśli drzwi uchylane były powoli, o tyle hasło na górze strony głównej witryny dawało jasno do zrozumienia: ‘Dla gejów chcących przeżywać swoje powołanie i godność dzieci Bożych w Kościele i społeczeństwie’”.

74 M. Kirk, H. Madsen, *After the Ball*, s.26.

75 Tamże, s. 173.

76 TFP Committee on American Issues, “Defending a Higher Law: Why We Must Resist Same-sex ‘Marriage’ and the Homosexual Movement” (Spring Grove, Penn.: The American Society for the Defense of Tradition, Family, and Property—TFP, 2004), s. 34, dostęp: 24 kwietnia 2024, https://www.tfp.org/images/books/Defending_A_Higher_Law.pdf.

Zdaniem badaczki rezultat jest taki, że „poprzez samoidentyfikację jako »różnorodnych«, ci, którzy do tej pory uważani byli za »wykluczonych«, stają się materialnie widoczni w obrębie sfery religijnej, a nie poza nią”, obalając w ten sposób „rzekomą jedynolitość obozu rzymskokatolickiego”.

W przeciwieństwie do wcześniejszego „bojaźliwego ukrywania się i obawy przed mimowolnym ujawnieniem”, Catholic Diversity „ujawnia się i celowo nazywa się »ruchem praktykujących katolickich gejów«”, obalając hierarchiczny, wertykalny „porządek kłerykalny, który panował do tej pory i legitymizował tych, którzy mieli władzę definiowania »dobra« i »zła«, »normy« i »odchylenia«, »włączenia« i »wykluczenia«”⁷⁷.

Paradygmatycznym przykładem tej wywrotowej strategii było ujawnienie się pierwszej holenderskiej osoby publicznej, powieściopisarza i poety Gerarda Kornelisa van het Reve (pseudonim Gerard), który w 1963 r. w wywiadzie dla krajowej telewizji mówił o swojej orientacji seksualnej. W tym samym czasie przeszedł z ateizmu na katolicyzm i został ochrzczony w 1966 r., mimo że rok wcześniej został oskarżony o bluźnierstwo za napisanie, że następnym wcieleniem Boga będzie osioł, z którym Gerard odbędzie stosunek analny. W 1968 r. Sąd Najwyższy uniewinnił go, a w następnym roku przyznano mu Państwową Holenderską Nagrodę Literacką.

Trzy miesiące później prestiżowe Holenderskie Towarzystwo Literackie zorganizowało publiczny hołd, transmitowany na żywo w ogólnokrajowej telewizji, który odbył się w amsterdamskim kościele katolickim. Pokaz kończył się sceną, w której autor szedł nawą kościoła, trzymając się za rękę ze swym ówczesnym partnerem. „Dwa tygodnie po ‘największym show w kościele’ van het Reve wziął udział w dyskusji panelowej na temat ‘emocji związanych z homofilią’, zorganizowanej przez Katolickie Kolegium Teologii i Duszpasterstwa.

77 Cristiana de Assis Serra, “‘Viemos pra comungar’: Estratégias de permanência na Igreja desenvolvidas por grupos de ‘católicos LGBT’ brasileiros e suas implicações” (praca magisterska napisana na Uniwersytecie Państwowym w Rio de Janeiro w 2017 r.), s. 107–111, dostęp: 21 kwietnia 2024, <https://www.diversidadesesexual.com.br/wp-content/uploads/2013/04/Cat%C3%B3licos-LGBT-Cristiana-Serra.pdf>.

Przy tej okazji wyraził swój pesymizm co do społecznej akceptacji homoseksualizmu, ale okazał się dość optymistycznie nastawiony do rozwoju holenderskiego katolicyzmu: ‘Wygląda na to, że Kościół uzna monogamiczne związki homofilskie’. Wykładowca etyki tego Kolegium zgodził się z tą opinią i wezwał duszpasterzy do dostosowania się, jeśli homoseksualna para zażąda ‘uświęcenia’ swego związku – apel ten nie pozostał niezauważony przez prasę⁷⁸.

78 David J. Bos, “‘Equal Rites Before the Law’: Religious Celebrations of Same-Sex Relationships in the Netherlands, 1960s–1990s”, *Theology & Sexuality*, 23, no. 3 (2017), 197, <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13558358.2017.1351123>.

ROZDZIAŁ 6

Kościół uwięziony w brutalnych kleszczach buntu i szantażu

Połączona presja ruchu homoseksualnego wewnątrz i na zewnątrz Kościoła jest wywierana głównie poprzez bunt i szantaż.

Bunt ma na celu zdyskredytowanie nauczania i władz Kościoła katolickiego poprzez nagłaśnianie w mediach głównego nurtu przykuwających uwagę przypadków, w których aktywiści homoseksualni przedstawiani są jako ofiary. Ma to wytworzyć w opinii publicznej przekonanie, że nauka Kościoła i Jego władze krzywdzą niewinne osoby, których jedyną ułomnością jest pociąg do osób tej samej płci.

Holandia była pierwszym krajem, w którym przedstawiciele katolickiej hierarchii byli systematycznie atakowani tą konfrontacyjną techniką. W 1979 roku biskup Joannes Gijsen z Roermond oświadczył, że osoby prowadzące homoseksualny styl życia nie powinny przychodzić do kościoła i przystępować do sakramentów. „Tysiące aktywistów [homoseksualnych] i lesbijek przeszło w marszu przeciwko biskupowi w sobotę przed Wielkanocą, którą nazwali Różową Sobotą”⁷⁹.

Pierwszym międzynarodowym przykładem zastosowania tej strategii był Ruch Tęczowej Szarfy⁸⁰, który rozpoczął się w Anglii, gdzie Nick Holloway był pierwszym homoseksualnym katolikiem noszącym tęczową szarfę podczas Mszy. Z Wielkiej Brytanii ruch ten rozprzestrzenił się na Australię, gdzie w 1997 r. George Pell, arcybiskup Melbourne, odmówił udzielenia Komunii świętej podczas Mszy dwóm otwarcie homoseksualnym katolikom, z których jeden był księdzem.

W odpowiedzi na to, podczas Mszy w Niedzielę Zesłania Ducha Świętego następnego roku, grupa siedemdziesięciu osób noszących tęczowe szarfy ostentacyjnie podeszła do Komunii, której arcybiskup Pell im odmówił, co odważnie czynił w tym mieście jeszcze przy dziesięciu innych okazjach.

⁷⁹ David. J. Bos, op. cit., s. 193.

⁸⁰ Zob. hasło: “The Rainbow Sash Movement” na: Wikipedia, The Free Encyclopedia, dostęp 21 kwietnia 2024, https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Rainbow_Sash_Movement&oldid=1160411803.

Po jego przeniesieniu do archidiecezji Sydney, w pierwsze święto Zesłania Ducha Świętego, grupa około dwudziestu homoseksualistów podeszła do Komunii, tworząc incydent szeroko opisywany w mediach. Zaraz po Mszy Michael Kelly, rzecznik Ruchu Tęczowej Szarfy i były franciszkański nowicjusz, przedstawił zebranemu tłumowi taktyczny cel tego działania: „Jesteśmy tutaj po to, aby zedrzyć zasłonę milczenia i niewidzialności, którą Kościół spuścił na gejów i lesbijki jako zapłatę za ich zaangażowanie w życie Kościoła na przestrzeni wielu stuleci”⁸¹.

Z Australii ruch rozprzestrzenił się do Stanów Zjednoczonych. Jego liderzy uzasadniali wybór Pięćdziesiątnicy jako dnia swoich działań i konfrontacji, twierdząc, że Duch Święty rozdzielił tego dnia wielką różnorodność darów, w tym homoseksualność. Jeśli odmówiono im Komunii, wracali do swoich ławek i stali w proteście.

W 2005 roku, w obliczu mnożących się starć inicjowanych przez Ruch Tęczowej Szarfy, sekretarz kardynała Francisca Arinze, ówczesnego prefekta Kongregacji Kultu Bożego, napisał w imieniu kardynała, że „osoby noszące tęczę szarf... okazują w ten sposób swój sprzeciw wobec nauczania Kościoła w ważnej kwestii prawa naturalnego, a zatem wykluczają się z przyjmowania Komunii Świętej”⁸². W następnym roku kardynał osobiście potwierdził to stanowisko w wywiadzie dla telewizji E.W.T.N.:

„Ci ludzie z tęcowymi szarfami tak naprawdę mówią: ‘Jesteśmy homoseksualistami, zamierzamy nimi pozostać, ale chcemy przyjmować Komunię Świętą’. Katechizm Kościoła Katolickiego (...) mówi, że nie potępiamy osoby za posiadanie skłonności homoseksualnych. Nikogo za to nie potępiamy. Potępiana jest osoba, która działa zgodnie z tą skłonnością”⁸³.

81 “Pell Lashes Out After Gays Refused Communion,” The Sydney Morning Herald, 20 maja 2002, <https://www.smh.com.au/national/pell-lashes-out-after-gays-refused-communion-20020520-gdfakf.html>.

82 Matt Abbott, “The ‘Rainbow Sash Movement’ Controversy,” Catholic Online, dostęp: 21 kwietnia 2024, <https://www.catholic.org/featured/headline.php?ID=2121&page=2>.

83 “Rainbow Sash Members to Disrupt Masses Across US, Again,” Catholic Exchange, 26 maja 2007, <https://catholicexchange.com/rainbow-sash-members-to-disrupt-masses-across-us-again/>.

Niestety, w praktyce wielu kapłanom i szafarzom Eucharystii zabrakło odwagi kardynałów Pella i Arinze. Co gorsza, niektórzy biskupi zapraszali działaczy ruchu z ich sztandarami na Msze w katedrach. Na przykład, na krótko przed Zesłaniem Ducha Świętego 2005 r., dyrektor ds. relacji z mediami archidiecezji Los Angeles skontaktował się z animatorem Ruchu Tęczowej Szarfy w USA, aby w imieniu kardynała Rogera Mahony'ego poinformować go, że „członkowie Ruchu Tęczowej Szarfy, którzy przybędą do katedry Matki Bożej Anielskiej w najbliższą niedzielę, będą mile widziani na każdej z naszych Mszy”⁸⁴.

Innym przykładem tej techniki buntu, który miał ogromne reperkusje medialne, był incydent spowodowany przez Barbarę Johnson, amerykańską lesbijkę mieszkającą w Maryland. Jej matka, parafianka kościoła św. Jana Neumanna, zmarła w 2012 roku, tydzień po zatwierdzeniu w tym stanie homoseksualnych „małżeństw”. Johnson weszła do zakrystii ze swoją lesbijską partnerką tuż przed Mszą pogrzebową i oznajmiła młodemu celebransowi, że żyją razem od dziewiętnastu lat. Jej spontaniczna deklaracja życia w publicznym grzechu zmusiła młodego wikariusza do dyskretnego odmówienia jej Komunii podczas Mszy. Wtedy Johnson dopuściła się skandalu i przyjęła Komunię z rąk świeckiego szafarza, który rozdzielał Eucharystię w innej kolejce. W obliczu tej zniewagi młody ksiądz odmówił towarzyszenia konduktowi pogrzebowemu na cmentarz⁸⁵.

Incydent ten wywołał ogólnokrajowy skandal medialny, w którym ksiądz został przedstawiony jako czarny charakter. I odwrotnie, świecki szafarz Eucharystii oraz inni katolicy, którzy sympatyzowali z córką zmarłej, zostali przedstawieni jako bohaterowie. Podobnie było z księdzem proboszczem. Gdy dowiedział się o incydencie, zadzwonił do Johnson z przeprosinami. Jednak głównym „bohaterem” relacji medialnych była archidiecezja waszyngtońska, na terenie której znajduje się parafia.

84 Terence Weldon, “Rainbow Sash Movement,” *QueeringtheChurch.wordpress.com*, 6 marca 2010, <https://queeringthechurch.wordpress.com/2010/03/06/rainbow-sash-movement/>.

85 Zob.: Michelle Boorstein, “D.C. Archdiocese: Denying Communion to Lesbian at Funeral Was Against ‘Policy’”, *Washington Post*, 29 lutego 2012, https://www.washingtonpost.com/local/dc-archdiocese-denying-communion-to-lesbian-at-funeral-was-against-policy/2012/02/28/gIQA1lxVgR_story.html.

Wydała ona oświadczenie, w którym potępiła postawę młodego księdza, mimo że nie zrobił on nic innego, jak tylko zastosował normy Kodeksu Prawa Kanonicznego, który określa, co należy robić, gdy publiczni grzesznicy chcą przyjąć Komunię Świętą (kan. 915). Co gorsza, dwa tygodnie później archidiecezja zawiesiła księdza w posłudze, rzekomo z innych powodów!⁸⁶

W ten sposób homoseksualni aktywiści mieli praktycznie otwartą drogę do przyjmowania Komunii w podobnych sytuacjach, stawiając księży i szafarzy Eucharystii w tak kłopotliwej sytuacji, że wielu z nich poddawało się ze strachu przed mediami... i biskupem.

Oprócz skandali medialnych, technika buntu zrobiła krok naprzód, gdy korzystając z nowych przepisów zrównujących tak zwane „przestępstwa z nienawiści” z rasizmem i włączających „mniejszości seksualne” do klas osób szczególnie chronionych przed dyskryminacją, ruch homoseksualny przeszedł do sądowych oskarżeń o „homofobię”.

W obozie katolickim sprawa ks. Juana Antonio Reig Plá, biskupa Alcalá de Henares w Hiszpanii, była paradygmatycznym przykładem takiej sądowej ofensywy. W wielkopiątkowym kazaniu wygłoszonym w 2012 roku w hiszpańskiej telewizji publicznej biskup oświadczył, że młodzi mężczyźni zdezorientowani przez ideologię gender, którzy myślą, że pociągają ich osoby tej samej płci i chodzą do męskich klubów nocnych aby tego doświadczyć, „znajdą piekło”⁸⁷.

Krajowa Federacja Lesbijek, Gejów, Transseksualistów i Biseksualistów (F.E.L.G.T.B.) natychmiast złożyła skargę przeciwko biskupowi do prokuratury okręgowej w Madrycie. Sędzia oddalił skargę po tym, jak biskup Reig Plá otrzymał setki listów poparcia od osób, które przyznawały, że same doświadczyły „piekła” opisanego w jego kazaniu⁸⁸.

86 Zob.: Jerry Filteau, “Priest Who Denied Lesbian Woman Communion Suspended for Other Reasons”, National Catholic Reporter, 13 marca 2012, <https://www.ncronline.org/news/people/priest-who-denied-lesbian-woman-communion-suspended-other-reasons>; Luiz Sérgio Solimeo, “The Homosexual Movement Scores a Win in the Fr. Guarnizo Affair—Who Caused the Scandal and Why?”, TFP.org, 17 marca 2012, <https://www.tfp.org/the-homosexual-movement-scores-a-win-in-the-fr-guarnizo-affair-who-caused-the-scandal-and-why/>.

87 “El obispo de Alcalá de Henares carga contra los homosexuales y el aborto en la misa de TVE”, CadenaSer.com, 7 kwietnia 2012, https://cadenaser.com/ser/2012/04/07/espana/13333756218_850215.html

88 Zob.: “La Fiscalía archiva la denuncia de la FELGTB contra el obispo de Alcalá,” La Información, 9 maja 2012, <https://www.lainformacion.com/asuntos-sociales/la-fiscalia-archiva-la-denuncia-de->

Wspomniana mikro-partia polityczna złożyła apelację, którą sąd w Madrycie odrzucił⁸⁹. Jednak cała sprawa sądowa zakłóciła życie i posługę biskupa na dwa lata i zwróciła przeciwko niemu część hiszpańskiego społeczeństwa, co wystarczyło, aby zastraszyć innych hierarchów i zmusić ich do milczenia.

Innym przejawem buntu o globalnym zasięgu była organizacja pierwszego marszu World Pride w Rzymie przez stowarzyszenie o nazwie Interpride. Zrzesza ono organizatorów krajowych marszów „dumy gejojskiej”. Marsz w Rzymie odbył się podczas Jubileuszu Roku Świętego 2000. Parada zgromadziła tysiące ludzi, którzy wykrzykiwali swoje hasła na ulicach Wiecznego Miasta. Tego samego dnia papież Jan Paweł II poczuł się zmuszony do przemówienia do tłumu na Placu Świętego Piotra: „W imieniu Kościoła Rzymskiego nie mogę nie wyrazić rozgoryczenia z powodu znieważenia Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 i obrazy chrześcijańskich wartości tego miasta, które jest tak drogie sercom katolików na całym świecie”⁹⁰.

Konfrontacja nie jest jednak jedynym sposobem, w jaki homoseksualni aktywiści próbują przełamać katolicki opór. Innym jest szantaż. W przeszłości przybierał on dwie formy. Z jednej strony, wyraża się w potępianiu rzekomej hipokryzji Kościoła katolickiego, który potępia homoseksualizm, podczas gdy wielu hierarchów odwiedza bary i sauny, funkcjonujące jako agencje towarzyskie dla osób tej samej płci. Najbardziej znanym przypadkiem jest książka Frédéricica Martela *Sodoma*, w której twierdzi on, że „Watykan ma jedną z najliczniejszych społeczności homoseksualnych na świecie i wątpię, by było ich tak wielu nawet w dzielnicy Castro w San Francisco – tej kultowej dzielnicy gejojskiej, która obecnie jest bardziej mieszana!”⁹¹.

[-la-felgtb-contra-el-obispo-de-alcala_s6bwExtK8dogjgEwaDQGa2/](#)

89 Zob.: “El obispo de Alcalá ejerció su libertad de expresión al criticar a gays durante una homilía en 2012,” *El Mundo*, 16 maja 2014, <https://www.elmundo.es/madrid/2014/05/16/5375b18f-ca47417b188b456c.html>.

90 Alessandra Stanley, “Pope Declares His ‘Bitterness’ Over Gay Event”, *The New York Times*, 10 lipca 2000, <https://www.nytimes.com/2000/07/10/world/pope-declares-his-bitterness-over-gay-event.html>.

91 Thomas Mahler, “Exclusif: ‘Sodoma’, le livre-choc sur l’homosexualité au Vatican”, *Lepoint.fr*, 13 lutego 2019, https://www.lepoint.fr/societe/exclusif-sodoma-le-livre-choc-sur-l-homosexualite-au-vatican-13-02-2019-2293213_23.php.

Takie oskarżenia prowadzą niekiedy do rezygnacji osób zmuszonych do „ujawniania się” wbrew ich woli, jak to miało miejsce w 2002 r. w przypadku Remberta Weaklanda, arcybiskupa Milwaukee w stanie Wisconsin, po tym, jak ujawniono, że przeznaczył 450 tysięcy dolarów z funduszu archidiecezji na uregulowanie roszczenia dotyczącego napaści seksualnej⁹².

To samo spotkało kardynała Hansa Hermanna Groera, arcybiskupa Wiednia. W marcu 1995 roku został on oskarżony o wykorzystywanie seksualne seminarzystów. Sześć miesięcy później papież Jan Paweł II przyjął jego rezygnację⁹³. W lutym 2013 r. kardynał Keith O'Brien, głowa Kościoła katolickiego w Szkocji, został zmuszony do rezygnacji ze stanowiska trzy miesiące przed osiągnięciem wieku emerytalnego z powodu oskarżeń o nieobyczajne zachowanie wobec czterech księży w latach 80. i później⁹⁴.

W innej formie szantażu, niektóre pro-homoseksualne grupy i liderzy zaczęli naciskać na hierarchów, aby publicznie przeciwstawili się watykańskim dokumentom i sankcjom. Być może najbardziej paradygmatycznym przypadkiem jest kardynał Basil Hume. W kwietniu 1995 r. Peter Tatchell, lider OutRage!, stowarzyszenia, które zmusiło kilku wysokich rangą anglikanów do „ujawnienia się” jako homoseksualiści, naciskał na niego publicznie. Ks. Richard John Neuhaus, założyciel znanego magazynu „First Things”, opowiada, co stało się z angielskim kardynałem prawie trzydzieści lat temu: „Pan Tatchell domagał się, aby Hume wycofał się z rzymskiej definicji aktów homoseksualnych jako ‘obiektywnie nieuporządkowanych’. Żądania te czasami stawały się gwałtowne, prowadząc do zakłócenia procesji Niedzieli Palmowej w Katedrze Westminsterskiej. W odpowiedzi na naciski, kardynał wydał list, w którym stwierdził, że homoseksualna przyjaźń może być ‘sposobem przeżywania miłości’ i oświadczył, że ‘homofobia nie powinna mieć miejsca wśród katolików’.

92 Zob.: Associated Press, “Ex-Archbishop Apologizes for Payment Scandal”, Washington Post, 31 maja 2002, <https://www.washingtonpost.com/archive/politics/2002/06/01/ex-archbishop-apologizes-for-payment-scandal/3f91ad2b-baee-4c0c-a659-4c4560a50a54/>

93 Zob.: Dennis Coday, “A Cardinal Is Accused: The Groer Case”, National Catholic Reporter, 4 kwietnia 2014, <https://www.ncronline.org/blogs/ncr-today/cardinal-accused-groer-case>.

94 Zob.: Isla Binnie, “Pope Accepts Disgraced Cardinal O'Brien's Resignation From Public Role”, Reuters, 20 marca 2015, <https://www.reuters.com/article/idUSKBN0MG20U/>.

Jak można było przewidzieć, gazety opisały to jako ‘kapitulację’ kardynała przed gejowskimi grupami nacisku. Nawet konserwatywny *The Telegraph* umieścił na pierwszej stronie tytuł: ‘Kardynał Hume udziela kościelnego błogosławieństwa miłości homoseksualnej’⁹⁵.

OutRage! mógł ogłosić, że jego kampania odniosła sukces w określeniu nie tylko polityki Kościoła Anglii wobec homoseksualizmu, ale także Kościoła katolickiego w ogóle. Niestety, pan Tatchell miał rację, chwalać się w wywiadzie dla *New York Times*’a: „To my ustalamy agendę”⁹⁶.

Rzeczywiście, w komunikacie prasowym ówczesny arcybiskup Westminsteru, rozwijając wcześniejsze oświadczenie z 1993 roku, oznajmił: „W każdym kontekście, w jakim się pojawia, i zawsze szanując właściwy sposób jej wyrażania, miłość między dwiema osobami, niezależnie od tego, czy są tej samej, czy innej płci, należy cenić i szanować”, ponieważ „kochać drugiego człowieka... to wkroczyć w obszar najbogatszego ludzkiego doświadczenia, niezależnie, czy miłość ta ma miejsce między osobami tej samej, czy innej płci”. A podsumowując dodał: „Chociaż homoseksualne akty płciowe są obiektywnie złe, Kościół przestrzega jednak przed uogólnieniami w przypisywaniu winy w indywidualnych przypadkach”⁹⁷.

95 Richard John Neuhaus, “Primrose Paths,” w: “A Sense of Change Both Ominous and Promising”, *First Things*, sierpień 1995, <https://www.firstthings.com/article/1995/08/a-sense-of-change--both-ominous-and-promising>.

96 John Darnton, “Gay Issue Roils the Church of England”, *The New York Times*, 19 marca 1995, <https://www.nytimes.com/1995/03/19/world/gay-issue-roils-church-of-england.html>.

97 Basil Hume, “A Note on the Teaching of the Catholic Church Concerning Homosexuality” (kwiecień 1997), 9, 10, 16. *New Ways Ministry*, dostęp 22 kwietnia 2024, <https://www.newway-ministry.org/wp-content/uploads/2018/12/Hume1997.pdf>.

ROZDZIAŁ 7

Stolica Apostolska powtarza, że akty homoseksualne to „poważna deprawacja”

Dykasterie Stolicy Apostolskiej utrzymywały niezmienną linię doktrynalną, mimo że wielu biskupów w różnych krajach ugięło się pod presją lobby homoseksualnego, wydając słabe lub niejednoznaczne oświadczenia na temat opieki duszpasterskiej nad osobami homoseksualnymi.

W 1975 roku władze Watykanu dowiedziały się za pośrednictwem kierownictwa Zgromadzenia Jezuitów, że o. John McNeill poprosił o imprimatur dla swojej książki. Skłoniło to Kongregację Nauki Wiary do opublikowania deklaracji *Persona humana* „w sprawie niektórych kwestii dotyczących etyki seksualnej”, podpisanej przez jej prefekta, kardynała Franjo Sepera. Po przypomnieniu, że „aktywność seksualna uzyskuje swoje prawdziwe znaczenie i godziwość moralną tylko w prawowitym małżeństwie”, deklaracja odrzuca twierdzenie, że skłonności u osób z zakorzenionym pociągami homoseksualnym są tak naturalne, że usprawiedliwiają stosunki seksualne praktykowane we wspólnocie życia. Powtarza: „Według obiektywnego porządku moralnego stosunki homoseksualne są pozbawione niezbędnego i istotnego uporządkowania. W Piśmie Świętym są one potępione jako poważna deprawacja (...) i w żadnym przypadku nie mogą zostać zaakceptowane”⁹⁸.

Następnie w 1986 roku ukazał się *List do biskupów Kościoła katolickiego o duszpasterstwie osób homoseksualnych*, podpisany przez nowego prefekta Kongregacji Nauki Wiary, kardynała Josepha Ratzingera. Dokument ten, cytowany już we wprowadzeniu do niniejszej publikacji, przyznaje, że „coraz większa liczba osób, nawet wewnątrz Kościoła, wywiera nań niezmiernie silny nacisk, by skłonić go do zaakceptowania skłonności homoseksualnej, tak jak gdyby nie była ona nieuporządkowana moralnie, i do zalegalizowania czynów homoseksualnych”⁹⁹.

98 Kongregacja Nauki Wiary, deklaracja *Persona humana*, 29 grudnia 1975, nr 5 i 8. Tekst polski za: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19751229_persona-humana_pl.html

99 Kongregacja Nauki Wiary, *List do biskupów Kościoła katolickiego o duszpasterstwie osób homoseksualnych*, 1 października 1986, nr 8. Tekst polski za: https://www.vatican.va/roman_curia/

W szczególności potępia fakt, że „w Kościele powstała tendencja, wytworzona przez różne grupy nacisku o różnych nazwach i różnym zasięgu, która usiłuje uchodzić za przedstawiciela wszystkich osób homoseksualnych będących katolikami. W rzeczywistości jej zwolennikami są w większości osoby, które bądź lekceważą nauczanie Kościoła, albo chcą je w jakiś sposób zmienić”¹⁰⁰.

W obliczu tej wspólnej ofensywy ruchu, dokument powtarza, że chociaż czyjś pociąg do osób tej samej płci sam w sobie nie jest grzechem, jednak stanowi skłonność do zachowania, które jest wewnętrznie złe z moralnego punktu widzenia, a zatem „sama skłonność musi być uważana za obiektywnie nieuporządkowaną”¹⁰¹. W odniesieniu do zachowań homoseksualnych kardynał Ratzinger zauważa, że doktryna Kościoła opiera się „nie na jakichś oderwanych zdaniach (...) ale na trwałej podstawie stałego świadectwa biblijnego”, którego nie można interpretować „w sposób sprzeczny z żywą Tradycją Kościoła”¹⁰². Dlatego też „jasne stanowisko Kościoła w tej kwestii nie może ulec zmianie ani pod naciskiem prawodawstwa cywilnego, ani chwilowej mody”¹⁰³ i przypomina osobom o skłonnościach homoseksualnych, że „jak inni chrześcijanie, są powołane do życia w czystości”¹⁰⁴.

W związku z powyższym „Kongregacja pragnie prosić Biskupów, by byli szczególnie wrażliwi na programy, które dążą do wywarcia faktycznego nacisku na Kościół, by zmienił swoje nauczanie, nawet jeśli w słowach zaprzecza się niekiedy, że tak jest”¹⁰⁵. Następnie nakazuje: „Powinno się wycofać wszelkie poparcie dla jakiegokolwiek organizacji, która usiłowałaby zmienić istotne nauczanie Kościoła, byłaby dwuznaczna w zajmowanych stanowiskach lub zupełnie je lekceważyła”¹⁰⁶.

W 1992 r. papież Jan Paweł II opublikował *Katechizm Kościoła Katolickiego* zawierający rozdział zatytułowany „Czystość i homoseksualność” (nr 2357-2359).

congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19861001_homosexual-persons_pl.html

100 Tamże, nr 9.

101 Tamże, nr 3.

102 Tamże, nr 5.

103 Tamże, nr 9.

104 Tamże, nr 12.

105 Tamże, nr 14.

106 Tamże, nr 17.

Tekst potwierdza, że „Tradycja, opierając się na Piśmie świętym, przedstawiającym homoseksualizm jako poważną deprawację, zawsze głosiła, że akty homoseksualizmu z samej swojej wewnętrznej natury są nieuporządkowane. Są one sprzeczne z prawem naturalnym” (nr 2357). Co więcej, pociąg do osób tej samej płci, z którego akty te się wywodzą, jest „obiektywnie nieuporządkowany” (nr 2358)¹⁰⁷.

Do tych jednoznacznych deklaracji Kongregacja Nauki Wiary do dała potępienia najważniejszych autorów, którzy zaprzeczali tradycyjnemu nauczaniu:

1. W 1979 roku ówczesny prefekt Kongregacji, kardynał Seper, pogratulował Konferencji Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych potępienia błędów zawartych w książce *Human Sexuality: New Directions in American Catholic Thought* pod redakcją o. Anthony'ego Kosnika, w szczególności względem „niedopuszczalności” jego wytycznych duszpasterskich „jako odpowiednich norm dla kształtowania chrześcijańskich sumień w sprawach moralności seksualnej”¹⁰⁸.
2. W 1986 roku, po trzyletnim dochodzeniu, ks. Charles Curran otrzymał zakaz nauczania teologii w instytucjach kościelnych z uwagi na jego „powtarzające się odmowy zaakceptowania tego, czego naucza Kościół”, mianowicie na temat „prawa do publicznego sprzeciwu wobec zwyczajnego Magisterium, nierozzerwalności skonsumowanego małżeństwa sakramentalnego, aborcji, eutanazji, masturbacji, sztucznej antykoncepcji, stosunków przedmałżeńskich i aktów homoseksualnych”¹⁰⁹.
3. Cztery lata później ta sama Kongregacja zażądała od o. André Guindona wycofania jego książki *The Sexual Creators*, w której przedstawił on koncepcję „płodności seksualnej” (2.1) „niezależnej od płodności biologicznej” (tamże) i składającej się ze „zmysłowości

107 Katechizm Kościoła Katolickiego, część III, rozdz. 2: <http://www.katechizm.opoka.org.pl/rkk-klII-2-2.htm>

108 Kongregacja Nauki Wiary, List do arcybiskupa Johna C. Quinna, Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Katolickiego Stanów Zjednoczonych, 13 lipca 1979: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19790713_mons-quinn_en.html.

109 Kongregacja Doktryny Wiary, List do ks. Charlesa Currana, 25 lipca 1986: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19860725_carlo-curran_en.html.

i czułości” (tamże). Koncepcja ta staje się „kryterium oceny wszelkiego rodzaju aktywności płciowej – nie tylko małżeńskiej i nie tylko heteroseksualnej, lecz także homoseksualnej” (tamże). Co więcej, „o. Guindon broni płodności seksualnej homoseksualistów, twierdząc, że abstrahuje przy tym od jakiegokolwiek oceny obiektywnej moralności aktów erotycznych czy cielesnych, jakie mogą oni spełniać” (2.5). „Pod pewnymi względami relacja homoseksualna wydaje się nawet według niego mieć wyższość nad heteroseksualną” (tamże), ponieważ homoseksualiści „są przedstawieni jako ci, którzy składają wobec społeczeństwa świadectwo bezinteresownej miłości” (tamże). Na dodatek „autor utrzymuje, że normy moralne zawarte w Piśmie Świętym należy odnosić do ich kontekstu historycznego, a zatem, że nie można wyłącznie na ich podstawie dokonywać dzisiaj ocen moralnych, gdy chodzi na przykład o akty homoseksualne” (2.4)¹¹⁰.

4. W 1999 r. Kongregacja wydała „Notę dotyczącą s. Jeannine Gramick SSND i o. Roberta Nugenta SDS”, informując, że żadne z nich nie przestrzegało wystosowanego piętnaście lat wcześniej zakazu nakładającego na nich obowiązek „całkowitego odseparowania się od New Ways Ministry, dodając, że nie będą wykonywać żadnego apostołatu bez wiernego przedstawiania nauczania Kościoła na temat wewnętrznego zła aktów homoseksualnych”. „Pomimo tej interwencji Stolicy Apostolskiej, o. Nugent i s. Gramick nadal angażowali się w działania inicjowane przez New Ways Ministry, choć usunęli się ze stanowisk kierowniczych. Nadal utrzymywali i promowali niejednoznaczne stanowiska w sprawie homoseksualizmu i wyraźnie krytykowali poświęcone tej kwestii dokumenty Magisterium Kościoła”. Wezwani do „jednoznacznej odpowiedzi na niektóre pytania dotyczące ich stanowiska w sprawie moralności aktów homoseksualnych i skłonności homoseksualnych”, „s. Gramick i o. Nugent wykazali się jasnym pojęciowym zrozumieniem nauczania Kościoła na temat homoseksualizmu, ale w żaden sposób nie wyrazili zgody z tym nauczaniem”.

110 Kongregacja Nauki Wiary, Nota dotycząca książki o. Andre Guindona OMI, *The Sexual Creators. An Ethical Proposal for Concerned Christians*, 31 stycznia 1992. Tekst polski za: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19920131_book-guindon_pl.html

5. Ponadto oboje „starali się bronić opublikowanych przez siebie książek i żadne z nich nie wyraziło w dostatecznie jednoznaczny sposób osobistego przywiązania do nauczania Kościoła na temat homoseksualizmu”. „Poproszona o wyrażenie wewnętrznej zgody z nauczaniem Kościoła katolickiego na temat homoseksualizmu i przyznanie, że ich książki zawierały błędy”, s. Gramick „po prostu odmówiła wyrażenia jakiegokolwiek zgody z nauczaniem Kościoła na temat homoseksualizmu”, zaś o. Nugent „nie był jednoznaczny w swoim oświadczeniu”, a później odmówił podpisania przygotowanej dlań deklaracji zgody. Nota Kongregacji Nauki Wiary kończy się następującym stwierdzeniem: „Biorąc pod uwagę niepowodzenie wielokrotnych prób podejmowanych przez prawowite władze kościelne w celu rozwiązania problemów obecnych w pismach i działalności duszpasterskiej obojga autorów, Kongregacja Nauki Wiary czuje się w obowiązku oświadczyć dla dobra wiernych katolików, że stanowiska prezentowane przez s. Jeannine Gramick i o. Roberta Nugenta w odniesieniu do wewnętrznego zła aktów homoseksualnych i obiektywnego zaburzenia skłonności homoseksualnych są doktrynalnie nie do przyjęcia”¹¹¹.
6. W 2001 roku Kongregacja opublikowała podpisaną przez kard. Ratzingera „Notę dotyczącą niektórych pism o. Marciano Vidala CSsR”, a mianowicie jego książek *Diccionario de ética teológica: La propuesta moral de Juan Pablo II* i tomów *Moral de actitudes*. Nota stwierdza, że prace te nie mogą być wykorzystywane do formacji teologicznej, informuje o etapach dochodzenia oraz o zobowiązaniu autora do skorygowania błędów zawartych w jego pracach, w tym tego, że w moralnej ocenie homoseksualizmu „należy zająć stanowisko prowizoryczne”, sformułowane „w postawie dociekania i otwartości”, oraz że „konsekwentny osąd chrześcijański w odniesieniu do nieodwracalnego homoseksualisty niekoniecznie musi wskazywać jedyną drogę wyjścia dyktowaną przez rygorystyczną moralność, to znaczy przejście na heteroseksualizm albo całkowitą wstrzeźliwość”¹¹².

111 Kongregacja Nauki Wiary, Nota dotycząca s. Jeannine Gramick SSND i o. Roberta Nugenta SDS, 31 maja 1999: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19990531_gramick-nugent-notification_en.html

112 Kongregacja Nauki Wiary, Nota w sprawie niektórych pism o. Marciano Vidala CSsR, 22 lutego 2001, nr 2: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfa

Innym dokumentem, który wywołał szczególną wściekłość wrogów Kościoła, była odpowiedź Kongregacji Kultu Bożego z 2002 roku, podpisana przez kardynała Jorge Medinę Estévezę, w której stwierdzono, że „udzielanie święceń diakonatu i kapłaństwa homoseksualnym mężczyznom lub osobom o skłonnościach homoseksualnych jest absolutnie niewskazane i nierozważne oraz bardzo ryzykowne z duszpasterskiego punktu widzenia. Dlatego homoseksualista lub osoba o skłonnościach homoseksualnych nie nadaje się do przyjęcia sakramentu święceń”¹¹³. Zakaz ten został później potwierdzony przez sprawującą nadzór nad seminariami Kongregację ds. Edukacji Katolickiej w instrukcji podpisanej przez kardynała Zenona Grocholewskiego, opublikowanej w listopadzie 2005 roku¹¹⁴.

W tym samym czasie Stolica Apostolska założyła lub wzmocniła instytucje mające na celu obronę i szerzenie czystości, nierozzerwalnego małżeństwa i rodziny, takie jak Papieska Rada ds. Rodziny. W latach 1983-2008 przewodniczyło jej dwóch konserwatywnych kardynałów, Édouard Gagnon i Alfonso López Trujillo. W 1995 roku Rada opublikowała dokument zatytułowany „Prawda i sens ludzkiej seksualności – wytyczne dla edukacji w rodzinie”¹¹⁵. W 1981 r. Stolica Apostolska założyła Papieski Instytut Teologiczny Jana Pawła II dla Nauk o Małżeństwie i Rodzinie.

Jednak inne organy watykańskie, niezdolne do sankcjonowania dysydentów z taką samą energią, przyjęły postawę pobłażliwości wobec tych i innych autorów. Sprzyjało to rozprzestrzenianiu się doktrynalnej dwuznaczności i atmosfery niezadowolenia z papieżstwa w kręgach katolickich, co mogło odegrać pewną rolę w nieoczekiwanej abdykacji Benedykta XVI.

[ith_doc_20010515_vidal_pl.html](#)

- 113 Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, Odpowiedź w sprawie dopuszczania homoseksualnych mężczyzn do święceń kapłańskich, 16 maja 2002. Tekst hiszpański dostępny na stronie: https://www.corazones.org/sacramentos/orden_sac/homosexualidad_ordenacion_2005.htm
- 114 Kongregacja ds. Edukacji Katolickiej, Instrukcja dotycząca kryteriów rozeznawania powołań odnośnie do osób ze skłonnościami homoseksualnymi w kwestii ich przyjmowania do seminarium oraz dopuszczania do święceń, 4 listopada 2005; https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/ccatheduc/documents/rc_con_ccatheduc_doc_20051104_istruzione_en.html
- 115 Papieska Rada ds. Rodziny, 'The Truth and Meaning of Human Sexuality: Guidelines for Education within the Family', 8 grudnia 1995; https://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/family/documents/rc_pc_family_doc_08121995_human-sexuality_en.html

ROZDZIAŁ 8

Ściany tamy zaczynają pękać...

Sytuacja zmieniła się wraz z wstąpieniem na tron papieski kardynała Jorge Mario Bergoglio w marcu 2013 roku. W lipcu tego samego roku słynna wypowiedź papieża Franciszka podczas lotu powrotnego ze Światowych Dni Młodzieży w Rio de Janeiro rozpętała prawdziwą burzę.

Ilze Scamparini, rzymska korespondentka TV Globo, odniosła się do wiadomości o homoseksualnych skandalach ks. Battisty Ricca w Montevideo (został on później mianowany administratorem nowej papieskiej rezydencji, Domu św. Marty). Zapytała papieża Franciszka, jak odnosi się do „całej kwestii homoseksualnego lobby”. Odpowiedź na to ostatnie pytanie, przedrukowana wielkimi literami na pierwszych stronach największych światowych gazet, wprawiła prostych wiernych w osłupienie:

„Widzę, że często w Kościele, poza tym przypadkiem, ale także i w tym przypadku, szuka się na przykład «grzechów młodości», i to jest publikowane (...) Mówiła pani o lobby gejowskim. Cóż, tak dużo się o tym pisze. Jak dotąd nie spotkałem w Watykanie nikogo, kto by miał w dowodzie tożsamości zapisane: «gej». Mówią, że tacy są. Sądzę, że jeśli ktoś ma do czynienia z osobą o takiej orientacji, musi odróżnić fakt homoseksualizmu od uprawiania lobbingu, bo wszelkie lobbowanie jest niedobre. To jest złem. Jeśli ktoś jest homoseksualistą, a poszukuje Boga i ma dobrą wolę, kimże ja jestem, aby go osądzać?»¹¹⁶.

Przechodząc od kwestii grzesznych relacji homoseksualnych, która była sednem pytania, do samego odczuwania pociągu do osób tej samej płci, który może być mimowolny, papież zdawał się sugerować w swoim nieprecyzyjnym języku, że nie osądza ani tych, którzy odczuwają pociąg seksualny do osób tej samej płci, ani tych, którzy angażują się w akty homoseksualne.

116 Konferencja prasowa z udziałem papieża Franciszka podczas lotu z Rio de Janeiro do Rzymu, 28 lipca 2013; tekst polski za: https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/franciszek_i/inne/konferencja-sdm_28072013

W ten sposób media zinterpretowały słowa: „Kim jestem, by osądzać?” i ogłosiły to na całym świecie. Ze strony papieża nie pojawiły się później żadne sprostowania.

Ta zaskakująca postawa sprawiła, że najważniejszy pro-homoseksualny miesięcznik „The Advocate” ogłosił papieża Franciszka „Osobowością Roku”. Publikacja uzasadniła swój wybór, stwierdzając: „Wyraźna zmiana retoryki papieża Franciszka w stosunku do jego dwóch poprzedników – którzy obaj byli w tym czy innym czasie laureatami dorocznych nagród Phobie Awards¹¹⁷ miesięcznika The Advocate – sprawia, że to, co zrobił w 2013 roku, jest jeszcze bardziej odważne”¹¹⁸.

Potem nastąpiły życzliwe spotkania papieża Franciszka z parami homoseksualnymi i osobami transpłciowymi, które wywołały skandal wśród wiernych. Najbardziej szokujące z tych spotkań, ze względu na kontrastujące postawy, miało miejsce podczas wizyty papieża w Stanach Zjednoczonych w 2015 roku. W Nuncjaturze Apostolskiej przedstawiono papieżowi panią Kim Davis, urzędniczkę hrabstwa Rowan w stanie Kentucky. Spędziła ona sześć dni w więzieniu za odmowę zarejestrowania homoseksualnego „małżeństwa”, powołując się na sprzeciw sumienia i swój status chrześcijanki. Dzień wcześniej papież życzliwie powitał swego byłego studenta o nazwisku Yayo Grassi, który przybył ze swoim homoseksualnym partnerem, Iwanem Bagusem. Papież serdecznie uściskał obu partnerów przed kamerami. Oba spotkania trafiły na pierwsze strony gazet z odmiennych powodów.

Ks. Federico Lombardi, ówczesny dyrektor Biura Prasowego Stolicy Apostolskiej, opublikował oświadczenie wyjaśniające, że spotkanie z panią Davis odbyło się szybko, w grupie osób zaproszonych nie przez papieża, ale przez Nuncjaturę, a zatem „jego spotkanie z nią nie może być uważane za formę poparcia jej postawy we wszystkich jego szczególnych i złożonych aspektach”. Zamiast tego w oświadczeniu podkreślono, że „jedyną prawdziwą audiencją udzieloną przez papieża w Nuncjaturze było spotkanie z jednym z jego byłych studentów i jego rodziną”¹¹⁹.

117 Nagrody przyznawane osobistościom uznawanym przez lobby homoseksualne za największych homofobów roku (przyp. red.).

118 Lucas Grindley, „The Advocate’s Person of the Year: Pope Francis”, The Advocate, 16 grudnia 2013, <https://www.advocate.com/year-review/2013/12/16/advocates-person-year-pope-francis>.

119 Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej, „Statement Regarding a Meeting of Pope Francis and Mrs. Kim Davis at the Nunciature in Washington, D.C., 2 października 2015: <https://press.vatican.va/>

Cóż za wymowny pokaz podwójnych standardów!

Już w styczniu 2015 roku papież Franciszek przyjął na audiencji w swojej rezydencji w Domu św. Marty hiszpańską transpłciową kobietę o imieniu Neria Lejárraga z Plasencii. W liście do papieża skarżyła się ona, że katolicy w jej mieście odrzucili ją po tym, jak przeszła operację zmiany płci i „poślubiła” inną kobietę. Papież zadzwonił do niej, zaprosił ją do Watykanu, pokrywając koszty podróży przez Nuncjaturę w Madrycie i przyjął ją w towarzystwie jej „narzeczonej”¹²⁰. W następnym roku, podczas konferencji prasowej w czasie lotu powrotnego z Gruzji i Azerbejdżanu, papież szczegółowo opisał okoliczności tego spotkania, konsekwentnie odnosząc się do Nerii w rodzaju męskim („on, który był nią, ale jest nim”), nie wyrażając żadnej krytyki z powodu operacji zmiany płci i późniejszego „małżeństwa” z inną kobietą¹²¹.

Jeszcze większym wydarzeniem było oficjalne przyjęcie w Pałacu Apostolskim Xaviera Bettela, premiera Luksemburga, któremu towarzyszył jego homoseksualny partner, architekt Gauthier Destenay, z którym zawarł on związek cywilny w 2010 r., a następnie „małżeństwo” w 2015 r., gdy Wielkie Księstwo Luksemburga zalegalizowało homoseksualne „małżeństwa”. Pretekstem było spotkanie europejskich przywódców w Wiecznym Mieście z okazji 60. rocznicy podpisania Traktatu Rzymskiego, który zapoczątkował dzisiejszą Unię Europejską¹²². Pablo Iglesias, lider hiszpańskiej ultralewicowej partii Podemos, natychmiast opublikował zdjęcie z papieskiego apartamentu na swoim koncie na Twitterze z podpisem: „Xavier Bettel, premier Luksemburga, przyjęty w Watykanie wraz z mężem. A u nas [kardynał] Cañizares mówi, że geje idą do piekła”. Wkrótce potem Bettel odpowiedział kolejnym tweetem: „To była wielka przyjemność i zaszczyt dla mnie i Gauthiera być powita-

[content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2015/10/02/0749/01616.html](http://content.salastampa/it/bollettino/pubblico/2015/10/02/0749/01616.html).

120 Zob.: artykuł „El papa recibe en audiencia privada a un transexual español” w: El País, 27 stycznia 2015: http://politica.elpais.com/politica/2015/01/27/actualidad/1422355975_624238.html.

121 Konferencja prasowa papieża Franciszka na pokładzie samolotu z Azerbejdżanu do Rzymu, 2 października 2016. Zapis konferencji w języku angielskim: http://w2.vatican.va/content/francesco/pt/speeches/2016/october/documents/papa-francesco_20161002_georgia-azerbajjan-conferenza-stampa.html.

122 Zob. Cecilia Rodriguez, “Pope Francis’ Welcome to World’s Only Openly Gay Prime Minister Rekindles Vatican Controversy”, Forbes, 9 kwietnia 2017: <https://www.forbes.com/sites/cecilia-rodriguez/2017/04/09/pope-francis-welcome-to-worlds-only-openly-gay-prime-minister-re-kindles-vatican-controversy/#6cb67112a607>

nym przez przywódcę Kościoła katolickiego”¹²³.

Papież Franciszek często traktował w szczególny sposób grupy, które promowały program homoseksualny w Kościele pod pretekstem opieki duszpasterskiej nad osobami homoseksualnymi i ich rodzinami, gdy grupy te organizowały pielgrzymki do Rzymu i prosiły o bilety na środowe audiencje generalne. W takich przypadkach spotykają się oni ze znacznie lepszym przyjęciem, niż się spodziewali.

W 2015 roku grupa pielgrzymkowa składająca się z czterdziestu ośmiu homoseksualnych katolików i ich sympatyków pod przewodnictwem s. Jeannine Gramick otrzymała miejsca dla VIP-ów podczas papieskiej audiencji na Placu Świętego Piotra w Środę Popielcową. Zakonnica napisała do papieża z wyprzedzeniem, prosząc go o osobiste spotkanie z grupą. Dwa tygodnie przed wyjazdem otrzymała list informujący ją, że bilety na audiencję zostały zarezerwowane, a ona założyła, że są to bilety na miejsca ogólne. W dniu audiencji bileterzy na Placu św. Piotra wskazali im miejsca na podeście ustawionym na poziomie równym z tym, na którym zasiada papież. Byli zdumieni!¹²⁴

Cztery lata później, również w Środę Popielcową, angielska grupa „LGBT+ Catholics Westminster Pastoral Council” z archidiecezji Westminster (Londyn) miała zaszczyt zrobić sobie zdjęcie z papieżem, który podarował każdemu z nich różaniec. Organizator pielgrzymki skomentował: „Byliśmy całkowicie zaskoczeni, gdy powiedziano nam, że będziemy mieli zdjęcie z papieżem Franciszkiem. Chociaż poprosiliśmy biuro kardynała Vincenta Nicholasa o bilety na audiencję, z pewnością nie prosiliśmy o takie wyróżnienie – nawet o tym nie pomyśleliśmy!”. Inny pielgrzym, który brał udział w poprzednich pielgrzymkach z grupą, powiedział: „Po prostu robi się coraz lepiej!”¹²⁵.

123 “Pablo Iglesias cree que los obispos españoles no entenderían esta foto”, Huffingtonpost.es, 25 marca 2017: http://www.huffingtonpost.es/2017/03/25/pablo-iglesias-obispos-fo-to_a_22011379/

124 Zob. Francis DeBernardo, “New Ways Ministry’s LGBT Catholic Pilgrims Get VIP Seats at Papal Audience”, New Ways Ministry, 19 lutego 2015: <https://www.newwaysministry.org/2015/02/19/new-ways-ministrys-lgbt-catholic-pilgrims-get-vip-seats-at-papal-audience/>.

125 Robert Shine, “Pope Francis Meets With LGBT Pilgrims as Sixth Anniversary of His Election Approaches”, New Ways Ministry, 12 marca 2019: <https://www.newwaysministry.org/2019/03/12/pope-francis-meets-with-lgbt-pilgrims-as-sixth-anniversary-of-his-election-approaches/>.

Podczas COVID-19 proboszcz z dzielnicy Torvaianica na obrzeżach Rzymu na polecenie papieża pomógł grupie żyjących z prostytucji transseksualistów z Ameryki Łacińskiej za pieniądze otrzymane z Urzędu Dobroczyńności Apostolskiej (*Elemosineria Apostolica*). Z powodu blokady znaleźli się w niepewnej sytuacji materialnej z uwagi na brak „klientów”. Kiedy zniesiono ograniczenia zdrowotne, papież Franciszek spotykał się z grupą, proboszczem i zakonnicą co najmniej cztery razy w okresie od kwietnia do sierpnia 2022 r. po śródowych audiencjach. L’Osservatore Romano informowało o kolejnych spotkaniach¹²⁶.

W Światowy Dzień Ubogich w listopadzie 2023 r. grupa „trans” Torvaianica została zaproszona wraz z ponad tysiącem innych ubogich i bezdomnych jako goście papieża Franciszka na obiad w auli watykańskiej. Niektórzy członkowie grupy zostali posadzeni przy stole obok samego papieża¹²⁷.

Jednak dla katolickich obrońców tradycyjnego małżeństwa i rodziny największym szokiem były listy, które papież Franciszek wysyłał do osobistości kościelnych o heterodoksyjnych poglądach oraz przyjacielskie spotkania, które odbywał z niektórymi z nich w Domu św. Marty.

W sierpniu 2015 r. lesbijska pisarka Francesca Pardi, autorka *Piccolo uovo* („Małe jajko”), książki dla dzieci, której bohaterami są homoseksualne pingwiny, króliki-lesbijki, para psów mieszanej rasy i kangury, które adoptują niedźwiedzie polarne, napisała do Watykanu po tym, jak burmistrz Wenecji zakazał jej książki. Wysłała ją do papieża, skarżąc się na „obskuranckie” zachowanie niektórych stowarzyszeń katolickich i prosząc o wsparcie Kościoła. Otrzymała list zwrotny od urzędnika Stolicy Apostolskiej, w którym napisano, że „Jego Świątobliwość jest wdzięczny za Twój delikatny gest i uczucia, które go wywołały” i „oczekuje coraz bardziej owocnej działalności w służbie młodym pokoleniom i szerzeniu autentycznych wartości ludzkich i chrześcijańskich”, oraz udziela apostołskiego błogosławieństwa.

126 Zob.: Iacopo Scaramuzzi, “Pope Francis Has Met Regularly With Transgender Catholics at General Audiences”, Outreach.faith, 13 stycznia 2023, <https://outreach.faith/2023/01/pope-francis-meets-regularly-with-transgender-catholics-at-general-audience/>.

127 Zob.: Nicole Winfield, Trisha Thomas, “For This Group of Trans Women, the Pope and His Message of Inclusivity Are a Welcome Change”, Associated Press, 19 listopada 2023, <https://apnews.com/article/vatican-transgender-lgbtq-b3d67868504ba701cce09da9ecc94de0>.

W obliczu wywołanego skandalu zastępca dyrektora watykańskiego biura prasowego poczuł się zobowiązany do wyjaśnienia, że „była to odpowiedź prywatna i dlatego nie była przeznaczona do publikacji (do której niestety doszło)” oraz że „błogosławieństwo papieża w zakończeniu listu odnosi się do osoby, a nie do jakichkolwiek nauk niezgodnych z doktryną Kościoła na temat teorii płci”¹²⁸.

Podczas gdy ten incydent nie odbił się echem poza Włochami, pochwały papieża Franciszka dla o. Jamesa Martina i s. Jeannine Gramick za ich pracę ze społecznością homoseksualną wywołały reperkusje na całym świecie, gdyż oboje otwarcie sprzeciwiali się tradycyjnemu nauczaniu Kościoła. Przypadek zakonnicy jest szczególnie poważny, ponieważ za czasów papieża Jana Pawła II Stolica Apostolska zabroniła jej kontynuowania apostołatu.

W kwietniu 2017 r. papież Franciszek mianował jezuitę, o. Jamesa Martina konsultantem Sekretariatu ds. Komunikacji Stolicy Apostolskiej¹²⁹. W kolejnych latach papież odniósł się do jednego z wywiadów tego ostatniego i wysłał mu trzy odręczne listy w języku hiszpańskim, aby wesprzeć jego inicjatywę Outreach, stronę internetową hostowaną na serwerach magazynu „America” (oficjalne czasopismo Towarzystwa Jezusowego w USA), mającą zapewniać materiały dla homoseksualnych katolików.

W przeddzień konferencji online organizowanej przez Outreach w czerwcu 2021 r. papież Franciszek podziękował ojcu Martinowi za jego „duszpasterską gorliwość”, za naśladowanie „stylu Boga” i modlił się „za twoich wiernych, twoich parafian”¹³⁰. W 2022 r., po otrzymaniu kopii programu drugiej konferencji, Franciszek napisał do o. Martina ponownie, prosząc go o kontynuowanie pracy „w kulturze spotkania, która skraca odległości i wzbogaca nas o różnice”¹³¹.

128 “L'autrice dei libri gender scrive a Papa Francesco e lui risponde con una lettera,” *Il Fatto Quotidiano*, 28 sierpnia 2015: <https://www.ilfattoquotidiano.it/2015/08/28/il-papa-benedice-l'autrice-dei-libri-gender-messi-al-bando-dal-sindaco-di-veneziana/1989845/>.

129 Zob.: Carol Glatz, “Pope Names 13 Consultants to Vatican Secretariat for Communications”, *Catholic News Service*, 12 kwietnia 2017: <https://www.ncronline.org/pope-names-13-consultors-vatican-secretariat-communications>.

130 Gerard O'Connell, “Pope Francis Encourages Jesuit Father James Martin in his L.G.B.T. Ministry”, *America*, 27 czerwca 2021: <https://www.americamagazine.org/faith/2021/06/27/james-martin-lgbt-ministry-pope-francis-240938>.

131 Lisa Zengari, “Pope to Jesuit Fr. Martin: ‘Jesus Is Close to Everyone’”, *Vatican News*, 3 sierpnia

W maju 2023 r. ponownie przesłał pozdrowienia dla uczestników konferencji, która odbyła się w następnym miesiącu na jezuickim uniwersytecie Fordham:

„Dziękuję za całe dobro, które czynicie. Dziękuję!
Modlę się za was, proszę, módlcie się za mnie.

Przesyłam najlepsze pozdrowienia członkom spotkania na Uniwersytecie Fordham. Dziękuję za dostarczenie im tych słów. W moich modlitwach i dobrych życzeniach pamiętam o was i wszystkich, którzy pracują na Outreach Conference.

Jeszcze raz dziękuję, dziękuję za wasze świadectwo”¹³².

W krótkim wywiadzie tuż przed drugą konferencją papież odpowiedział na pytania o Martina w piśmie z 8 maja 2022 roku. Outreach zapytał: „Co według papieża jest najważniejszą rzeczą, jaką osoby LGBT powinny wiedzieć o Bogu?”. Franciszek odpowiedział: „Bóg jest Ojcem i nie wyrzeka się żadnego ze swoich dzieci. A stylem Boga jest bliskość, miłosierdzie i czułość. Na tej ścieżce odnajdziesz Boga”¹³³.

Zachęcony tym wsparciem o Martin nie zawahał się poprawić papieża. 24 stycznia 2023 r., przed swoją podróżą do Afryki, gdzie związki homoseksualne są zakazane, papież Franciszek udzielił wywiadu Nicole Winfield z Associated Press. Odnosząc się do homoseksualizmu, stwierdził:

„To nie jest przestępstwo. Tak, ale to grzech. Dobrze, ale najpierw odróżnijmy grzech od przestępstwa. Grzechem jest również brak miłosierdzia wobec siebie nawzajem”¹³⁴.

2022: <https://www.vaticannews.va/en/pope/news/2022-08/pope-to-father-martin-jesus-is-close-to-everyone.html>.

132 “Pope Francis Sends Greetings to This Year’s Outreach Conference for LGBT Catholics”, Outreach.faith, 14 czerwca 2023: <https://outreach.faith/2023/06/pope-francis-sends-greetings-to-this-years-outreach-conference-for-lgbtq-catholics/>.

133 James Martin, “A Mini-Interview With the Holy Father”, Outreach.faith, 9 maja 2022, <https://outreach.faith/2022/05/pope-francis-speaks-to-lgbtq-catholics/>.

134 Nicole Winfield, “The AP Interview: Pope Says Homosexuality Not a Crime”, Associated Press, 25 stycznia 2023: <https://apnews.com/article/pope-francis-gay-rights-ap-interview-1359756a-e22f27f87c1d4d6b9c8ce212>.

Ojciec Martin wyraził zdumienie i poprosił o wyjaśnienie. W długiej odręcznej notatce, którą jezuita pośpiesznie opublikował na swojej stronie internetowej, papież Franciszek napisał:

„Nie po raz pierwszy mówię o homoseksualizmie i osobach homoseksualnych.

Chciałem wyjaśnić, że nie jest to przestępstwo, aby podkreślić, że kryminalizacja homoseksualizmu nie jest ani dobra, ani sprawiedliwa.

Mówiąc, że jest to grzech, odnosiłem się po prostu do katolickiej nauki moralnej, która mówi, że każdy akt seksualny spełniany poza małżeństwem jest grzechem”¹³⁵.

Aby jeszcze bardziej wyrazić swoje poparcie dla o. Martina, papież Franciszek udzielił mu dwóch prywatnych audiencji w swojej bibliotece w Domu św. Marty. Pierwszą z nich było trzydziestominutowe spotkanie 30 września 2019 roku. Przy tej okazji o. Martin powiedział: „Podzieliłem się z papieżem Franciszkiem doświadczeniami katolików LGBT na całym świecie, ich radościami i nadziejami, ich smutkami i troskami. Mówiłem także o mojej własnej posłudze dla nich i o tym, jak czują się wykluczeni”. Następnie podsumował: „Postrzegam tę audiencję jako znak troski Ojca Świętego o ludzi ze społeczności LGBT”. Druga audiencja odbyła się 11 listopada 2022 r. i trwała czterdzieści pięć minut. Według o. Martina była ona „przerywana dużą ilością śmiechu. Atmosfera była bardzo ciepła, inspirująca i zachęcająca”. Papież „niesamowicie mnie wspierał” – powiedział o. Martin korespondentowi „America” w Rzymie¹³⁶.

Tę samą życzliwą postawę papież Franciszek przyjął wobec s. Jeannine Gramick i New Ways Ministry. Warto przypomnieć, że w maju 1999 roku kardynał Joseph Ratzinger powiadomił Kongregację Nauki Wiary, że założycielom New Ways Ministry, o. Robertowi Nugentowi i s. Jeannine

135 Outreach.faith, “Pope Francis Clarifies Comments on Homosexuality: ‘One Must Consider the Circumstances’”, 27 stycznia 2023: <https://outreach.faith/2023/01/pope-francis-clarifies-comments-on-homosexuality-one-must-consider-the-circumstances/>.

136 Gerard O’Connell, “Pope Francis Received Father James Martin in Private Audience for the Second Time”, America, 1 listopada 2022: <https://www.americamagazine.org/faith/2022/11/11/james-martin-pope-francis-244131>.

Gramick zabroniono pracy duszpasterskiej z osobami homoseksualnymi z powodu „dwuznaczności i błędów” zawartych w ich podejściu. Organizacja została również oficjalnie skrytykowana w 2010 r. przez Konferencję Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych za publiczne poparcie dla „małżeństw” cywilnych dla partnerów tej samej płci.

Papież Franciszek zignorował te potępienia i bez zastrzeżeń powitał oboje aktywistów. Informowaliśmy już o przyjęciu przez niego grupy pielgrzymów organizacji w 2015 roku. Co gorsza, z okazji zbliżającej się pięćdziesiątej rocznicy założenia New Ways Ministry, 21 kwietnia 2021 r. Francis DeBernardo, jej dyrektor wykonawczy, napisał do papieża Franciszka przesyłając mu opis historii tej organizacji. Papież odpowiedział 3 maja, przyznając, że „historia New Ways Ministry nie była łatwa”, ale „twój list, opowiadając obiektywnie o jej historii, daje mi światło, aby lepiej zrozumieć pewne sytuacje”, co prawdopodobnie jest aluzją do potępień. W drugim liście, napisanym odręcznie i datowanym na 17 czerwca, papież Franciszek podziękował DeBernardo za jego „serce otwarte na bliźniego”. Przesyłał również serdeczne pozdrowienia dla s. Jeannine Gramick, dodając: „Wiem, ile wycierpiała. Jest dzielną kobietą, która podejmuje decyzje w modlitwie”¹³⁷.

„Ciepły list Ojca Świętego do New Ways Ministry to nie tylko kolejny krok w jego działaniach na rzecz osób LGBTQ, ale także początek swego rodzaju rehabilitacji dla New Ways, a także dla [współzałożycielki New Ways] s. Jeannine [Gramick] w uznaniu ich ważnej posługi w naszym Kościele” – skomentował z radością jezuita o. James Martin¹³⁸.

10 grudnia 2021 r. papież Franciszek napisał odręczny list bezpośrednio do s. Jeannine Gramick z okazji pięćdziesiątej rocznicy powstania New Ways Ministry. Czytamy w nim:

137 Brian Fraga, “Pope Francis Thanks New Ways Ministry in Recent Correspondence”, National Catholic Reporter, 8 grudnia 2021: <https://www.ncronline.org/news/people/pope-francis-thanks-new-ways-ministry-recent-correspondence>.

138 Robert Shine, “Pope Francis Writes to New Ways Ministry: ‘Thank You for Your Neighborly Work’”, New Ways Ministry, 9 grudnia 2021: <https://www.newwaysministry.org/2021/12/09/pope-francis-writes-to-new-ways-ministry-thank-you-for-your-neighborly-work/>.

„Nie bałaś się »bliskości« [z homoseksualistami], a zbliżając się robiłaś to »czując ból« i nie potępiając nikogo, ale z »czułością« siostry i matki”.

„Dziękuję, Sostro Jeannine” – kończy papież – „za całą Twoją bliskość, współczucie i czułość”¹³⁹.

W wywiadzie dla magazynu „America”, który jako pierwszy poinformował o tym liście, s. Gramick powiedziała, że wielu katolików odczyta wysłanie tych listów do New Ways Ministry jako oficjalne potwierdzenie ich pracy. Ożywiona tym wsparciem chce, aby Kościół poczynił jeszcze większe kroki naprzód w osiągnięciu celów homoseksualnej agendy. W wywiadzie opublikowanym na łamach „America” tego samego dnia, w którym ukazał się list papieża, s. Gramick stwierdziła:

„Homoseksualiści mówią mi: ‘Papież Franciszek jest wspa-
niały, ale nie zmienił nauczania Kościoła.’ Cóż, to nie jest teraz
jego zadanie. Ostatecznie to jest jego zadanie, ale teraz to do nas,
ludzi, należy wyrażanie wiary...”

Musimy bronić tego, w co wierzymy. Musimy podążać za
naszymi sumieniami. Potrzebujemy, aby szeregowi ludzie zaczęli
pisać listy do swoich biskupów, że wstrzymują darowizny, dopóki
nie zaczną traktować osób LGBT jak ludzi i nie przestaniecie
poddawać ich ostracyzmowi, ponieważ krzywdzicie nie tylko ich,
ale całe ciało Chrystusa.

„Czasami musimy sprzeciwić się temu, co mówią przywódcy
naszego Kościoła”¹⁴⁰.

Jakby tego listownego wsparcia było mało, papież Franciszek postanowił pójść jeszcze dalej. 17 października 2023 r., gdy w Auli Pawła VI odbywało się zgromadzenie Synodu Biskupów na temat synodalności, a małe grupy omawiały kwestię pełnej akceptacji partnerstw homoseksualnych w Kościele, papież Franciszek przyjął delegację New

139 Jim McDermott, “Pope Francis Praises Sister Jeannine Gramick’s 50 Years of L.G.B.T. Ministry in Handwritten Letter”, America, 7 stycznia 2022, <https://www.americamagazine.org/faith/2022/01/07/sister-jeannine-gramick-letter-pope-francis-242157>.

140 Jim McDermott, “Interview: Sister Jeannine Gramick on Being Censured by the Vatican, 50 Years of Ministry and Her Hopes for LGBT Catholics”, America, 7 stycznia 2022: <https://www.americamagazine.org/faith/2022/01/07/sister-jeannine-gramick-new-ways-ministry-242155>.

Ways Ministry pod przewodnictwem s. Jeannine Gramick. Udzielił im 50-minutowej audyencji w swojej rezydencji w Domu św. Marty. Po tym spotkaniu stowarzyszenie oznajmiło, że „było to niezwykle, gdyż odwziewiedla to stałą akceptację katolickich hierarchów dla problemów i posługi LGBTQ+”. Poprzedni papież i przywódca Kościoła sprzeciwiali się s. Jeannine i New Ways Ministry. Teraz to spotkanie reprezentuje nową otwartość na motywowane duszpastersko, poszukujące sprawiedliwości podejście, które s. Jeannine i jej organizacja praktykują od dawna”¹⁴¹.

W wywiadzie udzielonym włoskiemu portalowi „Open”, ujawniając modernistyczną koncepcję ewolucji dogmatów, s. Jeannine Gramick przepowiedziała, że jej zdaniem „ostatecznie Kościół uzna homoseksualne ‘małżeństwa’”: „Zadaniem papieża nie jest zmiana nauczania Kościoła. Papież musi głosić wiarę ludzi. Może wydać oficjalne oświadczenie tylko wtedy, gdy wie, w co wierzą ludzie. Podobnie jak w pierwotnym Kościele, ludzie muszą się gromadzić, mówić o własnych doświadczeniach i słuchać siebie nawzajem”. Dlatego Kościół ostatecznie zatwierdzi homoseksualne ‘małżeństwa’: „Pewnego dnia tak się stanie, ale to tylko moja opinia. Lud Boży będzie musiał zmierzyć się z tą kwestią na przyszłych synodach”¹⁴².

141 Robert Shine, „Pope Francis Receives Sr. Jeannine Gramick at Vatican”, New Ways Ministry, 17 października 2023: <https://www.newwaysministry.org/2023/10/17/pope-francis-receives-sr-jeannine-gramick-at-vatican/>.

142 “La suora ribelle riabilitata da Papa Francesco: ‘Nella Chiesa del futuro matrimoni gay e donne cardnale’” Open.Online, 23 października 2023: <https://www.open.online/2023/10/23/jeannine-gramick-suora-papa-francesco-matrimoni-gay/>.

ROZDZIAŁ 9

Próba zmiany doktryny Kościoła na Synodzie pod pretekstem „radykalnego włączenia”

Dominujący w niemieckiej hierarchii nurt postępowy natychmiast przeszedł przez drzwi otwarte wypowiedziami papieża Franciszka. Pod pretekstem wyeliminowania przyczyn wykorzystywania seksualnego nieletnich przez księży, niemieccy biskupi we współpracy z największą w kraju organizacją katolików świeckich, Centralnym Komitetem Niemieckich Katolików (ZdK), rozpoczęli katastrofalną „drogę synodalną”, mającą na celu zmianę hierarchicznej struktury Kościoła katolickiego i Jego nauczania na temat moralności.

Jeden z oficjalnych dokumentów Niemieckiej Drogi Synodalnej stwierdzał:

„Seksualność osób tej samej płci – również wyrażająca się w aktach seksualnych – nie jest więc grzechem, który oddziela od Boga i nie należy jej oceniać jako wewnętrznie złej...

1. [Odnoszące się do homoseksualizmu i czystości seksualnej] Paragrafy 2357-2359 i 2396 Katechizmu Kościoła Katolickiego powinny zostać zrewidowane w ramach koniecznej ponownej oceny homoseksualizmu... ‘Akty homoseksualne’ muszą zostać wykreślone z listy ‘ciężkich grzechów przeciwko czystości’ w Katechizmie”¹⁴³.

Heretyckie propozycje Niemieckiej Drogi Synodalnej dotyczące etyki seksualnej, kapłaństwa kobiet i hierarchicznej struktury Kościoła wzbudziły wiele sprzeciwów w różnych episkopatach. Pomimo tego kontrowersyjnego klimatu, papież Franciszek zdecydował się zwołać dwuletni synod na temat synodalności, którego przygotowania posłużyły również jako okazja do promowania postulatów ruchu homoseksualnego w Kościele.

143 Der Synodale Weg, Handlungstext: Lehramtliche Neubewertung von Homosexualität, s. 5, dostęp: 21 kwietnia 2024: https://www.synodalerweg.de/fileadmin/Synodalerweg/Dokumente_Rednen_Beitraege/beschluesse-broschueren/SW8-Handlungstext_LehramtlicheNeubewertungvonHomosexualitaet_2022.pdf.

Pułapką jest twierdzenie, że Kościół synodalny musi słuchać Ludu Bożego, aby dowiedzieć się, co Duch Święty mówi poprzez znaki czasu. Gdyby katolicy wykazali otwartość na homoseksualną agendę, mogliby dojść do wniosku, że tradycyjne nauczanie Kościoła nie jest już ważne, ponieważ nie jest już akceptowane i praktykowane przez świeckich, będących wiernymi interpretatorami głosu Ducha Świętego.

W ramach ćwiczenia tego „wsluchiwanie się” w głos świeckich, zorganizowano sesje dyskusyjne wokół kwestionariuszy rozesłanych przez Sekretariat Synodu Biskupów. W tych dokumentach przygotowawczych poruszano te same kwestie, które były przedmiotem dyskusji na niemieckiej Drodze Synodalnej. Wzywały one parafie do włączenia do dyskusji osób marginalizowanych, w tym osób pozostających w związkach pozamałżeńskich lub cudzołożnych oraz homoseksualistów. Oczywiście grupy katolickich homoseksualistów nie zwlekały z wysłaniem przedstawicieli do jak największej liczby parafii, aby wpłynąć na kształt dyskusji.

Sekretariat Synodu otworzył również stronę internetową, aby móc otrzymywać zgłoszenia od grup katolickich, które ruch homoseksualny wykorzystał do reklamowania swoich pomysłów. Najbardziej znaczącym przypadkiem było opublikowanie na oficjalnej stronie internetowej rysunku grupy młodych ludzi trzymających się za ręce i unoszących ramiona, w nieco mściwej postawie świętowania, wokół homoseksualnego aktywisty „Gay Pride” z dziewczyną w szatach kapłańskich u jego boku.

W sekcji dokumentacyjnej tej samej strony internetowej, New Ways Ministry zamieściło link do filmu zachęcającego swoich członków do udziału w Synodzie. Jednak urzędnik świadomy wcześniejszych potępień stowarzyszenia przez Watykan i Konferencję Episkopatu USA usunął link. Gdy stowarzyszenie zaprotestowało, dyrektor ds. komunikacji Synodu przywrócił wideo i wysłał przeprosiny „do wszystkich osób LGBT i członków New Ways Ministries za spowodowany ból”. Stowarzyszenie ciepło przyjęło to, co określiło jako „historyczne” przyznanie się Kościoła do „krzywdy, jaką taka zniewaga wyrządziłaby osobom LGBTQ i całemu Kościołowi”¹⁴⁴.

144 Nicole Winfield, “Vatican Apologizes for Removing Catholic LGBT Advocacy Group From Synod Website”, America, 13 grudnia 2021: <https://www.americamagazine.org/politics-society/2021/12/13/vatican-new-ways-ministry-synod-242024>.

Nic dziwnego, że biorąc pod uwagę ten przykład i presję z góry, wiele parafialnych raportów i krajowych podsumowań wspominało o potrzebie pełnej akceptacji osób homoseksualnych. W wielu przypadkach pojawiły się formalne żądania, aby Kościół zmienił swoją doktrynę, akceptując wszystkich tych, którzy „kochają się nawzajem” i żyją razem w związku małżeńskim bez ślubu: konkubiny, wspólnoty życia, osoby rozwiedzione, które zawarły ponowne „małżeństwa” cywilne, oraz homoseksualistów.

Nagłówki mediów donosiły, że żądania te zostały uwzględnione w krajowych raportach synodalnych: „Synod w Luksemburgu wzywa do »małżeństw homoseksualnych«”¹⁴⁵; „Włoscy katolicy wzywają do zwrócenia większej uwagi na osoby LGBTQ”¹⁴⁶; „W raportach synodalnych amerykańscy katolicy wzywają do przyznania przywódczej roli kobietom i akceptacji osób LGBTQ”¹⁴⁷; „Hiszpańskie archidiecezje chcą zniesienia celibatu, wyświęcania kobiet i akceptacji związków osób tej samej płci”¹⁴⁸. Uradowana strona „Cristianos Gay” ponownie opublikowała tytuł magazynu internetowego jezuickiego Uniwersytetu Vale dos Sinos: „W miarę postępów Globalnego Synodu, włączanie LGBTQ+ staje się ważnym tematem w raportach krajowych”¹⁴⁹.

Przed kontynentalnym etapem Synodu jego Sekretariat przedstawił dokument roboczy mający na celu syntezę raportów krajowych pod sugestywnym tytułem: „Rozszerz przestrzeń twojego namiotu”.

145 Luke Coppen, “Luxembourg Synod Calls for ‘Gay Marriage’”, *The Catholic Thing*, 28 lipca 2022, <https://www.thecatholicthing.org/2022/07/28/luxembourg-synod-calls-for-gay-marriage/>.

146 “I cattolici italiani chiedono più attenzione per le persone Lgbtq”, *Open.Online*, 18 sierpnia 2022, <https://www.open.online/2022/08/18/cattolici-italiani-accoglienza-persone-lgbtq/>.

147 Brian Fraga, “In Synod Reports, US Catholics Call for Women’s Leadership, LGBTQ Welcoming”, *National Catholic Reporter*, 16 sierpnia 2022, <https://www.ncronline.org/news/synod-reports-us-catholics-call-womens-leadership-lgbtq-welcoming>.

148 “Arquidioceses espanholas querem fim do celibato, ordenação de mulheres e aceitação de uniões do mesmo sexo”, *ACIDigital*, 7 czerwca 2022, <https://www.acidigital.com/noticia/52312/arquidioceses-espanholas-querem-fim-do-celibato-ordenacao-de-mulheres-e-aceitacao-de-uniões-do-mesmo-sexo>

149 “A medida que avanza el Sínodo Global, la inclusión LGBTQ+ es un tema destacado en los informes nacionales”, *CristianosGays.com*, 27 sierpnia 2022, <https://www.cristianosgays.com/2022/08/27/a-medida-que-avanza-el-sinodo-global-la-inclusion-lgbtq-es-un-tema-de-stacado-en-los-informes-nacionales/>

Sekcja zatytułowana „Słuchanie tych, którzy czują się zaniedbani i wykluczeni” odnosiła się do tych, którzy na poprzednim etapie odczuwali „napięcie między przynależnością do Kościoła a własnymi relacjami afektywnymi, jak: rozwodnicy żyjący w ponownym związku małżeńskim, samotni rodzice, osoby żyjące w małżeństwie poligamicznym, osoby LGBTQ itp.”¹⁵⁰.

Ten sam dokument sugerował „radikalne włączenie” wszystkich tych, którzy czuli się marginalizowani. W artykule dla jezuickiego magazynu „America” kardynał Robert McElroy, biskup San Diego, szybko wyjaśnił to sformułowanie i wskazał na jego sakramentalne konsekwencje. W przeciwieństwie do św. Pawła (zob. 1 Kor. 11, 27, 29) zaproponował, aby rozwiedzeni katolicy, którzy zawarli ponowne małżeństwa lub homoseksualiści szukający łaski Bożej w swoim życiu nie byli kategorycznie wykluczeni z przyjmowania Komunii Świętej podczas Mszy¹⁵¹. Na odpowiedź nie trzeba było długo czekać. Thomas Paprocki, biskup Springfield w stanie Illinois, były przewodniczący Komisji Prawa Kanonicznego Konferencji Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych, nie wymieniając kard. McElroy’a z nazwiska, napisał dla „First Things” artykuł zatytułowany: *Imagining a Heretical Cardinal* („Wyobrażając sobie heretyckiego kardynała”)¹⁵².

Dążąc do realizacji tego radykalnego programu akceptacji, kardynał Jean-Claude Hollerich, arcybiskup Luksemburga, główny sprawozdawca Synodu na temat synodalności, stwierdził w wywiadzie dla watykańskiej strony internetowej: „Każdy jest powołany. Nikt nie jest wykluczony: nawet rozwodnicy, nawet homoseksualiści, nikt. Królestwo Boże nie jest ekskluzywnym klubem. Otwiera swoje drzwi dla wszystkich bez dyskryminacji”¹⁵³.

150 Sekretariat Generalny Synodu Biskupów, „Rozszerz przestrzeń twego namiotu”: Dokument roboczy dla etapu kontynentalnego, nr 39, Synod.org.pl, https://synod.org.pl/wp-content/uploads/2022/11/Dokument_roboczy_dla_etapu_kontynentalnego_PL_ver2.pdf.

151 Zob.: Robert W. McElroy, “Cardinal McElroy on ‘Radical Inclusion’ for L.G.B.T. People, Women and Others in the Catholic Church”, *America*, 24 stycznia 2023, <https://www.americamagazine.org/faith/2023/01/24/mcelroy-synodality-inclusion-244587>.

152 Thomas J. Paprocki, “Imagining a Heretical Cardinal,” *First Things*, 28 lutego 2023, <https://www.firstthings.com/web-exclusives/2023/02/imagining-a-heretical-cardinal>.

153 “Relator do Sinodo da Sinodalidade defende uniões homossexuais e de divorciados em entrevista a site da Santa Sé”, *ACIDigital*, 26 października 2022, <https://www.acidigital.com/noticia/53606/relator-do-sinodo-da-sinodalidade-defende-uniões-homossexuais-e-de-divorciados-em-entrevista-a-site-da-santa-se>.

Po otrzymaniu raportów z sesji Etapu Kontynentalnego, Sekretariat Synodu przygotował *Instrumentum Laboris* z serią oświadczeń i pytań do dyskusji podczas Sesji Plenarnej w Watykanie. Ten roboczy dokument jeszcze bardziej zagęścił atmosferę: „Dokumenty końcowe zgromadzeń kontynentalnych często wspominają o tych, którzy nie czują się akceptowani w Kościele, takich jak rozwiedzeni, którzy zawarli ponowne małżeństwa, osoby w małżeństwach poligamicznych lub osoby LGBTQ+”.

Doprowadziło to do pytania: „Jak możemy stworzyć przestrzeń, w której ci, którzy czują się zranieni przez Kościół i niemile widziani przez wspólnotę, będą mogli poczuć się uznani, przyjęci, będą mogli swobodnie zadawać pytania i nie być osądzeni?. W świetle posynodalnej adhortacji apostolskiej *Amoris laetitia*, jakie konkretne kroki są potrzebne, aby przyjmując tych, którzy czują się wykluczeni z Kościoła ze względu na swój status lub seksualność (na przykład rozwodnicy, którzy zawarli ponowne małżeństwa, osoby w małżeństwach poligamicznych, osoby LGBTQ+ itp.”¹⁵⁴

Aby poprowadzić debaty w kierunku tej otwartości, papież Franciszek zaprosił dominikanina o. Timothy’ego Radcliffe’a do wygłoszenia rekollekcji dla uczestników Zgromadzenia Plenarnego Synodu w przeddzień jego inauguracji. O. Radcliffe jako mistrz generalny swojego zakonu zasłynął z przyjmowania nowicjuszy z zakorzenioną tendencją homoseksualną, wbrew wcześniejszym instrukcjom Stolicy Apostolskiej. Ponadto wywołał oburzenie konserwatywnych anglikanów swoim wkładem w tak zwany „Raport Pillinga” (na temat ludzkiej seksualności) autorstwa grupy roboczej anglikańskich biskupów, który posłużył jako podstawa prawna dla częściowego zatwierdzenia homoseksualnych „małżeństw” religijnych w Kościele anglikańskim.

W drugiej części tego raportu, poświęconej kwestiom etycznym praktyk homoseksualnych, o. Radcliffe nie zawahał się przed bluźnierstwem pisząc, że gdy rozważamy związki osób tej samej płci, „nie możemy zaczynać od pytania, czy jest to dozwolone, czy zabronione! Musimy zapytać, co to oznacza i jak dalece jest to eucharystyczne. Z pewnością taki związek może być szczery, wrażliwy, czuły, wzajemny i pozbawiony przemocy. Myślę więc, że pod wieloma względami może być wyrazem

154 XVI Zwyczajne Zgromadzenie Plenarne Synodu Biskupów dla Kościoła Synodalnego: „Wspólnota, uczestnictwo, misja – Instrumentum laboris sesji I”, październik 2023: <https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2023/06/20/0456/01015.html#en>.

daru Chrystusa z samego siebie”¹⁵⁵.

Oprócz głoszenia rekolekcji, o. Radcliffe dzielił się swoimi duchowymi refleksjami na początku każdej cotygodniowej sesji. W ostatniej z nich, wspominając o kanadyjskiej dziewczynie, która wywołała współczucie, informując o samobójstwie swojej siostry, dominikanin podkreślił: „Wielu z nas płakało, gdy usłyszeliśmy o tej młodej kobiecie, która popełniła samobójstwo, ponieważ była biseksualna i nie czuła się mile widziana w Kościele. Mam nadzieję, że to nas zmieniło. Ojciec Święty przypomniał nam, że wszyscy są mile widziani”¹⁵⁶.

Pomimo tej emocjonalnej presji, ku przerażeniu o. Jamesa Martina i innych bojowników „budowania mostów” z ruchem homoseksualnym, dokument końcowy pierwszej sesji synodu nie poruszył tematu akceptacji homoseksualistów, ani nie użył akronimu LGBT, dzięki sprzeciwowi wielu ojców synodalnych, a zwłaszcza delegacji episkopatów Afryki.

Ten wewnętrzny opór w Zgromadzeniu Plenarnym Synodu wobec postępów agendy homoseksualnej nie powstrzymał papieża Franciszka i kardynała Fernándeza przed opublikowaniem półtora miesiąca później deklaracji *Fiducia supplicans*, co nastąpiło w bardzo niesynodalny sposób, a nawet bez konsultacji z innymi członkami Dykasterii Nauki Wiary.

155 Joan Frawley Desmond, “Father Timothy Radcliffe’s Designation as Synod on Synodality’s Retreat Master Stirs Anxiety”, National Catholic Register, 27 stycznia 2023, <https://www.ncregister.com/news/father-timothy-radcliffe-s-designation-as-synod-on-synodality-s-retreat-at-master-stirs-anxiety>.

156 Colm Flynn, “Synod on Synodality Report”, EWTN News Nightly, 19 października 2023, <https://www.ewtnvatican.com/articles/synod-on-synodality-report-1711>.

ROZDZIAŁ 10

Błogosławienie homoseksualnych związków partnerskich: pierwszy krok w kierunku „radykałnego włączania”

W wojnie kulturowej o normalizację homoseksualizmu symboliczne wydarzenia są równie ważne, a może nawet ważniejsze od propagowania idei, ponieważ mobilizują ludzkie emocje i uczucia, które dziś dla większości opinii publicznej liczą się bardziej niż zasady.

Jednym z pierwszych ustępstw, jakie ruch homoseksualny musiał uzyskać od Kościoła katolickiego, było błogosławienie przez księży, jego przedstawicieli, par homoseksualnych, które się do nich zgłaszały. Na przykład, od momentu swego powstania w 1991 roku, Chrześcijańskie Stowarzyszenie Lesbijek, Gejów, Transseksualistów i Biseksualistów Katalonii (A.C.G.I.L.L.) co roku kontaktuje kilka par homoseksualnych z „pięcioma lub sześcioma zaufanymi kapłanami”, którzy są gotowi po-błogosławić ich związek podczas ceremonii, która zawsze odbywa się „z zachowaniem najwyższej dyskrecji”, „bez zdjęć lub jakiegokolwiek publiczności”, w domu samych partnerów, albo w kościele, w którym pełni posługę kapłan¹⁵⁷.

W Niemczech rzecznik Wspólnoty „Homoseksualiści i Kościół” powiedział magazynowi „Der Spiegel”, że praktykowane są ceremonie, w których pary homoseksualne potajemnie, w obecności najbliższych przyjaciół, rodzeństwa lub rodziców, otrzymują błogosławieństwo i niekiedy tradycyjnie wymieniają się obrączkami. Opisując jedną z takich ceremonii, która odbyła się w Kolonii, powiedział: „To było jak msza ślubna z udziałem około trzydziestu osób, błogosławieństwem obrączek i klasycznymi obrzędami ślubnymi”, podczas gdy organy grały pieśń „Wielki Boże, chwalimy Cię”¹⁵⁸.

157 “Bendición clandestina de parejas LGTBI: una organización une a sacerdotes y parejas”, El Confidencial, 1 lipca 2021: https://www.elconfidencial.com/espana/2021-07-01/sacerdotes-catalanes-bendicen-clandestino-parejas-homosexuales_3161276/.

158 „Riskanter Segen für gleichgeschlechtliche Paare”, Spiegel, 9 sierpnia 2003, <https://www.spiegel.de/spiegel/vorab/a-260660.html>.

To samo działo się przez dziesięciolecia w praktycznie każdym kraju, w którym istniały stowarzyszenia homoseksualistów deklarujących się jako katolicy oraz księża, którzy działali dla nich jako kapelani. Czasami nie organizowali oni formalnej ceremonii, choćby tylko prywatnej, a jedynie nieformalne błogosławieństwo pary podczas wizyty domowej, jak to ujawnił w wywiadzie dla austriackiej telewizji Gery Kezler, organizator wiedeńskiego Life Ball, największej w Europie zbiórki pieniędzy na rzecz chorych na AIDS. 15 sierpnia 2018 roku, w święto Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, zaprosił grupę przyjaciół na obiad do swojego wiejskiego domu, a przy tej okazji kardynał Christoph Schönborn, arcybiskup Wiednia, pobłogosławił po posiłku gospodarza wraz z jego partnerem. Następnie otworzyli butelkę szampana, a korek rozbił cenny talerz z miśnieńskiej porcelany. Współpraca kardynała Schönborna z parą homoseksualistów rozpoczęła się dziewięć miesięcy wcześniej, kiedy wspólnie zorganizowali występ „Drag Queen” Thomasa Neuwirtha (pseudonim sceniczny: Conchita Wurst) w katedrze św. Szczepana – wydarzenie upamiętniające ofiary AIDS¹⁵⁹.

Ruch homoseksualny nie przestał jednak na prywatnych ceremoniach. Musiał zacząć organizować publiczne obrzędy błogosławieństwa. Najlepszą okazją do tego był dzień św. Walentego, kiedy to wiele parafii organizowało Msze, po których następowało błogosławieństwo zaręczonych i żonatyh par. Pary homoseksualne mogły z łatwością pojawić się na Mszy i ustawić się w kolejce, aby otrzymać błogosławieństwo. Ponadto jako zachęta posłużyła do tego wiedeńska katedra, ponieważ austriacki program telewizji publicznej sfilmował jedno z takich wydarzeń, a rektor katedry otrzymał publiczne podziękowania od homoseksualnej pary¹⁶⁰.

159 Zob.: Christa Pongratz-Lippitt, “Cardinal Leads First-Ever AIDS Day Requiem in Vienna Cathedral”, *La Croix*, 4 grudnia 2017, <https://international.la-croix.com/news/culture/cardinal-leads-first-ever-aids-day-requiem-in-vienna-cathedral/6492>. Zob. Także: hasło “Conchita Wurst” w Wikipedii: https://pl.wikipedia.org/wiki/Conchita_Wurst

160 Zob.: Josef Wallner, “Mehr als ein normaler Segen”, *Kirchenzeitung.at*, 28 kwietnia 2020, <https://www.kirchenzeitung.at/site/themen/gesellschaftsoziales/mehr-als-ein-normaler-segen>.

Stopniowo księża promujący takie ceremonie błogosławieństw nadawali im coraz większy rozgłos, zwłaszcza w Niemczech, Austrii i Szwajcarii. Jednym z najbardziej skandalicznych przypadków był ks. Christoph Simonsen. W 2003 r. zorganizował on pięć ceremonii błogosławieństwa dla par homoseksualnych w obecności trzystu osób w swoim kościele Maria Hilf (Matki Bożej Wspomożycielki) w Mönchengladbach, w diecezji Akwizgranu. Ceremonia miała miejsce w trakcie Liturgii Słowa z modlitwami i czytaniem biblijnymi, a homoseksualne pary zasiadały w pierwszym rzędzie. Wyjaśniając swoje działania przed radą diecezjalną, ks. Simonsen powiedział, że „wzmocnienie ugruntowanych związków partnerskich osób tej samej płci” ma „wyzwalającą moc”¹⁶¹.

Być może najgłośniejszy przypadek miał miejsce w lutym 2021 r. w Argentynie, ojczystym kraju papieża Franciszka. W patagońskim mieście Ushuaia „podczas ceremonii religijnej, która obejmowała wszystkie tradycyjne elementy kultu katolickiego” salezjański proboszcz celebrował związek sekretarza edukacji i podsekretarza ds. różnorodności prowincji Tierra del Fuego (Ziemia Ognista). Ten ostatni urzędnik państwowy jest transseksualistą, który przedstawia się jako kobieta. W ceremonii wzięli udział gubernator prowincji i różni członkowie jego gabinetu, a także były gubernator, za którego kadencji w 2009 r. zawarto pierwsze homoseksualne „małżeństwo” cywilne w Ameryce Łacińskiej. Podczas ceremonii „odczytano Ewangelię, małżonkowie przyrzekli sobie wierność, odmówili Ojciec Nasz i Zdrowaś Mario, a para młoda i wielu z sześćdziesięciu obecnych parafian przyjęło Komunię”¹⁶². Transseksualista w roli panny młodej stwierdził: „Rozmawialiśmy z o. Fabianem o pomysłе przeprowadzenia tej ceremonii, a on się zgodził. Powiedział nam, że ocenia tylko zdolność ludzi do miłości. Oczywiście skonsultował się z diecezją”¹⁶³.

161 “Riskanter Segen für gleichgeschlechtliche Paare”, Spiegel, 9 sierpnia 2003, <https://www.spiegel.de/spiegel/vorab/a-260660.html>.

162 “Un hombre y una mujer trans se casaron por iglesia en Ushuaia con todos los ritos del catolicismo”, La Voz, 6 lutego 2021, <https://www.lavoz.com.ar/ciudadanos/un-hombre-y-una-mujer-trans-se-casaron-por-iglesia-en-ushuaia-con-todos-ritos-del-catolic/>.

163 “Ni perder la fe ni dejar de ser hija de Dios”, Rueda de Prensa, 8 lutego 2021 : <https://ruedade-prensa.com.ar/2021/02/08/ni-perder-la-fe-ni-dejar-de-ser-hija-de-dios/>.

W późniejszym oświadczeniu biskup ograniczył się do stwierdzenia, że „diecezja nie zezwoliła na tę uroczystość” i że „ksiądz, o którym mowa, został już odpowiednio ostrzeżony”. Dodał też: „Towarzysząc wszystkim osobom bez wyjątku w ich uzasadnionym pragnieniu otrzymania Bożego błogosławieństwa, pragniemy podkreślić, że w tym przypadku nie mamy do czynienia z sakramentem małżeństwa, zgodnie z tym, w co wierzy i utrzymuje Kościół”¹⁶⁴. Kim był ten biskup? Jorge Ignacio García Cuerva, którego papież Franciszek awansował później na arcybiskupa Buenos Aires i prymasa Argentyny.

Księża, którzy otwarcie naruszali przepisy kanoniczne i zasady ustanowione w dokumentach Stolicy Apostolskiej, rzadko byli karani. Najbardziej wymowny był przypadek maltańskiego dominikanina, o. Marka Montebello, który w 2015 r. pobłogosławił obrączki podczas prywatnej ceremonii zaręczynowej dwóch znanych homoseksualistów. Zdjęcie z tego wydarzenia zostało opublikowane na Facebooku, co pociągnęło za sobą reportaż w wiodącej maltańskiej gazecie i wiele kontrowersji. Natychmiast jednak na Facebooku powstała grupa wspierająca kapłana. Arcybiskup Charles Scicluna i przełożony dominikanów na Malcie wezwali sprawcę zamieszania na spotkanie, na którym jednak nie nałożono na niego żadnych kar kościelnych. W oświadczeniu archidiecezja potwierdziła:

„Podczas serdecznego spotkania arcybiskup zachęcił o. Marka do kontynuowania jego działalności na rzecz osób homoseksualnych i poprosił, aby w swojej posłudze nadal przestrzegał praktyki i dyscypliny kościelnej, zwłaszcza w celebracji świętych obrzędów i rytuałów kościelnych.

O. Mark podziękował arcybiskupowi i wikariuszowi generalnemu za ich wsparcie i zgodził się w swojej posłudze duszpasterskiej dla osób homoseksualnych nadal przestrzegać praktyk i dyscypliny kościelnej”¹⁶⁵.

164 “El obispo de Río Gallegos dice que no autorizó la ceremonia ni hubo matrimonio en la profanación oficiada por un salesiano”, InfoCatólica, 9 lutego 2021, <https://www.infocatolica.com/?t=noticia&cod=39795>.

165 Robert Shine, “Priest Blesses Same-Gender Couple’s Engagement in Malta; Archbishop Remains Calm”, New Ways Ministry, 15 kwietnia 2015, <https://www.newwaysministry.org/2015/04/15/priest-blesses-same-gender-couples-engagement-in-malta-archbishop-remains-calm/>.

Ta bezkarność tylko zachęciła postępową frakcję kościelną do obrony potrzeby oficjalnej akceptacji dla ceremonii błogosławieństwa i przygotowania specjalnego rytuału dla związków homoseksualnych. Presja ta była szczególnie silna w Austrii i Niemczech.

W 2015 r., podczas Synodu o Rodzinie, Centralny Komitet Niemieckich Katolików (ZdK) zaproponował „dalszy rozwój form liturgicznych, w szczególności błogosławieństwa związków osób tej samej płci, ponownych związków osób wcześniej rozwiedzionych oraz ważnych decyzji w życiu rodzinnym”¹⁶⁶. Kilku niemieckich biskupów powtórzyło później tę propozycję. W styczniu 2018 r. Franz-Josef Bode, biskup Osnabrück, powiedział w wywiadzie dla niemieckich dziennikarzy, że błogosławienie związków homoseksualnych jest w niemieckich kościołach katolickich możliwe¹⁶⁷. W następnym miesiącu kardynał Reinhard Marx, arcybiskup Monachium i Fryzycji, ówczesny przewodniczący Konferencji Episkopatu Niemiec, również dał w wywiadzie do zrozumienia, że takie błogosławieństwa są możliwe¹⁶⁸.

W następnym roku prestiżowe wydawnictwo Herder wydało książkę pt. *Mit Dem Segen Der Kirche? Gleichgeschlechtliche Partnerschaft Im Fokus Der Pastoral* („Z błogosławieństwem Kościoła? Partnerstwo osób tej samej płci w centrum uwagi duszpasterstwa”) pod redakcją Stephana Loosa, Michaela Reitemeyera i Georga Trettina, z przedmową Franza-Josefa Bode, biskupa Osnabrück, i Stefana Hessego, arcybiskupa Hamburga. Publikacja zawierała również antologię wykładów wygłoszonych podczas sympozjum Akademii diecezjalnej Osnabrück na temat dopuszczalności obrzędu błogosławienia związków homoseksualnych. Według Loosa, w ramach prawa kanonicznego już istnieje taka możliwość: „Pod pewnymi warunkami lokalny biskup może wydać normy dotyczące liturgii, które mogą również obejmować błogosławieństwa”¹⁶⁹.

166 ZdK, „Zwischen Lehre und Lebenswelt Brücken bauen—Familie und Kirche in der Welt von heute”, ZdK.de, dostęp: 19 kwietnia 2024, <https://www.zdk.de/veroeffentlichungen/erklarungen/detail/Zwischen-Lehre-und-Lebenswelt-Bruecken-bauen-Familie-und-Kirche-in-der-Welt-von-heute-225w/>.

167 Zob.: „Bischof Bode für Segnung von Homo-Paaren”, NDR.de, 10 stycznia 2018, <https://web.archive.org/web/20180110181002/>; <https://www.ndr.de/nachrichten/niedersachsen/Bischof-Bode-fuer-Segnung-von-Homo-Paaren,segnung100.html>.

168 Zob.: „Kardinal Marx und die Segnung von Homo-Paaren”, Katholisches.info, 5 lutego 2018, <https://katholisches.info/2018/02/05/kardinal-marx-und-die-segnung-von-homo-paaren/>.

169 Christoph Paul Hartmann, „Ist ein Segen für homosexuelle Paare möglich?” Katholisch.de, 29 sierpnia 2019: <https://www.katholisch.de/artikel/22758-ist-ein-segen-fuer-homosexuelle-pa>

W 2020 r. Komisja Liturgiczna Konferencji Episkopatu Austrii, pod przewodnictwem arcybiskupa Salzburga, Franza Lacknera, zwróciła się do liturgistów, o. Ewalda Volggera i Floriana Wegscheidera, z prośbą o opracowanie z udziałem różnych specjalistów studium na temat możliwości oficjalnego błogosławieństwa związków homoseksualnych. Rezultatem była książka pt. *Benediktion von gleichgeschlechtlichen Partnerschaften* („Błogosławieństwo partnerstw jedнопłciowych”), opublikowana przez Katolicki Uniwersytet w Linzu. Pierwsza połowa książki dotyczy „małżeństw” osób tej samej płci w Austrii z punktu widzenia etyki i bibliistyki. Druga połowa omawia aspekty liturgiczne i zawiera sugestie dotyczące obrzędów błogosławieństwa¹⁷⁰.

Z uwagi na rozprzestrzenianie się publicznych ceremonii błogosławienia związków homoseksualnych, a także na sprzyjające im publikacje i deklaracje, pewien biskup wysłał do Kongregacji Nauki Wiary zapytanie w formie *dubium* dotyczące legalności takich błogosławieństw. Po szczegółowym przeanalizowaniu pytania, 15 marca 2021 r. Kongregacja opublikowała wspomniane w pierwszym rozdziale niniejszej książki *responsum*, które zasadniczo stwierdza, że Kościół nie ma uprawnień do błogosławienia związków osób tej samej płci, ponieważ to, co jest błogosławione, musi być obiektywnie i pozytywnie zgodne z Bożym planem¹⁷¹. Pod *responsum* znalazł się podpis zarówno prefekta Kongregacji, kardynała Luisa Ladarii, jak i sekretarza, arcybiskupa Giacomo Morandi’ego.

W następną niedzielę, podczas modlitwy Anioł Pański papież Franciszek dwukrotnie mówił o Bożym stylu „bliskości, współczucia i czułości”, który musi być propagowany „nie teoretycznymi potępieniami, ale gestami miłości”, przewyciężając „nieporozumienia, trudności lub prześladowania, roszczenia legalizmu lub klerykalnego moralizmu”¹⁷².

[are-moeglich](#).

170 Zob.: Christa Pongratz-Lippitt, “New Book Charts Path to Same-Sex Benedictions”, *The Tablet*, 6 maja 2020: <https://www.thetablet.co.uk/news/12869/new-book-charts-path-to-same-sex-benedictions>.

171 Zob.: Kongregacja Nauki Wiary, *Responsum ad dubium* odnośnie udzielania błogosławieństwa związkom osób tej samej płci, 22 lutego 2021: https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20210222_responsum-dubium-unioni_pl.html

172 Gerard O’Connell, “Vatican Sources Suspect Pope Francis Was Distancing Himself From CDF Statement on Same-Sex Unions in Address”, *America*, 21 marca 2021: <https://www.americamagazine.org/faith/2021/03/21/pope-francis-same-sex-unions-statement-240291>.

Według korespondenta magazynu „America” w Rzymie, dobrze poinformowane źródła watykańskie zinterpretowały te słowa papieża jako aluzję do oświadczenia Kongregacji Nauki Wiary i zdystansowanie się od niego.

W każdym razie tydzień później około 120 niemieckich księży powołało do życia inicjatywę „Liebe Gewinn” czyli: „Miłość zwycięża”, zapraszając partnerów, którzy żyją razem w związkach pozamałżeńskich, w tym homoseksualistów, do otrzymania błogosławieństwa w swoich parafiach lub kaplicach. Dodatkowo, podczas ceremonii kobiety wygłaszały kazania z ambon, co jest również zabronione przez dyscyplinę Kościoła katolickiego.

W tym samym czasie 230 niemieckojęzycznych teologów podpisało protest wystosowany przez grupę roboczą z Uniwersytetu w Münster przeciwko *responsum* Kongregacji Nauki Wiary, deklarując: „Wierzymy, że życie i miłość par tej samej płci nie są mniej warte przed Bogiem niż życie i miłość każdej innej pary”¹⁷³. Dwóch księży z Würzburga zebrało ponad 2000 podpisów poparcia od swoich parafian.

Wiele kościołów w Niemczech wywiesiło tęczaowe flagi na swoich dzwonicach lub portykach w proteście przeciw stanowisku Stolicy Apostolskiej. W następnym roku inicjatywa „Liebe Gewinn” odbyła się ponownie w maju w ponad stu kościołach katolickich w Niemczech, w tym w katedrze w Magdeburgu. W Essen biskup pomocniczy Ludger Schepers wziął udział w tym wydarzeniu, po raz pierwszy publicznie błogosławiąc homoseksualnych partnerów¹⁷⁴.

Nie zważając na oficjalne *responsum*, które papież Franciszek niechętnie zatwierdził na początku 2022 r., diecezja Liège we francuskojęzycznej Belgii opublikowała broszurę zatytułowaną: „Przyjmować, towarzyszyć i realizować w modlitwie projekt życiowy osób homoseksualnych”. Została ona przedstawiona papieżowi Franciszkowi w lipcu tego samego roku.

173 “More Than 230 German Theologians Protest Vatican Statement Against Blessings for Same-Sex Unions”, America, 22 marca 2021: <https://www.americamagazine.org/faith/2021/03/22/germany-theologians-same-sex-unions-blessing-vatican-240293>.

174 Zob.: “Erster Bischof bei Segnung queerer Paare dabei”, Die Tagespost, 10 maja 2022: <https://www.die-tagespost.de/kirche/aktuell/erster-bischof-bei-segnung-queerer-paare-dabei-art-228419>.

Dwa miesiące później flamandzkojęzyczni biskupi, pod przewodnictwem kardynała Jozefa De Kesela, ówczesnego przewodniczącego Konferencji Episkopatu Belgii, opublikowali trzystronicowy dokument zatytułowany: „Duszpasterstwo bliskie osobom homoseksualnym: Ku przyjaznemu Kościołowi, który nie wyklucza nikogo”. Stwierdzono w nim: „Związek ten, choć nie jest małżeństwem kościelnym, również może być źródłem pokoju i wspólnego szczęścia dla zaangażowanych w niego osób”. Tekst kończy się „Modlitwą o miłość i wierność”, która została powszechnie przyjęta jako liturgia błogosławieństwa par homoseksualnych¹⁷⁵.

Flamandzkich biskupów poparł kardynał Hollerich. Zapytany przez Vatican Media, oficjalny portal Stolicy Apostolskiej, czy proponowana przez nich liturgia może być stosowana pomimo zakazu Stolicy Apostolskiej, odpowiedział: „Szczere mówiąc, nie wydaje mi się, aby ta kwestia została rozstrzygnięta”¹⁷⁶.

W marcu 2023 r. Niemiecka Droga Synodalna zdecydowaną większością głosów zatwierdziła dokument zatytułowany „Obrzędy błogosławieństwa dla kochających się par”. W buncie przeciw Watykanowi trzydziestu ośmiu biskupów głosowało za, tylko dziewięciu było przeciw, a jedenastu tchórzliwie wstrzymało się od głosu¹⁷⁷.

Najbardziej skandaliczne jest to, że głównym czynnikiem, który przyczynił się do takiego rozkładu głosów, było przemówienie biskupa Johana Bonny’ego. Poinformował on w nim, że podczas ostatniej wizyty *ad limina* biskupi flamandzcy przedstawili papieżowi Franciszkowi tekst liturgicznego obrzędu błogosławienia partnerów w związkach pozamałżeńskich, w tym par homoseksualnych. Hierarcha relacjonował:

175 “Belgian Bishops Publish Text for Same-Sex Blessings”, The Pillar, 20 września 2022, <https://www.pillaratholic.com/p/belgian-bishops-signal-approval-of-same-sex-blessings>.

176 “Relator do Sinodo da Sinodalidade defende uniões homossexuais e de divorciados em entrevista a site da Santa Sé”, ACIDigital, 26 października 2022: <https://www.acidigital.com/noticia/53606/relator-do-sinodo-da-sinodalidade-defende-uniões-homossexuais-e-de-divorciados-em-entrevista-a-site-da-santa-se>.

177 Zob. Jonathan Liedl, “German Synodal Way Approves Same-Sex Blessings, Lay Preaching, and Reexamination of Priestly Celibacy”, Catholic News Agency, 10 marca 2023, <https://www.catholicnewsagency.com/news/253842/german-synodal-way-approves-same-sex-blessings-lay-preaching-and-reexamination-of-priestly-celibacy>.

„Papież odpowiedział: ‘To wasza decyzja, rozumiem’. Dwa razy [papież] zapytał: ‘Czy wszyscy się zgadzacie, czy wszyscy jesteście razem w tej sprawie?’. Odpowiedzieliśmy twierdząco”¹⁷⁸.

W obliczu tego prawdziwego tsunami wskazującego na możliwe otwarcie Kościoła na takie ceremonie oraz w obliczu oburzających propozycji przedstawianych w debatach przygotowawczych do Synodu o Synodalności, pięciu kardynałów zawarło w *dubiach* przedstawionych papieżowi Franciszkowi w sprawie Synodu o Synodalności jedno *dubium* z pytaniem: „Czy jest możliwe, aby w pewnych okolicznościach duszpasterz mógł błogosławić związki między osobami homoseksualnymi, sugerując w ten sposób, że zachowanie homoseksualne jako takie nie byłoby sprzeczne z prawem Bożym i drogą osoby ku Bogu?”

Papież odpowiedział, co następuje:

„Obrona obiektywnej prawdy nie jest jedynym wyrazem tej miłości, która składa się również z życzliwości, cierpliwości, zrozumienia, czułości i zachęty..

Dlatego roztropność duszpasterska musi właściwie rozemnieć, czy istnieją formy błogosławieństwa, o które prosi jedna lub więcej osób, które nie przekazują błędnej koncepcji małżeństwa”¹⁷⁹.

Tymi stwierdzeniami papież uchylił rąbka zasłony kryjącej jeszcze wówczas to, co kilka miesięcy później miało stać się głównym postanowieniem *Fiducia supplicans*. Nie akceptując w pełni propozycji formalnych ceremonii liturgicznych – oznaczałoby to bowiem zmianę nauczania dotyczącego etyki seksualnej i małżeństwa – dokument kardynała Fernández de la Hoz proponuje „duszpasterskie” rozszerzenie koncepcji błogosławieństwa, które – co wewnętrznie sprzeczne – rzekomo nie miałyby oznaczać akceptacji grzesznej rzeczywistości błogosławionego związku.

178 “Belgique: le pape a accepté la bénédiction des couples de même sexes [MAJ]”, LaPorteLatine.org, 23 marca 2023: <https://laportelatine.org/actualite/belgique-le-pape-a-accepte-la-benediction-des-couples-de-meme-sexes>.

179 „Papież odpowiada na Dubia pięciu kardynałów”, vaticannews.va, 3 października 2023: <https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2023-10/papiez-odpowiada-na-dubia-pieciu-kardynalow.html>

Ze względu na swoją dwuznaczność, to pośrednie rozwiązanie między formalnym odrzuceniem w *responsum* kardynała Ladarii a formalną aprobatą związków homoseksualnych pożądaną przez niemieckojęzycznych biskupów i Niemiecką Drogę Synodalną, jest z konieczności nie-trwałe. Toruje ono jednak drogę do zmiany nauczania, której domaga się ruch homoseksualny.

ROZDZIAŁ 11

Ostateczny cel: zmiana *Katechizmu Kościoła Katolickiego*

Już w latach siedemdziesiątych XX wieku teolodzy, moralści i duszpasterze zaangażowani w promowanie sprawy homoseksualistów podkreślali, że istnieje tylko jeden sposób na wyeliminowanie dyskryminacji, której osoby homoseksualne są rzekomo ofiarami w Kościele katolickim. Chodziło o to, by jego magisterium pogodziło się z „odkryciem” współczesnej nauki, zwłaszcza Zygmunta Freuda, że pociąg do osób tej samej płci i akty homoseksualne nie są anomalią, a jedynie wariantem ludzkiej seksualności. Konsekwencją tej koniecznej „aktualizacji” doktryny katolickiej byłoby usunięcie z listy grzechów przeciwko szóstemu przykazaniu dobrowolnych aktów homoseksualnych między osobami dorosłymi, jeśli są one spełniane w kontekście stabilnego związku partnerskiego.

Po potępieniu przez Kongregację Nauki Wiary autorów promujących tę doktrynalną ewolucję – która oczywiście obejmowała także „ponowne odczytanie” fragmentów biblijnych potępiających takie związki jako zdeprawowane – promotorzy agendy homoseksualnej w Kościele usunęli się w cień na czas pontyfikatów papieży Jana Pawła II i Benedykta XVI. Wraz z nadejściem papieża Franciszka i jego nauczania „Kim jestem, by osądzać?”, żądania te zaczęto wysuwać ponownie, najpierw ściszym głosem, a w końcu zupełnie otwarcie.

Bezpośrednią przeszkodą jest wyrażone w *Katechizmie Kościoła Katolickiego* nauczanie, że pociąg do osób tej samej płci jest „obiektywnie nieuporządkowany” oraz że „akty homoseksualne są wewnętrznie nieuporządkowane” i kwalifikowane przez Pismo Święte jako „poważna deprawacja”¹⁸⁰.

180 *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2357-2358.

O. James Martin SJ jest prawdopodobnie najbardziej zagorzałym zwolennikiem zmiany Katechizmu. Przedstawia on jego nauki jako poniżające dla osób doznających pociągu do osób tej samej płci. W swojej książce *Building a Bridge* o. Martin poddaje analizie i krytyce postawę Kościoła katolickiego wobec homoseksualnych katolików. Jeśli chodzi o określanie pociągu do osób tej samej płci mianem „nieuporządkowania”, o. Martin pisze: „Wyrażenie to odnosi się do orientacji, a nie do osoby, ale nadal jest niepotrzebnie krzywdzące... Nazywanie seksualności danej osoby ‘obiektywnie nieuporządkowaną’ oznacza powiedzenie jej, że cała jej miłość jest nieuporządkowana. To wydaje się niepotrzebnie okrutne”¹⁸¹.

Amerykański jezuita, animator Outreach, sugeruje zmianę tego wyrażenia na „odmiennie uporządkowane”, co sugerowałoby – jak to słusznie zauważył kanonista, o. Gerald Murray – „że Bóg stworzył dwa różne porządki zachowań seksualnych, które są zarówno dobre, jak i właściwe zgodnie z Jego wolą: Jedni ludzie są homoseksualni z wyraźnego Bożego zamysłu, inni są heteroseksualni z wyraźnego Bożego zamysłu”¹⁸². Jeśli skłonność jest po prostu inna, a nie nieuporządkowana, to działanie zgodnie z tą skłonnością także jest po prostu inne, a nie nieuporządkowane. Aktywność homoseksualna byłaby naturalnym zachowaniem dla „odmiennie uporządkowanych” ludzi. O. Martin subtelnie insynuuje, że Bóg rozmyślnie stworzył niektórych ludzi tak, by byli homoseksualistami. Radzi homoseksualnym katolikom, by zastanowili się nad tym pytaniem: „Bóg, który tworzy tylko dobre rzeczy, stworzył twoje wnętrze. Jak się z tym czujesz?”¹⁸³. W końcowej modlitwie do Boga homoseksualista mówi: „Jezus rozumie mnie i kocha mnie szczególną miłością, ze względu na sposób, w jaki mnie [Boże] stworzyłeś”¹⁸⁴. Każda dezaprobata dla pociągu do osób tej samej płci, a nawet dla aktywności homoseksualnej, byłaby więc sprzeciwem wobec planu Bożego.

181 James Martin SJ, “Building a Bridge: How the Catholic Church and the LGBT Community Can Enter Into a Relationship of Respect, Compassion and Sensitivity” (San Francisco: HarperOne, 2017), s. 46–47.

182 Gerald E. Murray, “Father James Martin Proposes an Alternate Catechism”, National Catholic Register, 10 lipca 2017: <https://www.ncregister.com/features/father-james-martin-proposes-an-alternate-catechism>.

183 J. Martin SJ, “Building a Bridge”, s. 113–14.

184 Tamże, s. 146.

Zapytany przez gazetę diecezjalną w Linzu, czy wprowadzenie oficjalnego błogosławieństwa wymagałoby zmian w Katechizmie, ks. Erwald Volgger, redaktor studium na temat błogosławieństw zleconego przez austriacki episkopat, odpowiedział: „Oczywiście, ponieważ oficjalna liturgia Kościoła musi mieć umocowanie w doktrynie Kościoła. Nie ma innej drogi”. Dodaje: „Nauczanie Kościoła spotyka się z coraz mniejszym oddźwiękiem w społeczeństwie, a Kościół, a w szczególności teologia moralna, opowiada się za nowym podejściem do oceny związków osób tej samej płci”¹⁸⁵.

Kolejnym przywódcą Kościoła, który wezwał do nowej oceny homoseksualizmu, jest kardynał Jean-Claude Hollerich. Reporter niemieckiej katolickiej agencji informacyjnej KNA zapytał go: „Jak obejść nauczanie Kościoła, że homoseksualizm jest grzechem?”. Kardynał odpowiedział:

„Wierzę, że to fałsz...

Uważam więc, że socjologiczno-naukowe podstawy tego nauczania nie są już poprawne, a tym, co wcześniej potępiano, była sodomia”¹⁸⁶.

W innym wywiadzie dla „Glas Koncila”, chorwackiego medium katolickiego, kardynał usprawiedliwiał się, mówiąc: „Kiedy powstawało nauczanie Kościoła, termin homoseksualizm nawet nie istniał. Homoseksualizm to nowe słowo; nawet w czasach św. Pawła ludzie nie mieli pojęcia, że mogą istnieć mężczyźni i kobiety, których pociąga ta sama płeć”.

Dziennikarz zapytał następnie: „A co z licznymi naganami Pawła dotyczącymi sodomii?”. Bez mrugnięcia okiem kardynał odpowiedział: „Sodomia była wówczas postrzegana jako coś czysto orgiastycznego, typowego dla żonatych ludzi, którzy utrzymywali niewolników dla spełniania własnych żądz. Ale jak można potępiać ludzi, którzy nie potrafią kochać inaczej niż tę samą płeć? Dla niektórych z nich możliwe jest zachowanie czystości, ale wzywanie innych do czystości wydaje się być mówieniem do nich po chińsku”.

185 Wallner, „Mehr als ein normaler Segen.”

186 Simon Caldwell, „Cardinal Hollerich: Church Teaching on Gay Sex Is ‘False’ and Can Be Changed”, The Catholic Herald, 3 lutego 2022: <https://catholicherald.co.uk/cardinal-hollerich-church-teaching-on-gay-sex-is-false-and-can-be-changed/>.

Z historycznego punktu widzenia stwierdzenia kardynała Hollericha dotyczące homoseksualności w starożytnym świecie są bezpodstawne, szczególnie w odniesieniu do Grecji, gdzie pederastia była instytucją społeczną, a jej pogańska mitologia zawierała pewne relacje homoerotyczne. Niezależnie od zapisów historycznych, pisząc do Koryntian (zob. 1 Kor 6, 9 w transliterowanej Septuagincie), święty Paweł potępia *arsenokoites* (mężczyznę śpiącego z mężczyzną) i *malakoi* (dosłownie: „miękki, jedwabisty, delikatny”), tj. zarówno aktywnych, jak i pasywnych partnerów w męskim związku homoseksualnym. Nie odnosi się do niewolnika, ale do partnera wyrażającego zgodę. Bardziej skandaliczne jest twierdzenie kardynała, że czystość jest możliwa tylko dla niektórych. Czy wierzy on w moc łaski Bożej? Jego wypowiedź wskazuje na to, że nie.

„Czy to unieważnia ich powołanie do czystości?” – nalegał dalej reporter. Kardynał odpowiedział: „Możemy obarczać ludzi tylko takim moralnym postępowaniem, które są w stanie znieść w swoim świecie. Jeśli będziemy wymagać od nich rzeczy niemożliwych, zniechęcimy ich. Jeśli powiemy, że wszystko, co robią, jest z natury złe, to tak, jakbyśmy powiedzieli, że ich życie nie ma wartości”.

Dziennikarz jednak nie dawał za wygraną: „Przepraszam za to porównanie, ale czy nie jest błędem mówienie komuś, kto ma skłonność do kradzieży, by nie kradł zbyt wiele? Czy nie powinniśmy po prostu powiedzieć: ‘Nie kradnij?’”. Kardynał Hollerich odpowiedział: „Tak, oczywiście, powinniśmy. Ale osoba z tendencją do kradzieży może sobie poradzić bez kradzieży. Osoba homoseksualna zawsze będzie kochać osoby tej samej płci. Nie powinniśmy sprowadzać homoseksualności do nieuporządkowanych relacji seksualnych. To bardzo prymitywny sposób rozumienia osoby ludzkiej”¹⁸⁷.

Po raz kolejny stawiamy pytanie, czy jezuicki arcybiskup Luksemburga wierzy w łaskę Bożą? Jeśli z nadprzyrodzoną pomocą kleptomana „może poradzić sobie bez kradzieży”, to dlaczego osoba o skłonnościach homoseksualnych nie może żyć w czystości?

Inne konferencje biskupów także podzielają pogląd, że katolickie na-

187 Luka Tripalo, “Cardinal Jean-Claude Hollerich on Synodal Challenges, the ‘Woman’ Question, and the Disputes With Church’s Teaching”, Glas-Koncila.hr, 27 października 2023: <https://www.glas-koncila.hr/cardinal-jean-claude-hollerich-on-synodal-challenges-the-woman-question-and-the-disputes-with-churchs-teaching/>.

uczanie na temat ludzkiej seksualności wymaga aktualizacji. Na przykład, niektórzy francuscy biskupi niedawno poprosili papieża o zmodyfikowanie *Katechizmu Kościoła Katolickiego* w taki sposób, aby nie potępiał już aktów homoseksualnych jako „wewnętrznie nieuporządkowanych” i „sprzecznych z prawem naturalnym”. Konferencja Episkopatu Francji powołała nawet specjalną komisję teologów do zbadania możliwości reformułowania nauczania w tej kwestii¹⁸⁸.

Gdy pociąg do osób tej samej płci zostanie uznany za wrodzony i wszczepiony człowiekowi przez Boga, a związki homoseksualne w stabilnym partnerstwie zostaną uznane za niegrzeszne, otworzy się droga do uznania grupy ludzkiej utworzonej przez homoseksualnych partnerów i wszystkie wcześniej urodzone lub prawnie adoptowane dzieci za rodzinę. Dlatego papież Franciszek nalega, aby związki cywilne par homoseksualnych były prawnie uznawane¹⁸⁹. Jednak to nie wystarczy, ponieważ aby skorzystać z „radykalnego włączenia” w życie Kościoła, postępowi katolicy chcą nadać parom homoseksualnym status teologiczny, nawet jeśli nie jest to status małżeństwa w sensie ścisłym.

Próba doktrynalnego uznania takich par homoseksualnych za prawdziwe rodziny miała miejsce podczas pierwszego Synodu o Rodzinie w październiku 2014 roku. Ku zaskoczeniu ojców synodalnych, w *Relatio post disceptationem*, czyli raporcie po debatach, pojawiła się sekcja poświęcona akceptacji homoseksualistów. Została ona wprowadzona przez specjalnego sekretarza Synodu, arcybiskupa Bruno Forte, bez szerokiej dyskusji na ten temat w mniejszych grupach językowych¹⁹⁰.

W raporcie stwierdzono, że „osoby homoseksualne mają dary i zalety, które mogą zaferować wspólnocie chrześcijańskiej”, ponieważ „istnieją przypadki, w których wzajemne wsparcie aż do [samo]poświęcenia jest cennym wsparciem dla życia partnerów”.

188 Zob.: Marguerite de Lasa, Malo Tresca, „Homosexualité: Dans l'Église de France, des initiatives pour faire bouger le discours”, *La Croix*, 3 marca 2023: <https://www.la-croix.com/Religion/Homosexualite-lEglise-France-initiatives-faire-bouger-discours-2023-03-03-1201257664>.

189 Zob.: Dominique Wolton, «Politique et société: Pape François, rencontres avec Dominique Wolton» (Paris: Ed. L'Observatoire, 2017), s. 321–22.

190 Zob.: „Controversy Prompts Vatican to Clarify Synod Midterm”, *Catholic News Agency*, 14 października 2014: <https://www.catholicnewsagency.com/news/30714/controversy-prompts-vatican-to-clarify-synod-midterm>.

Zastanawiano się również, czy wspólnoty będą w stanie zaferować im dobre przyjęcie poprzez „zaakceptowanie i docenienie ich orientacji seksualnej” – czemu oczywiście towarzyszyło następujące pobożne sformułowanie – „bez naruszania katolickiej doktryny dotyczącej rodziny i małżeństwa”¹⁹¹. Paragrafy te zostały wyłączone z raportu końcowego i nie pojawiły się w kontrowersyjnej posynodalnej adhortacji *Amoris laetitia*.

Jednak dwa oświadczenia wywarły w tych miesiącach znaczący wpływ. Johan Bonny, biskup Antwerpii, udzielił flamandzkiej gazecie „De Morgen” wywiadu, w którym stwierdził: „Fundamentalne wartości są dla mnie ważniejsze niż kwestie instytucjonalne. Etyka chrześcijańska zakłada trwałe relacje, w których wyłączność, wierność i troska o siebie nawzajem mają kluczowe znaczenie”. Stwierdził również: „W Kościele musimy dążyć do formalnego uznania związku, który jest również realizowany w wielu parach homoseksualnych. Podobnie jak w społeczeństwie istnieje różnorodność ram prawnych dla partnerów, muszą istnieć różne formy uznania [w Kościele]”¹⁹².

Drugim głosem, który wywołał reperkusje, był opublikowany w jezuickim czasopiśmie „Civiltà Cattolica” wywiad z kardynałem Christophem Schönbornem, arcybiskupem Wiednia i jednym ze sprawozdawców Synodu o Rodzinie. Hierarcha poinformował w nim, że podczas Synodu nalegał na analogię, jaką można przeprowadzić między partnerami żyjącymi wspólnie bez ślubu a Kościołami chrześcijańskimi oddzielnymi od Rzymu. Tak jak te ostatnie posiadają (według Soboru Watykańskiego II) elementy prawdy i świętości oraz dążą do jedności katolickiej, tak związki cywilne zawierają również pozytywne aspekty zaangażowania, które są bardziej znaczące niż zwykle konkubinaty, co zbliża je do małżeństwa sakramentalnego. Dlatego kardynał podsumował: „Powinniśmy spojrzeć na wiele sytuacji współżycia nie tylko z punktu widzenia tego, czego brakuje, ale także z punktu widzenia tego, co już jest obecne”¹⁹³.

191 “Relatio post disceptationem” del Relatore generale, Card. Péter Erdő” (13 października 2014), nr 50, Vatican.va, <https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2014/10/13/0751/03037.html>.

192 Remy Amkreutz, Koen Vidal, “Bonny wil kerkelijke erkenning holebi’s”, DeMorgen.be, 27 grudnia 2014, <https://www.demorgen.be/nieuws/bonny-wil-kerkelijke-erkenning-holebi-s~b6075518/>.

193 Antonio Spadaro, “Matrimonio e conversione pastorale: Intervista al cardinale Christoph Schönborn”, La Civiltà Cattolica, 26 września 2015: <https://www.laciviltacattolica.it/articolo/>

Kulminacją tych starań było oficjalne uczestnictwo tych pozamażeńskich związków w Światowym Spotkaniu Rodzin zorganizowanym przez Dykasterię ds. Świeckich, Rodziny i Życia w Irlandii w 2018 roku, wkrótce po tym, jak kraj ten zatwierdził w referendum równość małżeńską (nazywaną tak w błędny sposób). „Podczas gdy Kościół podtrzymuje ideał małżeństwa jako trwałego zobowiązania między mężczyzną i kobietą, istnieją inne związki, które zapewniają wzajemne wsparcie [parom]” – czytamy w oficjalnej broszurze zatytułowanej „Chrześcijańska wizja rodziny”. „Papież Franciszek zachęca nas, abyśmy nigdy nie wykluczali, ale towarzyszyli tym parom z miłością, troską i wsparciem”¹⁹⁴. W oryginalnej wersji tekst ten został umieszczony nad grafiką ukazującą dwie obejmujące się osoby, z których jedna ma na dłoni nadrukowaną tęczę.

Niezależnie od tego, jak te uznane przez Kościół związki homoseksualne zostaną nazwane i jaki rodzaj błogosławieństwa zostanie użyty do ich ustanowienia, ostatecznie będą one w pełni porównywalne z małżeństwem między mężczyzną i kobietą zjednoczonymi poprzez sakrament.

Według ks. Erwalda Volggera, redaktora studium na temat błogosławieństw zleconego przez austriacki episkopat, błogosławieństwo wiążące związki pozamażeńskie nie będzie sakramentem, ale będzie czymś porównywalnym do ślubów zakonnych lub benedykcji opata. Oto fragment wywiadu, którego ks. Volgger udzielił dla biura prasowego diecezji Linz:

Dziennikarz: „Co oznacza błogosławieństwo par tej samej płci?”

Ks. Volgger: „Błogosławieństwo nie jest sakramentem; nie jest na tym samym poziomie co sakrament małżeństwa, niemniej jest to oficjalny akt błogosławieństwa, tak jak profesja zakonna, benedykcja opata, ceremonia zaręczyn i tym podobne. Konkretnie oznaczałoby to, że tak jak małżeństwo między mężczyzną i kobietą jest obrazem stwórczej miłości Boga, tak związek osób tej samej płci jest również obrazem Bożej troski o ludzi”.

[matrimonio-e-conversione-pastorale-intervista-al-cardinale-christoph-schonborn/](#).

194 Michael J. O'Loughlin, “Global Meeting of Catholic Families in Dublin to Include Outreach to L.G.B.T. People”, America, 20 października 2017: <https://www.americamagazine.org/faith/2017/10/20/global-meeting-catholic-families-dublin-include-outreach-lgbt-people>.

Dalej podkreśla, że jeśli homoseksualni partnerzy są sobie wierni, pomagają sobie z życzliwością i cierpliwością oraz okazują wzajemną czułość, ich związek jest obrazem Bożej dobroci. Z teologicznego punktu widzenia dodaje, że błogosławieństwo miałyby oficjalny charakter, który „wyraża wsparcie Kościoła dla wierności i wyłączności związku”¹⁹⁵.

Podstawowym błędem w głównym argumentacie ojca Volggera jest to, że nawet w najgorszych grzechach, jakie człowiek może popełnić, zawsze istnieje jakieś względne dobro jako motywacja złego działania. Zgodnie z logiką jego fałszywego założenia, można by zaakceptować kradzież, ponieważ przywłaszczenie sobie cudzej własności przez złodzieja często ma na celu zapewnienie utrzymania jemu i jego rodzinie, co jest odzwierciedleniem Bożej Opatrzności.

Zatem etykieta nadawana tym błogosławieństwom jest drugorzędna, ponieważ według austriackiego teologa łaska Boża jest obecna zarówno w błogosławieństwie małżeńskim, jak i w błogosławieństwie związku homoseksualnego. Oto, co mówi w innym wywiadzie dla niemieckiego portalu „Katholisch.de”, który pyta go, czy ostatecznym celem jest zrównanie obu rodzajów związków: „Kiedy magisterium Kościoła uznaje związek osób tej samej płci za wspólne rozwijanie powołania chrzcielnego, wyraża to prawdę, że Bóg jest obecny i działa w Jezusie Chrystusie. To stanowi o sakramentalnym charakterze związku. Jego nazwa nie jest głównym celem. Istotne jest uznanie wspólnego życia dwojga partnerów tej samej płci, których połączył Bóg. Na ten teologiczny wymiar łaski zwraca się zbyt mało uwagi w dyskusji”¹⁹⁶.

Szwajcarski teolog Daniel Bogner idzie nawet dalej niż jego austriacki kolega. Na łamach portalu „Katholisches.de” wzywa on do nowego zrozumienia znaczenia sakramentu małżeństwa, uwalniając go z „powłoki doskonałości”, tak aby związki pozamałżeńskie, cudzołożne i homoseksualne nie były dyskryminowane poprzez otrzymywanie „tańszej oferty” błogosławieństwa. Jego zdaniem ci, którzy proszą Kościół o uznanie ich związku, nie rozróżniają między błogosławieństwem a sakramentem.

195 Wallner, „Mehr als ein normaler Segen”.

196 Christoph Paul Hartmann, „Volgger: Nicht nur Segen für homosexuelle Paare, sondern Anerkennung”, Katholisch.de, 28 kwietnia 2020: <https://www.katholisch.de/artikel/25706-volgger-nicht-nur-segen-fuer-homosexuelle-paare-sondern-erkennung>.

Kościół dokonuje rozróżnienia, ponieważ małżeństwo jest obrazem zjednoczenia Chrystusa z Kościołem i przymierza Boga z ludzkością, z których oba są owocne. Zgodnie z tym, „tylko związek heteroseksualny jest uważany za ‘nadający się do małżeństwa’”. Osoby stojące przed Kościołem z ich „miłością, która jest ‘nieregularna’” są konfrontowane ze stwierdzeniem, że „ich związek nie jest w żaden sposób godny sakramentu, ale że można udzielić błogosławieństwa”. Zdaniem Bognera jest to dyskryminacja. Aby uniknąć tego dylematu, proponuje on „przekalibrować znaczenie samego sakramentu, zamiast używać subtelnego rozróżnienia między błogosławieństwem a sakramentem, by zawęzić dostęp do sakramentu w elitarny sposób i wprowadzić dwupoziomowy system teologii łaski dla sytuacji życiowych, których nie można rozwiązać za pomocą sakramentu, zgodnie z hasłem: sakrament dla nielicznych, błogosławieństwo dla większej grupy”.

Zdaniem Bognera należy pilnie rozważyć wymagającą rzeczywistość przeżywanych związków partnerskich, ponieważ są one „znakiem rzeczywistości ponadświatowej”, która jest istotą sakramentów. „Problem polega na tym, że rzeczywistość doczesna jest zawsze ułomna, skończona i niedoskonała!”. Dokładnie tak jest w przypadku instytucji małżeństwa sakramentalnego. Jego formalny charakter wymaga prawnie przypieczętowanej, nierozzerwalnej formy, ale to, w jaki sposób małżeństwo jest faktycznie przeżywane, „nie interesuje doktryny kościelnej”. Dla Bognera niedoskonałości człowieka powinny zostać włączone do rozumienia sakramentu małżeństwa, „czyniąc prawdziwe życie relacji w o wiele większym stopniu kryterium sakramentalności związku małżeńskiego niż miało to miejsce do tej pory”.

Odnowione rozumienie sakramentu małżeństwa powinno zatem, zdaniem Bognera, uwzględniać fakt, że małżeństwa mogą się rozpadać. Mogłoby to również „przewyciężyć sztywną fiksację na płci biologicznej i koniecznej heteroseksualności małżonków”, ponieważ „płodność nie musi być rozumiana wyłącznie w kategoriach reprodukcji biologicznej”.

Mając na uwadze powyższe i pamiętając, że Kościół jest „szpitalem polowym”, Bogner twierdzi, że „konieczne jest ponowne przemyślenie sakramentu małżeństwa i uwolnienie go z powłoki doskonałości” w oparciu o „bardzo realne sposoby kochania się między ludźmi” i wyzwalać go z „wielopoziomowej logiki, która rozróżnia między sakramentem w peł-

nej formie a tańszą ofertą błogosławieństwa dla niższych form miłości”¹⁹⁷.

Innymi słowy, według Bognera – który wydaje się być dobrą mapą drogową do zrozumienia tego, co ruch homoseksualny ma nadzieję osiągnąć w Kościele – w imię „zatwardziałości serca” człowieka należy cofnąć odrodzenie małżeństwa przyniesione przez Odkupienie naszego Pana Jezusa Chrystusa, zgodnie z epizodem opisanym w Ewangelii św. Mateusza (19, 3-11) i zdegradować je do poziomu niższego niż ten, jaki przysługiwał mu w pogańskim społeczeństwie u początków ery chrześcijańskiej.

197 Daniel Bogner, “Theologian: We Need a Marriage Sacrament for the ‘Field Hospital’”, English. Katholisch.de, 12 lutego 2024: <https://english.katholisch.de/artikel/51022-theologian-we-need-a-marriage-sacrament-for-the-field-hospital>.

ZAKOŃCZENIE

W opublikowanym 29 stycznia 2024 r. wywiadzie dla włoskiej gazety „La Stampa”, papież Franciszek zmarginalizował szeroki opór wobec *Fiducia supplicans*, mówiąc: „Ci, którzy gwałtownie protestują, należą do małych grup ideologicznych”.

Nie mogąc dopasować do tej kategorii większości konferencji episkopatów Afryki Subsaharyjskiej, które łącznie reprezentują prawie jedną czwartą światowego episkopatu, papież zrelatywizował ich stanowcze postanowienia zakazujące błogosławienia związków homoseksualnych: „Szczególnym przypadkiem są Afrykanie: dla nich homoseksualność jest czymś ‘złym’ z kulturowego punktu widzenia, nie tolerują jej”.

Stwierdził, że nie jest zaniepokojony ryzykiem oderwania się konserwatystów od Kościoła katolickiego z powodu jego reform, mówiąc, że temat schizmy jest zawsze poruszany przez „małe grupy”. „Musimy ich zostawić i iść dalej... patrzeć w przyszłość” – powiedział. „Ufam, że stopniowo wszyscy zostaną uspokojeni duchem deklaracji *Fiducia supplicans*”¹⁹⁸.

Po przeczytaniu tej książki czytelnik zrozumie, że jeśli istnieje mała grupa ideologiczna z tendencjami schizmatycznymi, to nie należy jej szukać wśród hierarchów, uczonych i wiernych, którzy bronią prawdy, dobra i piękna tradycyjnego nauczania Kościoła. Jest nią raczej mała grupa postępowych dysydentów, których Kongregacja Nauki Wiary potępiła w latach dziewięćdziesiątych. Zachęceni otwartością papieża Franciszka, podnieśli głowę i opanowali przestrzeń w ciągu jedenastu lat jego pontyfikatu. Jednak temu homohereetyckiemu nurtowi brakuje powszechnego poparcia nawet w Niemczech, gdzie kontroluje on organy kierujące Drogą Synodalną z poparciem ogromnej większości hierarchii.

198 “Pope Says Africans Are ‘Special Case’ When It Comes to LGBT Blessings”, Reuters, 29 stycznia 2024, <https://www.reuters.com/world/pope-says-africans-are-special-case-when-it-comes-to-lgbt-blessings-2024-01-29>.

Czytelnik zrozumie również, że sprzeciw wobec ruchu homoseksualnego (którego program nie zadowoli się połowicznym, „duszpasterskim” błogosławieństwem, ani nie spocznie, dopóki nie uzyska pełnego uznania „równego małżeństwa sakramentalnego”) nie jest motywowany „homofobią” (semantyczną bronią, którą ruch homoseksualny wykorzystuje do oczerniania i paraliżowania swoich przeciwników), ani żadnymi preferencjami estetyczno-kulturowymi. Nie chodzi o to, czy homoseksualizm jest „brzydki” kulturowo. Chodzi raczej o to, że homoseksualizm jest spreczny z Bożym zamysłem i stanowi poważne wykroczenie przeciwko szóstemu przykazaniu Jego Prawa. Apostoł Paweł mówi o tym bardzo wyraźnie w Liście do Rzymian, odnosząc się do bałwochalców, którzy:

„stworzeniu oddawali cześć, i służyli jemu, zamiast służyć Stwórcy (...). Dlatego to wydał ich Bóg na pastwę bezecnych namiętności: mianowicie kobiety ich przemieniły życie zgodne z naturą na przeciwne naturze. Podobnie też i mężczyźni, porzucający normalne współżycie z kobietą, zapalali nawzajem żądzą ku sobie, mężczyźni z mężczyznami uprawiając bezwstyd i na samych sobie ponosząc zapłatę należną za zboczenie. A ponieważ nie uznali za słuszne zachować prawdziwe poznanie Boga, wydał ich Bóg na pastwę na nic niezdatnego rozumu, tak że czynili to, co się nie godzi” (Rz 1, 25-28).

Tę samą naukę zawiera *Katechizm Kościoła Katolickiego*. Na przestrzeni dwudziestu wieków była ona powtarzana ustami Ojców i Doktorów Kościoła, papieży, biskupów, wielkich świętych i teologów moralnych.

Doktryna potępiająca homoseksualizm jest zatem częścią powszechnego zwyczajnego magisterium Kościoła i jako taka jest nieodwołalna. Dlatego też pogląd, że w związkach homoseksualnych może być coś, co zasługuje na uświęcenie błogosławieństwem – co *Fiducia supplicans* stara się narzucić dyscyplinie duszpasterskiej Kościoła – jest nie do przyjęcia.

Tym bardziej, że relacja zawarta w tej książce jasno pokazuje, iż presja ze strony ruchu homoseksualnego nie zatrzyma się w połowie drogi, ale będzie domagać się (zresztą już to robi) błogosławieństw liturgicznych z obrzędami podobnymi do obrzędów sakramentu małżeństwa.

Dlatego katolicy muszą pozostać nieugięci w stanowczym *non possumus*, gdyż „trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi” (Dz 5, 29). Jeżeli ten pełen szacunku, ale stanowczy opór wobec autorytetu faktycznie doprowadzi do rozłamu w Kościele, nie będzie to wina tych, którzy bronią depozytu wiary, walcząc o zachowanie go w nienaruszonym stanie, lecz raczej tych, którzy usiłują go reinterpretować w oparciu o rzekome osiągnięcia współczesnej nauki i domniemaną ewolucję ludzkości.

Jak przed trzydziestoma laty pisał Plinio Corrêa de Oliveira: „Wówczas dojdzie do wewnętrznego starcia w Kościele, a ten wewnętrzny konflikt wywoła jeden z największych wstrząsów w historii”¹⁹⁹.

Im wyższa ranga dostojników kościelnych, tym większa cięży na nich odpowiedzialność za dopuszczenie do powstania wyłomu w tamie.

Wizja owego wstrząsu może wywoływać zniechęcenie w ludziach słabych i małej wiary. Jednak w duszach ugruntowanych w wierze – choć perspektywa może wydawać się niepokojąca i bolesna – głos z nieba budzi prawdziwą, dodającą otuchy ufność: „W końcu, moje Niepokalane Serce zatriumfuje!”

Módlmy się zatem, ufni w pomoc Opatrzności i wytrwajmy w walce: „Mocni w wierze przeciwstawcie się” (1 P 5, 9).

199 Roberto de Mattei, “Plinio Corrêa de Oliveira: Prophet of the Reign of Mary” (Boonville, N.Y.: Preserving Christian Publications, 2019), s. 224.

INDEKS CYTOWANYCH ŹRÓDEŁ

A

Abbott, Matt. "The 'Rainbow Sash Movement' Controversy," Catholic Online. Accessed Apr. 21, 2024. <https://www.catholic.org/featured/headline.php?ID=2121&page=2>.

Amkreutz, Remy and Koen Vidal. "Bonny wil kerkelijke erkenning holebi's." DeMorgen.be, Dec. 27, 2014. <https://www.demorgen.be/nieuws/bonny-wil-kerkelijke-erkenning-holebi-s~b6075518/>.

B

Bartmann, Bernhardt. Précis de théologie dogmatique. Mulhouse: Ed. Salvator, 1941.

Binnie, Isla. "Pope Accepts Disgraced Cardinal O'Brien's Resignation From Public Role." Reuters, Mar. 20, 2015. <https://www.reuters.com/article/idUSKBN0MG20U/>.

Bogner, Daniel. "Theologian: We Need a Marriage Sacrament for the 'Field Hospital.'" English.Katholisch.de, Feb. 12, 2024. <https://english.katholisch.de/artikel/51022-theologian-we-need-a-marriage-sacrament-for-the-field-hospital>.

Boorstein, Michelle. "D.C. Archdiocese: Denying Communion to Lesbian at Funeral Was Against 'Policy.'" Washington Post, Feb. 29, 2012. https://www.washingtonpost.com/local/dc-archdiocese-denying-communion-to-lesbian-at-funeral-was-against-policy/2012/02/28/gIQAlIxVgR_story.html.

Bos, David J. "'Equal Rites Before the Law': Religious Celebrations of Same-Sex Relationships in the Netherlands, 1960s–1990s." Theology & Sexuality 23, no. 3 (2017): 188–208. <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13558358.2017.1351123>.

C

Caldwell, Simon. "Cardinal Hollerich: Church Teaching on Gay Sex Is 'False' and Can Be Changed." The Catholic Herald, Feb. 3, 2022. <https://catholicherald.co.uk/cardinal-hollerich-church-teaching-on-gay-sex-is-false-and-can-be-changed/>.

Cheng, Patrick S. Radical Love: An Introduction to Queer Theology. New York: Church Publishing, 2011.

Clark, J. Michael. A Place to Start: Toward an Unapologetic Gay Liberation Theology. Monument, Colo.: Monument Publishing, 1989.

Coday, Dennis. “A Cardinal Is Accused: The Groer Case.” National Catholic Reporter, Apr. 4, 2014. <https://www.ncronline.org/blogs/ncr-today/cardinal-accused-groer-case>.

Congregation for Catholic Education. “Instruction Concerning the Criteria for the Discernment of Vocations With Regard to Persons With Homosexual Tendencies in View of Their Admission to the Seminary and to Holy Orders” (Nov. 4, 2005). Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/ccatheduc/documents/rc_con_ccatheduc_doc_20051104_istruzione_en.html.

Congregation for the Doctrine of the Faith. Declaration Persona humana (Dec. 29, 1975). https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19751229_persona-humana_en.html.

——— “Letter to Archbishop John R. Quinn, President of the National Conference of Catholic Bishops in the U.S.A.” (Jul. 13, 1979). Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19790713_mons-quinn_en.html.

——— “Letter to Father Charles Curran” (Jul. 25, 1986). Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19860725_carlo-curran_en.html.

——— “Letter to the Bishops of the Catholic Church on the Pastoral Care of Homosexual Persons” (Oct. 1, 1986). Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19861001_homosexual-persons_en.html.

——— “Note on the Book by Fr. André Guindon, O.M.I. ‘The Sexual Creators, an Ethical Proposal for Concerned Christians’” (Jan. 31, 1992). Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19920131_book-guindon_en.html.

——— “Notification Regarding Certain Writings of Fr. Marciano Vidal, C.Ss.R.” (Feb. 22, 2001). Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20010515_vidal_po.html.

——— “Notification Regarding Sister Jeannine Gramick, SSND, and Father Robert Nugent, SDS (May 31, 1999). Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19990531_gramick-nugent-notification_po.html.

——— “Responsum della Congregazione per la Dottrina della Fede ad un dubium circa la benedizione delle unioni di persone dello stesso sesso,” Vatican.va, Mar. 15, 2021, <https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2021/03/15/0157/00330.html#ing>.

Congregation for Divine Worship and the Discipline of the Sacraments. “Negativa a la ordenación de homosexuales al sacerdocio” (May 16, 2002). Corazones.org. Accessed Apr. 22, 2024. https://www.corazones.org/sacramentos/orden_sac/homosexualidad_ordenacion_2005.htm.

Comstock, Gary David. *Gay Theology Without Apology*. Cleveland, Oh.: The Pilgrim Press, 1993. Accessed Apr. 24, 2024. <https://archive.org/details/gaytheologywitho0000coms/page/n7/mode/2up>.

Coppen, Luke. “Cardinals Ask Pope Francis to Answer Synod ‘Dubia.’” The Pillar, Oct. 2, 2023. <https://www.pillaratholic.com/p/cardinals-ask-pope-francis-to-answer>.

——— “Luxembourg Synod Calls for ‘Gay Marriage.’” The Catholic Thing, Jul. 28, 2022. <https://www.thecatholicthing.org/2022/07/28/luxembourg-synod-calls-for-gay-marriage/>.

Curran, Charles E. *Catholic Moral Theology in Dialogue*. Notre Dame, Ind.: Fides Publishers, Inc., 1972. Accessed Apr. 24, 2024. https://archive.org/details/catholicmoralthe0000curr_c4f9/mode/2up.

——— “Homosexuality and Moral Theology: Methodological and Substantive Considerations.” *The Thomist: A Speculative Quarterly Review* 35, no. 3 (Jul. 1971): 447–81.

D

Darnton, John. “Gay Issue Roils the Church of England.” *The New York Times*, Mar. 19, 1995. <https://www.nytimes.com/1995/03/19/world/gay-issue-roils-church-of-england.html>.

DeBernardo, Francis. “New Ways Ministry’s LGBT Catholic Pilgrims Get VIP Seats at Papal Audience.” *New Ways Ministry*, Feb. 19, 2015. <https://www.newwaysministry.org/2015/02/19/new-ways-ministrys-lgbt-catholic-pilgrims-get-vip-seats-at-papal-audience/>.

de Lasa, Marguerite and Malo Tresca. “Homosexualité: Dans l’Église de France, des initiatives pour faire bouger le discours.” *La Croix*, Mar. 3, 2023. <https://www.la-croix.com/Religion/Homosexualite-lEglise-France-initiatives-faire-bouger-discours-2023-03-03-1201257664>.

de Mattei, Roberto. Plinio Corrêa de Oliveira: Prophet of the Reign of Mary. Boonville, N.Y.: Preserving Christian Publications, 2019.

Der Synodale Weg. Handlungstext: Lehramtliche Neubewertung von Homosexualität. Accessed Apr. 21, 2024. https://www.synodalerweg.de/fileadmin/Synodalerweg/Dokumente/Reden/Beitraege/beschluesse-broschueren/SW8-Handlungstext_LehramtlicheNeubewertungvonHomosexualitaet_2022.pdf.

Desmond, Joan Frawley. “Father Timothy Radcliffe’s Designation as Synod on Synodality’s Retreat Master Stirs Anxiety.” National Catholic Register, Jan. 27, 2023. <https://www.ncregister.com/news/father-timothy-radcliffe-s-designation-as-synod-on-synodality-s-retreat-master-stirs-anxiety>.

Dicastery for the Doctrine of the Faith. Declaration Fiducia supplicans on the Pastoral Meaning of Blessings (Dec. 18, 2023). Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_ddf_doc_20231218_fiducia-supplicans_en.html.

Drescher, Jack. “An Interview with Robert L. Spitzer, MD.” Journal of Gay & Lesbian Psychotherapy 7, no. 3 (Feb. 2003): 97–110. Accessed Apr. 18, 2024. https://www.researchgate.net/profile/Jack-Drescher/publication/244889348_An_interview_with_Robert_L_Spitzer_MD/links/5413bc2f0cf2bb7347db270f/An-interview-with-Robert-L-Spitzer-MD.pdf.

E

Esteban, Carlos. “Obispo alemán espera que Roma deje de considerar la sodomía como pecado grave.” Infovaticana.com, Jan. 10, 2024. <https://infovaticana.com/2024/01/10/obispo-aleman-espera-que-roma-deje-de-considerar-la-sodomia-como-pecado-grave/>.

F

Flynn, Colm. “Synod on Synodality Report.” EWTN News Nightly, Oct. 19, 2023. <https://www.ewtnvatican.com/articles/synod-on-synodality-report-1711>.

Fraga, Brian. “In Synod Reports, US Catholics Call for Women’s Leadership, LGBTQ Welcoming.” National Catholic Reporter, Aug. 16, 2022. <https://www.ncronline.org/news/synod-reports-us-catholics-call-womens-leadership-lgbtq-welcoming>.

——— “Pope Francis Thanks New Ways Ministry in Recent Correspondence.” National Catholic Reporter, Dec. 8, 2021. <https://www.ncronline.org/news/people/pope-francis-thanks-new-ways-ministry-recent-correspondence>.

Francis, Pope. “Apostolic Journey of His Holiness Pope Francis to Georgia and Azerbaijan (30 September – 2 October 2016)—In-Flight Press Conference of His Holiness Pope Francis From Azerbaijan to Rome—Papal Flight, Sunday, Oct. 2, 2016.” Vatican.va. http://w2.vatican.va/content/francesco/pt/speeches/2016/october/documents/papa-francesco_20161002_georgia-azerbaijan-conferenza-stampa.html.

——— “Apostolic Journey to Rio de Janeiro on the Occasion of the XXVIII World Youth Day—Press Conference of Pope Francis During the Return Flight—Papal Flight, Sunday, July 28, 2013.” Vatican.va. https://www.vatican.va/content/francesco/en/speeches/2013/july/documents/papa-francesco_20130728_gmg-conferenza-stampa.html.

G

Glatz, Carol. “Pope Names 13 Consultors to Vatican Secretariat for Communications.” Catholic News Service, Apr. 12, 2017. <https://www.ncronline.org/pope-names-13-consultors-vatican-secretariat-communications>.

Goss, Robert E. *Take Back the Word: A Queer Reading of the Bible*. Boston: The Pilgrim Press, 2000.

Guindon, André. *The Sexual Language: An Essay in Moral Theology*. Ottawa: The University of Ottawa Press, 1977. Accessed Apr. 24, 2024. <https://archive.org/details/sexuallanguagees0000guin/mode/2up>.

Grindley, Lucas. “The Advocate’s Person of the Year: Pope Francis.” *The Advocate*, Dec. 16, 2013. <https://www.advocate.com/year-review/2013/12/16/advocates-person-year-pope-francis>.

H

Hanigan, James P. Review of *A Challenge to Love: Gay and Lesbian Catholics in the Church*, ed. Robert Nugent, *Horizons* 11, no. 1 (1984): 203–204. <https://doi.org/10.1017/S0360966900033508203-204>.

Hartmann, Christoph Paul. “Ist ein Segen für homosexuelle Paare möglich?” *Katholisch.de*, Aug. 29, 2019. <https://www.katholisch.de/artikel/22758-ist-ein-segen-fuer-homosexuelle-paare-moeglich>.

——— “Volgger: Nicht nur Segen für homosexuelle Paare, sondern Anerkennung.” *Katholisch.de*, Apr. 28, 2020. <https://www.katholisch.de/artikel/25706-volgger-nicht-nur-segen-fuer-homosexuelle-paare-sondern-erkennung>.

Herrera, Arak. “Movilh cuestiona ‘bendiciones’ a parejas homosexuales: ‘Es una nueva e intolerable forma de exclusión.’” *T13.ch*, Dec. 19, 2023. <https://www.t13.cl/>

[noticia/nacional/movilh-cuestiona-bendiciones-parejas-homosexuales-19-12-2023.](#)

Holy See. Catechism of the Catholic Church, https://www.vatican.va/archive/ENG0015/_P85.HTM.

——— “Statement Regarding a Meeting of Pope Francis and Mrs. Kim Davis at the Nunciature in Washington, D.C. (Fr. F. Lombardi, Director of the Press Office of the Holy See), Oct. 2, 2015. Vatican.va. <https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2015/10/02/0749/01616.html>.

Hume, Basil. “A Note on the Teaching of the Catholic Church Concerning Homosexuality” (Apr. 1997). New Ways Ministry. Accessed Apr. 22, 2024. <https://www.newwaysministry.org/wp-content/uploads/2018/12/Hume1997.pdf>.

J

Jack, Jason Steidl. “Remembering Revolutionary Pax Nidorf, Who Founded LGBT Ministry DignityUSA.” National Catholic Reporter, Apr. 11, 2023. <https://www.ncronline.org/opinion/guest-voices/remembering-revolutionary-pax-nidorf-who-founded-lgbt-ministry-dignityusa>.

K

Kirk, Marshall and Hunter Madsen. *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear & Hatred of Gays in the '90s*. New York: Doubleday, 1989. Accessed Apr. 24, 2024. <https://archive.org/details/marshall-kirk-hunter-madsen-after-the-ball-how-america-will-conquer-its-fear-hat>.

Kosnik, Anthony, et al. *Human Sexuality: New Directions in American Catholic Thought*. New York: Paulist Press, 1977. Accessed Apr. 24, 2024. <https://archive.org/details/humansexualityne00kosn>.

L

Liedl, Jonathan. “German Synodal Way Approves Same-Sex Blessings, Lay Preaching, and Reexamination of Priestly Celibacy.” Catholic News Agency, Mar. 10, 2023. <https://www.catholicnewsagency.com/news/253842/german-synodal-way-approves-same-sex-blessings-lay-preaching-and-reexamination-of-priestly-celibacy>.

LifeSiteNews Europe. “Cdl. Müller Speaks Out in Defense of Polish Priest Sued by Germany for ‘Hate Speech.’” LifeSiteNews.com, Aug. 19, 2021. <https://www.lifesitenews.com/news/cdl-muller-speaks-out-in-defense-of-polish-priest-sued-by-germany-for-hate-speech/>.

Loredo, Julio. “Homosexualidad y teología de la liberación,” Covadonga

Informa (Madrid, May 1990), 8–9. Accessed Apr. 24, 2024. https://issuu.com/nelstor87/docs/covadonga_informa_1986_1990. For the written proceedings of the conference, see Joaquín Ruiz-Gimenez, ed., *Iglesia y derechos humanos: IX Congreso de teología* (Madrid: Evangelio y Liberación, 1989).

M

Magister, Sandro. “Fiducia supplicans’. Le cardinal Sarah: ‘On s’oppose à une hérésie qui mine gravement l’Église.’” *Diakonos.be*, Jan. 8, 2024. <https://www.diakonos.be/fiducia-supplicans-le-cardinal-sarah-on-soppose-a-une-heresie-qui-mine-gravement-leglise/>.

Mahler, Thomas. “Exclusif: ‘Sodoma’, le livre-choc sur l’homosexualité au Vatican.” *Lepoint.fr*, Feb. 13, 2019. https://www.lepoint.fr/societe/exclusif-sodoma-le-livre-choc-sur-l-homosexualite-au-vatican-13-02-2019-2293213_23.php.

Martin, S.J., James. “A Mini-Interview With the Holy Father.” *Outreach.faith*, May 9, 2022. <https://outreach.faith/2022/05/pope-francis-speaks-to-lgbtq-catholics/>.

——— *Building a Bridge: How the Catholic Church and the LGBT Community Can Enter into a Relationship of Respect, Compassion and Sensitivity*. San Francisco: HarperOne, 2017.

McDermott, Jim. “Interview: Sister Jeannine Gramick on Being Censured by the Vatican, 50 Years of Ministry and Her Hopes for LGBT Catholics.” *America*, Jan. 7, 2022. <https://www.americamagazine.org/faith/2022/01/07/sister-jeanine-gramick-new-ways-ministry-242155>.

——— “Pope Francis Praises Sister Jeannine Gramick’s 50 Years of L.G.B.T. Ministry in Handwritten Letter.” *America*, Jan. 7, 2022. <https://www.americamagazine.org/faith/2022/01/07/sister-jeanine-gramick-letter-pope-francis-242157>.

McElroy, Robert W. “Cardinal McElroy on ‘Radical Inclusion’ for L.G.B.T. People, Women and Others in the Catholic Church.” *America*, Jan. 24, 2023. <https://www.americamagazine.org/faith/2023/01/24/mcelroy-synodality-inclusion-244587>.

McNeill, John J. *The Church and the Homosexual*. Third edition. Boston: Beacon Press, 1988. Accessed Apr. 18, 2024. <https://archive.org/details/churchhomosexual00mcne/page/200/mode/2up>.

——— *Scommettere su Dio, teologia della liberazione omosessuale*. Casale Monferrato: Edizioni Sonda, 1994.

Montagna, Diane. “Archbishop Prohibits Priests From ‘Performing any Form of Blessing’ of Same-Sex Couples in Response to New Vatican Declaration.” *Catholic Herald*, Dec. 19, 2023. <https://catholicherald.co.uk/archbishop-prohibits-priests-from-performing-any-form-of-blessing-of-same-sex-couples-in-response-to-new-vatican-declaration/>.

Müller, Gerhard Ludwig. “The Only Blessing of Mother Church Is the Truth That Will Set Us Free—Note on the Declaration *Fiducia supplicans*,” in “Müller—‘Fiducia Supplicans’ Is ‘Self-Contradictory.’” *The Pillar*, Dec. 21, 2023. <https://www.pillaratholic.com/p/muller-fiducia-supplicans-is-self>.

Murray, Gerald E. “Father James Martin Proposes an Alternate Catechism.” *National Catholic Register*, Jul. 10, 2017. <https://www.ncregister.com/features/father-james-martin-proposes-an-alternate-catechism>.

Mutsaerts, Rob. “Alweer die duivelse ambiguïteit.” *Paarse Pepers*, Dec. 21, 2023. <https://vitaminexp.blogspot.com/2023/12/alweer-die-duivelse-ambiguïteit.html>.

N

Naumann, Joseph F. “Fiducia Supplicans’ Does Not Change Perennial Church Teaching.” *The Leaven*, Jan. 12, 2024. <https://theleaven.org/fiducia-supplicans-does-not-change-perennial-church-teaching/>.

Neuhauss, Richard John. “Primrose Paths,” in “A Sense of Change Both Ominous and Promising.” *First Things*, Aug. 1995. <https://www.firstthings.com/article/1995/08/a-sense-of-change-both-ominous-and-promising>.

Novus Ordo Watch. “Austrian Homo Activist Says ‘Cardinal’ Schonborn Blessed His Relationship.” YouTube.com, Novus Ordo Watch channel, Sept. 19, 2018. Accessed Apr. 18, 2024. <https://www.youtube.com/watch?v=oV-g8aR01Sg>.

Nugent, Robert, Jeannine Gramick, and Thomas Oddo. *Homosexual Catholics: A New Primer for Discussion*. Washington, D.C.: Dignity, Inc., 1980.

O

O’Connell, Gerard. “Pope Francis Encourages Jesuit Father James Martin in His L.G.B.T. Ministry.” *America*, Jun. 27, 2021. <https://www.americamagazine.org/faith/2021/06/27/james-martin-lgbt-ministry-pope-francis-240938>.

——— “Pope Francis Received Father James Martin in Private Audience for the Second Time.” *America*, Nov. 1, 2022. <https://www.americamagazine.org/faith/2022/11/11/james-martin-pope-francis-244131>.

——— “Vatican Sources Suspect Pope Francis Was Distancing Himself From CDF Statement on Same-Sex Unions in Address.” *America*, Mar. 21, 2021. <https://www.americamagazine.org/faith/2021/03/21/pope-francis-same-sex-unions-statement-240291>.

O’Loughlin, Michael J. “Global Meeting of Catholic Families in Dublin to Include Outreach to L.G.B.T. People.” *America*, Oct. 20, 2017. <https://www.americamagazine.org/faith/2017/10/20/global-meeting-catholic-families-dublin-include-outreach-lgbt-people>.

Outreach.faiith. “Pope Francis Clarifies Comments on Homosexuality: ‘One Must Consider the Circumstances.’” *Outreach.faiith*, Jan. 27, 2023. <https://outreach.faiith/2023/01/pope-francis-clarifies-comments-on-homosexuality-one-must-consider-the-circumstances/>.

——— “Pope Francis Sends Greetings to This Year’s Outreach Conference for LGBT Catholics.” *Outreach.faiith*, Jun. 14, 2023. <https://outreach.faiith/2023/06/pope-francis-sends-greetings-to-this-years-outreach-conference-for-lgbtq-catholics/>.

Outright. “Matuba Mahlatjie Talks to Newsroom Afrika About the Vatican’s New Stance on Same-Sex Couples.” *Outright International*, Dec. 19, 2023. <https://outrightinternational.org/news-article/matuba-mahlatjie-talks-newsroom-afrika-about-vaticans-new-stance-same-sex-couples>.

P

Paprocki, Thomas J. “Imagining a Heretical Cardinal.” *First Things*, Feb. 28, 2023. <https://www.firstthings.com/web-exclusives/2023/02/imagining-a-heretical-cardinal>.

Pilato, Claudia. “Dall’omosessualità alla pedofilia: sullo scivolo della rivoluzione sessuale.” *Tradizione Famiglia Proprietà* (Oct. 2013). Accessed Apr. 24, 2024. <https://issuu.com/tradizionefamigliaproprieta/docs/tfpottobre2013>.

Pongratz-Lippitt, Christa. “Cardinal Leads First-Ever AIDS Day Requiem in Vienna Cathedral.” *La Croix*, Dec. 4, 2017. <https://international.la-croix.com/news/culture/cardinal-leads-first-ever-aids-day-requiem-in-vienna-cathedral/6492>.

——— “New Book Charts Path to Same-Sex Benedictions.” *The Tablet*, May 6, 2020. <https://www.thetablet.co.uk/news/12869/new-book-charts-path-to-same-sex-benedictions>.

Pontifical Council for the Family. “The Truth and Meaning of Human Sexuality—Guidelines for Education Within the Family” (Dec. 8, 1995).

Vatican.va. https://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/family/documents/rc_pc_family_doc_08121995_human-sexuality_po.html.

Progetto Gionata. “Il teologo Mancuso e le prospettive teologiche sull’amore omosessuale e il suo esercizio mediante l’affettività.” Progetto Gionata, Apr. 27, 2012.

Q

Quaranta, Pasquale. “Chiesa e omosessualità, intervista a Vito Mancuso.” *Liberstef.myblog.it*, May 8, 2012.

R

Ratzinger, Joseph. “Full Text of Benedict XVI Essay: ‘The Church and the Scandal of Sexual Abuse.’” Catholic News Agency, Apr. 10, 2019. <https://www.catholicnewsagency.com/news/41013/full-text-of-benedict-xvi-essay-the-church-and-the-scandal-of-sexual-abuse>.

Rodriguez, Cecilia. “Pope Francis’ Welcome to World’s Only Openly Gay Prime Minister Rekindles Vatican Controversy.” *Forbes*, Apr. 9, 2017. <https://www.forbes.com/sites/ceciliarodriguez/2017/04/09/pope-franciss-welcome-to-worlds-only-openly-gay-prime-minister-rekindles-vatican-controversy/#6cb67112a607>.

Rozados Taboada, Manuel. “La Iglesia y la homosexualidad.” *Revista Española de Derecho Canonico* 35, no. 102 (1979): 531–83. <https://summa.upsa.es/high.raw?id=0000005260&name=00000001.original.pdf>.

S

Sánchez Silva, Walter. “Fiducia supplicans ‘no era un tema’ para Navidad, asegura Cardenal.” *ACI Prensa*, Dec. 25, 2023. <https://www.aciprensa.com/noticias/102489/cardenal-sturla-declaracion-sobre-bendicion-de-parejas-homosexuales-no-era-tema-de-navidad>.

Scaramuzzi, Iacopo. “Pope Francis Has Met Regularly With Transgender Catholics at General Audiences.” Translated by Massimo and Sarah Faggioli, and Griffin Leynick. *Outreach.faith*, Jan. 13, 2023. <https://outreach.faith/2023/01/pope-francis-meets-regularly-with-transgender-catholics-at-general-audience/>.

Serra, Cristiana de Assis. “‘Vimos pra comungar’: Estratégias de permanência na Igreja desenvolvidas por grupos de ‘católicos LGBT’ brasileiros e suas implicações.” Master’s thesis, Universidade do Estado do Rio de Janeiro, 2017. Accessed Apr. 21, 2024. <https://www.diversidadese sexual.com.br/wp-content/uploads/2013/04/Cat%C3%B3licos-LGBT-Cristiana-Serra.pdf>.

Shine, Robert. “German and Flemish Bishops Warmly Welcome Vatican’s

Declaration on Blessings.” New Ways Ministry, Jan. 9, 2024. <https://www.newwaysministry.org/2024/01/09/german-and-flemish-bishops-warmly-welcome-vaticans-declaration-on-blessings/>.

——— “Pope Francis Meets With LGBT Pilgrims as Sixth Anniversary of His Election Approaches.” New Ways Ministry, Mar. 12, 2019. <https://www.newwaysministry.org/2019/03/12/pope-francis-meets-with-lgbt-pilgrims-as-sixth-anniversary-of-his-election-approaches/>.

——— “Pope Francis Receives Sr. Jeannine Gramick at Vatican.” New Ways Ministry, Oct. 17, 2023. <https://www.newwaysministry.org/2023/10/17/pope-francis-receives-sr-jeannine-gramick-at-vatican/>.

——— “Pope Francis Writes to New Ways Ministry: ‘Thank You for Your Neighborly Work.’” New Ways Ministry, Dec. 9, 2021. <https://www.newwaysministry.org/2021/12/09/pope-francis-writes-to-new-ways-ministry-thank-you-for-your-neighborly-work/>.

——— “Priest Blesses Same-Gender Couple’s Engagement in Malta; Archbishop Remains Calm.” New Ways Ministry, Apr. 15, 2015. <https://www.newwaysministry.org/2015/04/15/priest-blesses-same-gender-couples-engagement-in-malta-archbishop-remains-calm/>.

Solimeo, Luiz Sérgio. “The Homosexual Movement Scores a Win in the Fr. Guarnizo Affair—Who Caused the Scandal and Why?” TFP.org, Mar. 17, 2012. <https://www.tfp.org/the-homosexual-movement-scores-a-win-in-the-fr-guarnizo-affair-who-caused-the-scandal-and-why/>.

Soulforce. “What Is the Primary Goal of Soulforce?” Soulforce.org, Accessed Dec. 2003. www.soulforce.org/main/faq.shtml. Printed 2003 website documentation in TFP archives.

Spadaro, Antonio. “Matrimonio e conversione pastorale. Intervista al cardinale Christoph Schönborn.” *La Civiltà Cattolica*, Sept. 26, 2015. <https://www.laciviltacattolica.it/articolo/matrimonio-e-conversione-pastorale-intervista-al-cardinale-christoph-schonborn/>.

Stanley, Alessandra. “Pope Declares His ‘Bitterness’ Over Gay Event. The New York Times, Jul. 10, 2000. <https://www.nytimes.com/2000/07/10/world/pope-declares-his-bitterness-over-gay-event.html>.

Synod, General Secretariat of the. “Enlarge the Space of Your Tent”—Working Document for the Continental Stage (Oct. 24, 2022). [Synod.va](https://www.synod.va/content/dam/synod/common/phases/continental-stage/dcs/20221025-ENG-DTC-FINAL-OK.pdf). <https://www.synod.va/content/dam/synod/common/phases/continental-stage/dcs/20221025-ENG-DTC-FINAL-OK.pdf>.

——— “Relatio post disceptationem’ del Relatore generale, Card. Péter Erdő” (Oct. 13, 2014). Vatican.va. <https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2014/10/13/0751/03037.html>.

——— “XVI Ordinary General Assembly of the Synod of Bishops for a Synodal Church: Communion, Participation, Mission—Instrumentum Laboris—For the First Session—(October 2023)” (Jun. 20, 2023). Vatican.va. <https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2023/06/20/0456/01015.html#en>.

T

TFP Committee on American Issues. *Defending a Higher Law: Why We Must Resist Same-Sex “Marriage” and the Homosexual Movement*. Spring Grove, Penn.: The American Society for the Defense of Tradition, Family, and Property—TFP, 2004. Accessed Apr. 24, 2024. https://www.tfp.org/images/books/Defending_A_Higher_Law.pdf.

Tripalo, Luka. “Cardinal Jean-Claude Hollerich on Synodal Challenges, the ‘Woman’ Question, and the Disputes With Church’s Teaching.” Glas-Končila.hr, Oct. 27, 2023. <https://www.glas-koncila.hr/cardinal-jean-claude-hollerich-on-synodal-challenges-the-woman-question-and-the-disputes-with-churchs-teaching/>.

V

van de Spijker, Herman. *Homotropía: Inclinación hacia el mismo sexo*. Madrid: Sociedad de Educación Atenas, 1976.

Varnell, Paul. “Defending Our Morality,” (originally published in Chicago Free Press, Aug. 16, 2000). IGFCultureWatch.com. Accessed Apr. 18, 2024, <https://igfculturewatch.com/2000/08/16/defending-our-morality/>.

Vatican. See Holy See.

Villar, Julieta. “Obispo aclara cómo se realizó la bendición a dos personas homosexuales en Uruguay.” ACI Prensa, Feb. 22, 2024. <https://www.aciprensa.com/noticias/103286/uruguay-obispo-aclara-como-se-realizo-la-bendicion-de-carlos-perciavalle-y-su-pareja-gay>.

W

Wallner, Josef. “Mehr als ein normaler Segen.” Kirchenzeitung.at, Apr. 28, 2020. <https://www.kirchenzeitung.at/site/themen/gesellschaftsoziales/mehr-als-ein-normaler-segen>.

Weldon, Terence. “Rainbow Sash Movement.” *QueeringtheChurch.wordpress*.

com, Mar. 6, 2010. <https://queeringthechurch.wordpress.com/2010/03/06/rainbow-sash-movement/>.

Wikipedia contributors. “Conchita Wurst.” Wikipedia, The Free Encyclopedia. Accessed Apr. 26, 2024. https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Conchita_Wurst&oldid=1219830117.

——— “Rainbow Sash Movement.” Wikipedia, The Free Encyclopedia. Accessed Apr. 21, 2024. https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Rainbow_Sash_Movement&oldid=1160411803.

Winfield, Nicole. “The AP Interview: Pope Says Homosexuality Not a Crime.” Associated Press, Jan. 25, 2023. <https://apnews.com/article/pope-francis-gay-rights-ap-interview-1359756ae22f27f87c1d4d6b9c8ce212>.

——— “Vatican Apologizes for Removing Catholic LGBT Advocacy Group From Synod Website.” America, Dec. 13, 2021. <https://www.americamagazine.org/politics-society/2021/12/13/vatican-new-ways-ministry-synod-242024>.

——— and Trisha Thomas. “For This Group of Trans Women, the Pope and His Message of Inclusivity Are a Welcome Change.” Associated Press, Nov. 19, 2023. <https://apnews.com/article/vatican-transgender-lgbtq-b3d67868504ba701cc09da9ecc94de0>.

Wolton, Dominique. *Politique et société: Pape François, rencontres avec Dominique Wolton*. Paris: Ed. L’Observatoire, 2017.

Z

Zengarini, Lisa. “Pope to Jesuit Fr. Martin: ‘Jesus Is Close to Everyone.’” Vatican News, Aug. 3, 2022. <https://www.vaticannews.va/en/pope/news/2022-08/pope-to-father-martin-jesus-is-close-to-everyone.html>.

Zenit staff. “Cardinal Schonborn’s Intervention at Presentation of Amoris Laetitia.” Zenit.org, Apr. 8, 2016. <https://zenit.org/articles/cardinal-schonborns-intervention-at-presentation-of-amoris-laetitia/>.

Zimbrão, Natalia. “Dioceses do Brasil divergem sobre autorização da Santa Sé a bênção a uniões do mesmo sexo.” ACIDigital, Dec. 26, 2023. <https://www.acidigital.com/noticia/57001/dioceses-do-brasil-divergem-sobre-autorizacao-da-santa-se-a-bencao-a-unioes-do-mesmo-sexo>.

ZdK. “Zwischen Lehre und Lebenswelt Brücken bauen—Familie und Kirche in der Welt von heute.” ZdK.de. Accessed Apr. 19, 2024. <https://www.zdk.de/ve-roeffentlichungen/erklarungen/detail/Zwischen-Lehre-und-Lebenswelt-Bruecken-bauen-Familie-und-Kirche-in-der-Welt-von-heute-225w/>.

W 1994 r. Plinio Corrêa de Oliveira, założyciel ruchu TFP, potępił odgórne działania hierarchów Kościoła Katolickiego i środowisk świeckich na rzecz wprowadzenia „małżeństw” osób tej samej płci.

Mając na względzie katolickie nauczanie moralne na temat homoseksualizmu, które jest jasne i niezmienne, przewidział on, że to autorytarne działanie wywoła rozłam: „Nastąpi wewnętrzny konflikt w Kościele, a ten wstrząs doprowadzi do jednego z największych przewrotów w historii”.

Książka „Przerwana tama” autorstwa José A. Ureta i Julio Loreda ukazuje dlaczego i w jaki sposób niedawna deklaracja Fiducia supplicans przyspieszyła nadejście tego starcia.

„Aktywiści na rzecz praw gejów mocno naciskali na to, by świeckie społeczeństwo przyznało im status małżeństw. Ci sami działacze starali się również w Kościele o błogostawieństwo związków osób tej samej płci jako potwierdzenie stosowności ich aktywności seksualnej oraz jako ewentualny krok w kierunku uznania ich związków za małżeństwa”.

+ Joseph F. Naumann
arcybiskup Kansas City, Kan.

José Antonio Ureta urodził się w Chile w 1951 roku. Jest członkiem-założycielem Fundación Roma, jedna z najbardziej wpływowych chilijskich organizacji pro-life i prorodzinnych, starszym członkiem i pracownikiem naukowym Francuskiego Towarzystwa Obrony Tradycji, Rodziny i Własności, starszym członkiem Instytutu Plinio Corrêa de Oliveira w São Paulo w Brazylii.

Publicysta m.in. „Naszego Dziennika”. Autor książek „Zmiana paradygmatu” papieża Franciszka: ciągłość czy zerwanie w misji Kościoła?, Synod Pachamamy oraz Proces synodalny – puszka Pandory. Jest członkiem Akademii Życia Człowieka i Rodziny im. Jana Pawła II.

Julio Loreda urodził się w Limie w Peru w 1955 roku. Jest członkiem-założycielem Tradicion y Acción por un Perú Mayor. W 1974 roku, w wieku zaledwie 19 lat, wraz z kolegami z Tradición y Acción udał się na wygnanie, szukając azylu za granicą, po otrzymaniu publicznych gróźb ze strony administracji socjalistycznego dyktatora generała Velasco Alvarado. Następnie pomagał szerzyć ideały tradycji, rodziny i własności w innych krajach Ameryki Łacińskiej i Europy jako organizator młodzieży, dziennikarz, pisarz, mówca i profesor uniwersytecki.

Od 1994 roku mieszka w Włoszech i jest prezesem Tradizione Famiglia Proprieta. Jest autorem książek *Teologia wyzwolenia: jak marksizm przeniknął do Kościoła katolickiego* oraz wspólnie z José Antonio Uretą *Proces synodalny – puszka Pandory*.

POLSKA KATOLICKA
NIE LAICKA

ISBN 978-83-969146-2-0

9 788396 914620